

Giới thiệu *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt*

Thẩm Tấn hận Tần Ương thấu xương!

Tần Ương bé ngoan, Tần Ương gương sáng mẫu mực, Tần Ương ôn hoà đáng mến, bất luận là điểm nào cũng chính là một hình ảnh đối lập với bản thân mình.

Thế nhưng vì sao, tốt nghiệp ra trường mỗi người một nơi, trong lòng lại có cảm giác không ổn?

Tần Ương ghét Thẩm Tấn nhất quả đất!

Thằng quý ranh Thẩm Tấn, chuyên gia đội sổ Thẩm Tấn, công ông nhàn nhàn lười lười Thẩm Tấn, mọi thứ xuất phát từ kẻ đó đều chính là oan gia của mình.

Thế nhưng vì sao, lại không đành nhìn thấy đáng về chán chường uể oải của cậu ta?

Sớm hôm chung lối đến trường, cùng ngắm mặt trời lặn trong ánh hoàng hôn, cùng trải qua một ngày lễ tình nhân cô đơn không có bạn gái bên cạnh.

Thanh mai trúc mã suốt thuở thiếu thời, từ oan gia ngõ hẹp dần dần trở nên khăng khít không rời.

Nơi vườn trường xanh thơm hơi cỏ, điều gì đã nhẹ nhàng nảy sinh? Chuyến xe bus tỉnh mơ đầu ngày, nụ hôn lơ đãng ai trao ai?

Thẩm Tấn nói: “Tần Ương, tôi thích cậu.”

Tần Ương đáp: “Gió lớn quá, tôi nghe không rõ...”

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương Một

Tần Ương vốn vẫn cho rằng sau khi lên tiểu học rồi sẽ không phải gặp lại thằng nhóc Thẩm Tấn đáng ghét kia nữa. Đáng tiếc, ông trời đúng là không toại lòng người. Trường tiểu học của địa phương vừa mới xây xong không bao lâu, phòng lớp tinh tươm gọn gàng ngăn nắp, hai bên cửa vào mùi sơn mới hãy còn chưa phai, chính tại một nơi như thế, hai tiểu oan gia của chúng ta một lần nữa lại gặp lại nhau.

Sau khi đồng loạt ném cho đối phương một cái trừng mắt hung dữ xem như màn chào hỏi đầu tiên, hai cu cậu đều nhất trí quay đi, trưng ra một bộ mặt lạnh như tiền. Ngược lại, ở bên cạnh hai bà mẹ trẻ lại hi hi hahaha nói cười với nhau. Chuyện cũng rất dễ hiểu, hai nhà Thẩm Tấn có cách nhau là bao, mẹ Tần Ương và mẹ Thẩm Tấn xưa nay lại là chỗ quen biết có giao tình qua lại, lần này ngẫu nhiên sao con trai của cả hai không những cùng trường mà còn cùng lớp, khiến cho tâm tình của hai bà mẹ trẻ cũng tự nhiên phấn khởi hơn hẳn.

“Trùng hợp quá nhỉ, Tần Tần nhà bà và Tấn Tấn nhà mình cùng học chung một lớp này!” Mẹ Thẩm Tấn là một phụ nữ rất đẹp, mắt phượng, mặt trái xoan, sống mũi dọc dừa, mái tóc xoã ra ở sau lưng vừa đen lại vừa dài.

Tần Ương khi đó còn chưa hiểu được những điều này, chỉ đơn giản cảm thấy dì này thật là đẹp, sau đó lại len lén nhìn qua Thẩm Tấn một lúc. Cuối cùng thì tự mình âm thầm rút ra kết luận, Thẩm Tấn giống má nó ghê.

“Đúng đó, xem ra hai thằng bé này rất có duyên với nhau, nếu ngồi chung bàn nữa thì không còn gì hay bằng!” Sẵn dịp, mẹ Tần Ương cũng mau mắn đưa ra lời đề nghị.

“Bò nói phải, như thế là nhất rồi còn gì... Tần Tần rất là ngoan, sau này hãy giúp đỡ thêm cho Tấn Tấn nhà dì với nha!”

Tần Ương nghe thế ném ngay cho Thẩm Tấn một cái nhìn đầy đắc ý.

“Ai da, xem bà nói kìa, Tấn Tấn của nhà bà mới hay chứ, thiệt là thông minh lanh lợi, đâu có giống như thằng bé Tần Tần nhà mình, xem vậy chứ nó còn khờ lắm, cũng không biết có theo kịp mấy đứa trong lớp hay không...”

Ngay tức khắc, Thẩm Tấn phía bên kia cũng hãnh diện bừng bừng mà nghinh mặt nhìn về phía Tần Ương.

Nói rồi hai bà mẹ đến gặp ngay giáo viên đứng lớp để nài qua về việc xếp chỗ cho con mình. Trước khi ra về, còn chưa yên tâm mà đến chỗ bọn nhỏ cẩn thận dặn dò thêm một lần nữa.

“Tân Tân, sau này phải học theo tính tốt của Tân Tân, không được ức hiếp các bạn nữa, chịu khó theo Tân Tân chăm chỉ học hành, biết không?”

Thẩm Tân cứng đầu cứng cổ nhất định không chịu trả lời. Trên mặt còn bày ra một vẻ nhăn nhó cực kỳ miễn cưỡng.

“Con... Thằng bé này!” Thái độ ương bướng của Thẩm Tân khiến cho mẹ cậu vừa giận vừa ngượng. Dù sao vẫn là đang ở trường, có giận đến mấy cũng không thể tùy ý dạy con theo cách của mình, mẹ Thẩm Tân chẳng còn cách nào khác, đành quay sang cười gượng với hai mẹ con Tân Ương bên cạnh.

Mẹ Tân Ương lúc này cũng dịu dàng nói với cậu nhóc: “Tân Tân, sau này phải hoà thuận với Tân Tân biết không, có gì không hiểu thì cứ hỏi Tân Tân, mỗi ngày đi học hai đứa phải chờ nhau đi cùng, có như vậy ba mẹ với dì Thẩm đây mới yên tâm. Còn đến trường rồi, ở trong lớp phải ngoan, chăm chỉ nghe thầy cô giảng bài, siêng năng học hành, hiểu chưa?”

“Con biết rồi.” Tân Ương rất ngoan ngoãn đáp lại ngay.

Ở bên cạnh, mẹ Thẩm Tân trông người mà ngẫm đến ta, trong một lúc vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ với bạn, không cảm lòng được mà buột tiếng khen: “Tân Tân nhà bà thiệt biết nghe lời, thật ngoan a...”

Cảnh tượng đó Thẩm Tân càng nhìn càng thấy ngứa mắt, không nói không rằng xoay người bỏ chạy một mạch vào lớp, trước quãng cặp sách đánh rầm lên bàn, sau nhảy lên ghế nằm úp mặt xuống, một hồi lâu vẫn im lìm không động đậy. Đến khi Tân Ương vào đến nơi thì hơn phân nửa bàn học đã bị tiểu bá vương kia chiếm mất rồi.

.....

Mỗi ngày sau đó, Thẩm Tân đều chờ Tân Ương đi học cùng. Lần nào cũng ngồi ở băng ghế gỗ bên cạnh cổng nhà, nhìn thấy ba Tân Ương mỗi sáng dù bận cách mấy cũng sẽ mang ra cho con trai mình một phần sữa bò đã được hâm nóng.

Chai đựng sữa có hình tròn tròn, làm bằng thủy tinh trong suốt. Miệng chai rất rộng, trên được dán kín bởi một lớp giấy trắng dày, xung quanh lại còn dùng một lớp dây đai chắc chắn buộc lại. Phía bên trong, sóng sánh một thứ chất lỏng màu trắng đục, tuy màu sắc không được đẹp cho lắm nhưng hương vị thì thật sự rất thơm ngon.

Mỗi lần uống sữa, Tân Ương luôn rất cẩn thận gỡ ra từng vòng dây đai buộc ở bên ngoài, sau đó lại bóc đi lớp giấy kiếng trên bề mặt. Trong lúc mắt còn mãi mê quan sát lớp bột sữa béo ngậy bám lại trên lớp giấy, bên trong miệng chai từ lúc nào đã nổi lên một tầng bọt bơ màu vàng nhạt thật dày. Tân Ương theo thói quen sẽ vurun lưỡi ra liếm sạch tầng bọt bơ ấy, sau mới “ùng ực” một hơi uống sạch hết sữa bên trong. Lúc buông bình ra thì nét mặt đầy vẻ thoả mãn, bên khoé môi vẫn còn vương lại một vệt sữa trắng tinh.

Thẩm Tân ngồi ở một bên chờ đợi, trong lúc nhàm chán không có việc gì làm, đôi lúc lại lơ đãng nhìn về phía Tân Ương, khoé miệng cũng bất tri bất giác câu lên đầy vẻ thèm thuồng.

Đến lúc ra khỏi cửa thì ba mẹ Tân Ương sẽ dặn với theo vài câu đại loại như: “Đi đường nhớ cẩn thận, coi chừng xe cộ nha con!”

Tân Ương quay đầu lại dạ to một tiếng, Thẩm Tân đứng bên sẽ mượn cơ cớ nhàu một câu: “Lâu lác quá đi!”. Câu đó lọt vào tai Tân Ương, lẽ tự nhiên Thẩm Tân lại nhận được ngay một cái trừng mắt đầy ý nghĩa.

Hai đứa vai sóng vai đi được một đoạn, đến khi chắc rằng đã ra khỏi tầm nhìn của người lớn thì lập tức cách nhau ra một quãng thật xa, ngay cả một tiếng ừ hừ cũng không thềm lên tiếng, làm ra vẻ trước giờ chẳng quen biết gì với đằng kia.

Cứ thế mà đi thêm một lúc, bọn học trò sẽ từ hai bên đường ủa ra, cả trong những góc phố và ngõ hẻm. Con đường phút trước chỉ lơ thơ vài bóng áo trắng, phút sau đã nườm nượp không ngừng. Trong số đó, có không ít bạn bè của Thẩm Tân và Tân Ương. Thế là vẫy tay í ới gọi nhau, vừa đi vừa rôm rả chuyện trò. Có biết bao nhiêu chuyện để nói, chuyện hay ho hôm kia vừa mới xảy ra trong trường, đêm qua nằm mộng thấy cái gì thật hay, còn cả bộ phim chiếu trên ti vi mỗi tối,... Đọc theo con đường đến trường, tiếng nói cười riu ra riu rít cứ không ngừng vang lên.

Thời ấy, cuộc sống hãy còn khó khăn nhiều lắm, cơm ăn áo mặc bấp bênh đã đành, đời sống tinh thần cũng vô cùng thiếu thốn. Một bộ phim truyền hình be bé thôi đã có thể lan ra khắp cùng đường ngõ xóm, người người đều biết, bọn trẻ con cũng lấy đó làm đề tài mà bàn tán say mê.

Ở bên này Thẩm Tân vừa hưng phấn nói: “Phim ‘Băng Phong Thần’ tối qua tui bây có coi không? Khương Tử Nha xuống núi rồi nha!”

Phía bên kia đã nghe tiếng Tân Ương tiếp lời: “Tập phim ‘Băng Phong Thần’ tối qua Khương Tử Nha xuống núi rồi, ông ta chính là đồ đệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đó.”

Thi thoảng, Tân Ương sẽ nghiêng đầu nhìn qua, Thẩm Tân thấy thế liền quay mặt đi, tầm nhìn hai bên trước sau vẫn cách nhau một dòng người lao xao đông đúc, thoắt thấy đó thoắt lại không, dù có chú ý đến đôi phương đến mấy cũng chỉ đành âm thầm ở trong lòng mà hậm hực một phen.

Trong lớp học, trên mỗi bàn học đều có một đường “vĩ tuyến 38” [1] – phân chia rất rõ ràng phần chỗ ngồi của hai bên. Đồ đạc, dụng cụ học tập của mình phải cẩn thận cất kỹ, sợ ý mà để vượt sang đường ranh giới, phạm sang phần đất bên kia của đối phương thì xem như một đi không trở về. Cái này là luật bất thành văn bọn học sinh đứa nào cũng biết và đứa nào cũng nhất nhất tuân theo. Mà cũng nhờ thế mới có chuyện lần kia Thẩm Tân tịch thu được cục tẩy và cây thước kẻ có hoa văn biết phép biến hình hay hay của Tân Ương, nhưng mà đây đây đây. Đáp lại, lần khác Tân Ương cũng vừa mím

mím cười vừa ung dung bỏ cây bút máy mới toanh của Thẩm Tấn vào trong hộp đựng viết của mình.

Những việc đó ngày nay mà nói thì đã trở nên buồn cười lắm rồi, nhưng thời đó “vĩ tuyến 38” chính là một phần linh hồn của lớp học. Nó không chỉ đơn thuần là một đường thẳng vô tri vô giác chia đôi giang sơn của một bàn học nho nhỏ, mà còn tượng trưng cho sự tôn nghiêm đầu tiên của một nhóc tí sáu, bảy tuổi đầu.

Có một lần, khuỷu tay của Thẩm Tấn để sát rạt ngay bên đường ranh giới, Tần Ương thấy thế bèn chỉ tay vào đó la lớn: “Nè, lấn sang rồi!”

Thẩm Tấn nhướng mắt nhìn qua, chỉ cười cười: “Chắc không?”

Vừa nói vừa quay qua cảm lấy thước kẻ đo đo: “Nhìn cho kỹ, ai lấn sang hả?”

Tần Ương cũng lấy thước kẻ của mình ra đo, khuỷu tay của Thẩm Tấn nằm ngay trên đường phân tuyến, đúng là chưa lấn sang thật. Thẩm Tấn lách được luật, nở ra một nụ cười đầy đắc ý. Tần Ương thiếu lý bất bẻ, tức tối vút mạnh thước kẻ xuống bàn. “Bang—”, thật không may, thước lại bay ngay sang phần đất bên kia.

Thẩm Tấn càng hớn hờ ra mặt, một bên vẫn tiếp tục để tay sao cho vừa khéo không phạm luật, tay kia nhả nha nhón lấy cây thước kẻ đi lạc kéo về phía mình, động tác thực hiện còn cố tình thật chậm thật chậm, chọc cho Tần Ương tức điên lên mới thôi.

Tần Ương trông thấy cảnh ấy, quả là ức đến mức không nói nên lời. Thẩm Tấn còn chưa chịu thôi, đem dầu đồ thêm vào lửa: “Ai da, lớp trưởng tức giận rồi, mau đi mách cô a, mau tìm cô mà thưa kiện a...”

Hai mắt Tần Ương bốc hỏa, nghiêng rặng một cái, cũng đem khuỷu tay mình để ngay đường phân tuyến, cố sức đẩy tay Thẩm Tấn ra. Cuộc chiến khuỷu tay giữa hai đứa con trai diễn ra trong âm thầm mà dằng dai, quyết liệt kéo dài suốt hơn một tiết học, thầy ở trên bảng nói cái gì cũng chẳng thêm nghe. Hết giờ học, rốt cuộc bị gọi lên phòng giáo viên giáo huấn cho một chập.

Hai đứa ngoài mặt thì ngoan ngoãn nhận sai, trong lòng lại đem tất cả tội lỗi trút hết lên đầu đối phương.

Tần Ương lầm bầm trong miệng: ‘đều là do Thẩm Tấn gây ra!’

Thẩm Tấn cũng không ngớt lời nguyên rủa trong lòng: ‘thằng nhãi Tần Ương này, làm tới chức lớp trưởng rồi mà còn nhỏ nhen kinh khủng!’

Hai bên trừng mắt ra mà oán mà hận, lúc ra khỏi phòng giáo viên vẫn còn cố sống cố chết chen vai huých tay nhau giành đường.

Tần Ương thật sự cảm thấy, bản thân mình và Thẩm Tấn sẽ chẳng bao giờ có cơ may trở thành bạn tốt của nhau.

.....

Hàng năm, người của bộ giáo dục vẫn thường đến thanh tra các trường, chọn ra mỗi khối lớp một giáo viên đại diện để dự thỉnh giờ lên lớp. Ở khối lớp hai khi đó, ngẫu nhiên sao lại chọn đúng ngay giờ dạy của giáo viên đứng lớp lớp Tần Ương.

Lão thái thái tính tình vô cùng nghiêm khắc, vì tuổi đã cao nên mắt không còn được tinh cho lắm, lúc chấm điểm bài tập cho học sinh thường mang một đôi kính lão dày cộp, tí mí xem đi xem lại từng con chữ một, lỗi nhỏ nào cũng dừng mong được cho qua. Ngày thường đã như thế, lần dự giờ này dĩ nhiên mọi thứ càng phải được chăm chút kỹ lưỡng hơn. Từ trước đó hai tuần đã bắt tay vào việc chuẩn bị, thái độ nhiệt tình và kiên quyết vô kể, khiến cho đám học trò nhỏ hết thấy đều lấy làm kinh ngạc.

Nội dung của tiết học được dự thỉnh nói về sự thú vị của toán học, cũng qua đó muốn thể hiện tư tưởng giáo dục của nhà trường: giúp cho học sinh tìm được niềm vui trong học tập, từ đây phát huy tinh thần ham học cũng như nảy sinh sự yêu thích đến lớp, tạo nên hình ảnh đầy khả quan cho nền giáo dục cấp tiểu học của chúng ta.

Lão thái thái kiên nhẫn bỏ ra hẳn một tiết học, cầm tay bọn trẻ dạy cho từng đứa biết cách chế tạo và sử dụng giáo cụ tự chế. Dùng bút chì vẽ ra giấy một hình chữ nhật, trong hình chữ nhật lại kẻ ra chín ô vuông nhỏ hơn — gọi là một cửu cung cách[2], sau đó cắt thêm một số mảnh giấy hình tròn, dùng bút bi mực màu xanh lam nắn nốt viết vào đó các con số từ một đến chín... Dụng cụ tự chế sau khi làm xong phải cắt cẩn thận vào trong túi giấy, bên ngoài ghi rõ họ tên và mã số của mỗi trò. Lúc lên lớp dự giờ sẽ được dùng đến, đừng thấy đó chỉ là vài ba mảnh giấy được cắt dán thủ công mà coi thường, ngược lại nhé, nói vai trò của giáo cụ mang tính quyết định thành bại của tiết học cũng không ngoa tí nào.

Lão thái thái bảo: “Đến lúc đó, nếu ai quên đem theo thì...”

Phía sau cặp kính lão, đôi mắt già nua đục màu dần nhướng lên, chậm rãi lướt qua từng đứa học trò một. Lớp học mới phút trước còn ồn ào huyền ảo giờ đã như ve sầu mùa đông một tiếng rầm rần cũng không có. Bọn trẻ tránh ánh mắt cô giáo, len lén lấy vật dụng từ trong cặp sách ra, đặt ở trên bàn tí mí làm đi làm lại.

Suốt hai tiết học, lão thái thái tận tình ra sức dạy bảo, xem cửu cung cách như thế nào cho đúng, làm sao để tính ra con số thích hợp điền vào ô trống của cửu cung cách, làm sao để vận dụng phép tính toán ở bậc tiểu học... Sau đó lại còn cẩn thận phân phó nhiệm vụ cho vài trò trong lớp, đến lúc đó ai sẽ trả lời câu hỏi, ai sẽ đọc thuộc lòng khái niệm, ai lên bảng làm bài, ngay cả như trò nào đó đáp sai, trò khác đỡ lời cũng đều được sắp xếp đầu ra đó. Tần Ương thành tích học tập tốt, Thẩm Tấn khi học cứ hay lo ra, cả hai đều cùng được chọn vào trong đội ngũ tiên phong phát biểu của lão thái thái.

Suốt hai tuần liền, đi học thật khác hẳn ngày thường, thỉnh thoảng còn được lấy giấy ra ngồi cắt thủ công, về nhà thì không cần phải làm bài tập. Bọn

nhóc sường ngẩn sường ngơ, chân đi đến lớp mà người cứ lảng lảng như ở trên mây, trong lòng cứ mong sao mỗi ngày mỗi ngày đều có giáo viên ở trường khác đến dự thỉnh như thế.

...

Sáng sớm ngày hôm ấy, hai phe của Thẩm Tấn và Tần Ương không hẹn mà gặp lại đụng độ nhau ngay tại cổng trường.

Tức thì, bên dưới cổng trường cao cao, bốn bề khói lửa mịt mù, cát bụi tung bay, hai bên mắt gườm mắt, mặt đối mặt... Nghe có quen không? Thì chính là cảnh đối đầu kinh điển giữa lão đại của hai phe hắc bạch trong một bộ phim xã hội đen cũng kinh điển nào đó đây mà. Oan gia ngõ hẹp, địch ta đường cùng, chỉ còn thiếu mỗi cái nhạc nền thiết đồn dập thiết thót tim kiểu như “tên tên ten-~” hay “tăng tăng tăng-~” nữa mà thôi. Phía xa xa kia cảnh làm nền cũng đã có sẵn, một bồn hoa lớn bên trong có cây bông hồng vừa ra hoa, còn có đám bảy đứa học trò lớp ba và lớp bốn đang vội vội vàng vàng vừa đi vừa chạy... Mà dàn diễn viên phụ nhân vật lôm côm tôm tép ấy, so ra, còn cao hơn hai lão đại của chúng ta đây hẳn một cái đầu.

Thẩm Tấn hình mặt lên trời, oang oang giọng nói: “Hôm nay cô Trương lên lớp tiết dự giờ, ai là học trò ngoan thì cũng phải cố mà biểu hiện cho tốt vào, kẻo lúc trả lời sai, lại liên lụy bọn này phải cùng chịu phạt a~”

Bọn nhóc xung quanh lập tức nhao nhao đồng tình, vài đứa nhân cơ hội nói xấu sau lưng: “Cô Trương dữ chết đi được!”

Bên phía Tần Ương có đứa nghe không chịu được liền cãi lại: “Đứa nào đó làm bài điểm có cao bằng Tần Ương đâu, tao là tao thấy đứa đó phải nên cẩn thận mới đúng!”

Biết thừa ‘đứa nào đó’ ý ám chỉ ‘đứa nào’ song Thẩm Tấn vẫn một mực vờ như mắt nhắm tai ngơ, chỉ cười cười nhìn Tần Ương suốt, trong lòng từ sớm đã âm thầm chuẩn bị xong vài kế phản kích. Ai bảo nó thân là lớp trưởng lại cứ nghênh ngang ra vẻ, chẳng coi bạn cùng lớp ra gì? Như là chuyện cuộc thi lần trước nó để cho lớp bên cạnh thắng cuộc vì sợ bọn nó dọa đánh chẳng hạn, cứ lòi ra mà hê lên cho bản dân thiên hạ biết, xem ai sợ ai? Cùng lắm thì cứ ở ngay trước cổng trường này mà đánh nhau một trận cho ra trò thôi. Vừa hay hồi trước ở nhà trẻ, nó vẫn còn nợ mình một cú đấm, Thẩm Tấn ta đây vẫn là nhớ kỹ chưa bao giờ quên!

Phía bên này, Thẩm Tấn nửa đứng nửa tựa ở cổng, dùng lời khiêu khích hơn nửa ngày trời, kết quả vẫn là hao công phí sức. Phía bên kia, Tần Ương từ đầu đến cuối vẫn yên tĩnh trầm mặc, sau mới nhân nhạ nói ra một câu: “Mau vào lớp thôi.” Nói rồi một đường hướng thẳng phòng học mà đi, từ đầu đến cuối không hề nhìn đến Thẩm Tấn lấy một cái.

Ở phía sau, Thẩm Tấn dựa hẳn người vào cổng trường, trừng trừng nhìn theo Tần Ương càng lúc càng đi xa.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ Thẩm Tấn cảm thấy Tần Ương đáng ghét như lúc này.

.....

Rất cuộc chuyện cũng để cho Thẩm Tấn miệng mồm quạ đen nói bừa mà đoán đúng, công trình lên lớp hoàn hảo lão thái thái đốc công đốc sức ra chuẩn bị đúng là xảy ra sự cố thật.

Chuông reo vào lớp vừa vang lên, ở phía trên bục giảng đã thấy lão thái thái xuất hiện, trang phục chỉnh tề, dáng vẻ tươi cười thân ái hướng về phía dưới lớp gật gật đầu: “Cô chào các em...” Nửa câu đầu giọng ngân nga vang cao, nửa sau lại bắt ngờ êm ái hạ xuống, trên mặt còn điểm thêm một nụ cười chói chang ngời sáng, khó nổi mấy vết nhăn bên mép cũng vì thế mà khoe cả ra cho người ta xem.

Cảnh ấy khiến Thẩm Tấn giật mình một phen, tóc gáy rù nhau dựng hết cả lên, hoảng hồn cúi gằm mặt nhìn chăm chăm xuống đất. Lén nhìn sang Tần Ương bên cạnh thì thấy học sinh trò ngoan đứng là học trò ngoan, hai tay nghiêm nghiêm túc túc đặt bên thân người, dáng ngồi ngay ngắn hết biết, chỉ có khuôn mặt nhỏ là thoáng hiện ra một sắc trắng tái nhợt.

Học sinh gương mẫu đúng là có khác, thật biết cách ra vẻ!

Tiết học y theo giáo án lão thái thái đã soạn ra từ trước mà diễn ra êm xuôi tốt đẹp. Kề ngồi bên cạnh Thẩm Tấn suốt buổi cứ không ngừng ghi ghi chép chép, lúc rảnh tay ra thì cũng chăm chăm nhìn lên bảng, say mê nghe giảng như thể muốn đem hết những gì lão thái thái nói nuốt hết vào lòng.

“Suốt hai tuần qua chỉ học mỗi một bài này, còn chưa hiểu rõ sao?” Thẩm Tấn liếc mắt nhìn sang, bĩu môi đầy vẻ coi thường.

Còn đang nghĩ ngợi lan man, bỗng nghe lão thái thái hô to tên Thẩm Tấn, gọi cậu trả lời câu hỏi. Nhanh như cắt, Thẩm Tấn hiên ngang đứng lên trả lời thật lớn đáp án của mình.

Cứ theo như tình hình diễn tập suốt hai tuần qua mà nói, chắc chắn lão thái thái sẽ lớn tiếng khen ngợi: “Làm tốt lắm!” Hòa theo đó, cả lớp sẽ rù nhau vỗ tay rần rần hoan hô, còn Thẩm Tấn thì mặt tươi mày rói, tư thế ngồi xuống cũng hiên ngang hết như lúc đứng lên.

Thế nhưng, cảnh tượng tốt đẹp kia chờ hoài vẫn không thấy đâu, thay vào đó là một sự im lặng vô cùng khó hiểu, Thẩm Tấn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy mặt lão thái thái dờ ra không chút biểu cảm, hồi lâu sau mới nói ra được vài tiếng: “Kết quả đó... Mời trò ngồi xuống”

Nói rồi quay đi gọi một trò khác trả lời, mà câu trả lời kia lại chẳng giống với Thẩm Tấn chút nào, thế nhưng lại được nhiệt liệt hoan hô, khiến cho cậu nhóc cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Thế nên, lúc lão thái thái đưa ra câu hỏi thứ hai, Thẩm Tấn không chút chậm trễ giơ tay xung phong giành quyền trả lời ngay lập tức.

Vẫn là một sự im lặng chết người, lần này, nhiều đứa trong lớp còn ghéch mặt thờ lờ mắt nhìn về phía Thẩm Tấn, về mặt hiện ra chính mình một câu “không thể nào tin nổi”.

“Ừm...trò...trò ngồi xuống,” lúc lão thái thái nói ra câu này đáng vẻ cũng thiệt là khó khăn đi.

Mà lần này Thẩm Tấn còn rõ ràng trông thấy, không những mặt mày lão thái thái đều tro ra mà khoé miệng của bà còn hơi giật giật. Vẫn không sao hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, Thẩm Tấn sau khi ngồi xuống bèn lên nhìn sang vở của Tần Ương, y như rằng, kết quả nhìn thấy lại là khác hẳn với mình.

Những câu hỏi lão thái thái đưa ra sau đó, kết quả của Thẩm Tấn làm ra đều sai be bét. Đã thế, Tần Ương ở bên cạnh cứ lảng lảng mà cười cười, càng khiến tâm tình của cậu nhóc như ngồi trên lửa. Sao lại thế này chứ, mấy lần diễn tập trước có khi nào cậu làm sai bài nào đâu, chẳng lẽ đã đổi câu hỏi mới mà cậu không biết?

Thẩm Tấn bắt đầu cảm thấy sợ, từ tận đáy lòng âm thầm thống thiết cầu mong sao cho hãy mau mau tan học đi!

Đến lúc sau của tiết học, lão thái thái yêu cầu bọn trẻ theo thứ tự chỗ ngồi từ trước đến sau mà lần lượt đứng lên đọc to kết quả tính toán của mỗi đứa cho cả lớp cùng nghe.

Đám nhóc ngồi phía trước Thẩm Tấn đều trả lời rất trôi chảy, đến phiên Thẩm Tấn thì mặt mày lão thái thái thoáng cái đổi sắc, thái độ so với Thẩm Tấn còn có phần khắt trương hơn, khắt thiết dùng ánh mắt gửi tới đứa học trò của mình một lời động viên thâm lặng.

Thẩm Tấn cúi đầu nhìn xuống kết quả của mình, thật lâu mới từ từ đứng lên, cả người đều là mồ hôi lạnh. Trong đầu thằng con trai sắp lên mười tuổi khi đó nghĩ gì không nghĩ lại bắt đầu tự về ra thăm cảnh tượng lai cho bản thân mình. ‘Nếu câu này cũng đáp sai thì sao? Cô giáo nhất định cho rằng mình cố tình phá đám tiết dự giờ của cô? Xong việc này rồi thế nào mình cũng được mời lên văn phòng uống nước trà, ba cũng bị mời đến luôn, phê bình kiểm điểm gì gì đó? Không, nói không chừng tội này chưa nặng đến mức phải làm kiểm điểm, cũng lắm là chép phạt sau giờ học thôi? Chép bao nhiêu lần đây? Mười lần? Hay một trăm lần? Kêu Tần Ương ở bên cạnh coi chừng? Á! Như thế chẳng phải lại tạo cơ hội cho nó cười khinh mình sao!!!’

“Thẩm Tấn...” Chờ mãi mà cậu học trò nhỏ vẫn không nói lời nào, phía trên bảng lão thái thái đành ướm lời gọi thử, “Nói cho cô biết, kết quả của bài toán này là bao nhiêu?”

“Kết quả...kết quả là...” Thẩm Tấn nhìn chằm chằm vào quyển vở luyện tập đang mở trên bàn, tiếng tim đập “bình bịch” càng lúc càng nổi rõ bên tai, gấp đến mức như muốn phá tung lồng ngực mà lao ra ngoài, “kết quả của bài này là...là...”

Cuối cùng, hít vào một hơi thật sâu, dứt khoát ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt tràn đầy vẻ thiết tha kỳ vọng của lão thái thái, trong giờ phút đó, nhóc tí lớp hai Thẩm Tấn thấy mình sao mà giống một cảm tử quân chân chính đến lạ. Người chiến sĩ đầu đội trời chân đạp đất ấy, chỉ chốc nữa đây sẽ hy sinh oanh liệt dưới bàn tay sắt của lão thái thái dữ dằn kia, không những thế, còn có màn cười nhạo phụ họa của kẻ địch Tần Ương... Cái thằng khó ưa đó nhất định sẽ đứng bên cạnh, vừa cười cợt vừa chứng kiến mọi chuyện cho đến khi chiến sĩ chết thẳng cẳng mới thôi!

Ngay lúc ấy, một bàn tay ai đó từ bên cạnh bỗng đưa sang trước mặt Thẩm Tấn, nhanh nhẹn cầm lấy một góc giấy cừu cung cách dịch đi một góc, khiến cho một hình thoi bỗng nhiên hiện ra rõ ràng trước mặt Thẩm Tấn, quen thuộc vô cùng. Cậu nhóc cứ thế ngẩn ra mà nhìn. Hoá ra ngay từ đầu là do cậu sợ y mà đặt sai vị trí của dụng cụ.

“Giỏi lắm!” Thẩm Tấn vừa dứt câu trả lời, nét mặt lão thái thái đã đầy vẻ hân hoan, cao giọng khen ngợi.

Trong tràng pháo tay hoan hô ầm ĩ của cả lớp, Thẩm Tấn chậm chạp ngồi xuống, cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, nghĩ cái gì cũng không ra.

Giờ giải lao hôm đó, như mọi khi Tần Ương vẫn nán lại trong lớp đem bài vở các môn khác ra xem. Có mấy đứa như mọi lần chạy lại gần rủ Thẩm Tấn chơi trò này trò nọ nhưng đều bị từ chối. Sau đó, cũng chẳng làm gì khác ngoài việc cứ im thin thít ngồi đó, bên cạnh Tần Ương.

Mà Tần Ương chăm chỉ học hành, trước sau vẫn chỉ một mực cắm đầu vào bài vở, chẳng thêm bận tâm đến ý tứ khác thường của kẻ kẻ bên. Một hồi lâu, Thẩm Tấn vẫn chẳng biết phải làm sao, cuối cùng nằm kề mặt xuống bàn mà nhìn ra phía sân trường, xem đám bạn trong lớp đang chơi đùa thế nào. ‘A, nhỏ Bân Bân vô tích sự, bao giờ chơi thua cũng giờ trò khốc nhè; Lệ Lệ hôm nay mặc váy màu đỏ chói, y hệt một trái ớt, nhìn nhức mắt quá đi; hai đứa song sinh lại bắt đầu đánh nhau ở đằng kia, mà nhìn hoài cũng không ra đứa đang bị đánh là thằng anh hay thằng em, giống gì mà giống dữ...’

Thật ra ấy, giờ giải lao hôm nào Thẩm Tấn nhà ta cũng là người nhiệt tình nhất trong việc chạy đi chơi. Và cũng vì tinh thần vận động hằng hái là thể mà chức vô địch chạy bộ trong giờ thể dục từ lâu cũng đã được cả lớp nhất trí đồng lòng bầu chọn cho Thẩm Tấn luôn rồi.

Trong lúc đó, cục tẩy mới mua của Tần Ương không biết tại sao lại lăn, mà lăn mãi lăn mãi thì lăn qua đường phân giới, lăn cả vào luôn phần đất bên này của Thẩm Tấn, cũng vừa vận lot ngay vào tầm nhìn lơ đãng của khổ chủ. Cậu nhóc dùng tay bắt lấy, không nói không rằng đặt nó lại sang phần bàn bên kia, đụng vào cánh tay Tần Ương một cái: “Nè, đồ của mình thì phải giữ cho kỹ chứ!” Giọng nói vẫn như mọi khi, đầy vẻ ngông nghênh gây hấn.

Tần Ương rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn Thẩm Tấn một cái. Nãy giờ khổ sở thế cũng chỉ chờ đợi mỗi việc này thôi. Thế nhưng mặc cho bên này ngó mình, bên kia lại ngoảnh đầu nhìn đâu đó ra ngoài cửa sổ: “Hồi này....cảm ơn nha...”

Thẩm Tấn nói xong còn đang ngượng chết được, ngó lại, thấy Tần Ương vẫn còn đang ngây ngây ra đó nhìn mình, mặt mày đầy vẻ không thể nào tin được.

“Phạch!” Vội vội vàng vàng chụp bừa lấy một quyển sách ở bên cạnh, mở ra thiệt nhanh, rồi vùi mặt vào làm ra vẻ say sưa đọc, cho đến lúc vào lớp rồi

mà có người vẫn còn chưa cách nào tự nhiên lại được.

Qua việc đó Thẩm Tấn mới phát hiện ra, thằng nhóc Tần Ương này, thật ra cũng không đến mức đáng ghét như cậu nghĩ.

Bên này, Tần Ương cũng lấy làm khó hiểu mà tự hỏi bản thân mình, sao lại nghĩ đến chuyện cứu nguy cho Thẩm Tấn chứ? Là vì nghe theo lời thầy cô trước giờ vẫn dạy, bạn bè cùng lớp phải biết yêu thương, đoàn kết, giúp đỡ lẫn nhau, mình thân là trưởng lớp thì càng phải đi đầu làm gương mà.

Vội lại, cô Trương mà nổi giận lên thì đáng sợ lắm, sẽ cho một đồng bài tập về nhà, nhiều đến mức cả lớp dù có thức khuya đến mấy cũng làm không xong.

Mà lúc đó, bộ dạng của Thẩm Tấn cũng thực đáng thương, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, tay chân thì lẩy bẩy, nói không ra tiếng thở không ra hơi, Tần Ương thấy thế cũng là kiềm lòng không đáng mà đưa tay sang giúp.

Giúp rồi thì thôi đi, Tần Ương không hề nghĩ đến chuyện Thẩm Tấn sẽ vì thế mà nói lời cảm ơn cậu. Thẩm Tấn là đứa nào chứ? Đầu lĩnh của các trò quậy phá, hoạ lớn hoạ nhỏ gì mà chưa từng gây ra, ấy thế lại chẳng biết ăn năn nhận lỗi bao giờ.

Vừa rồi, nhìn gương mặt ngượng ngập của Thẩm Tấn, Tần Ương cảm thấy Thẩm Tấn rất lạ, cảm giác phảng phất giống như đó là một Thẩm Tấn mình chưa từng nhìn thấy qua bao giờ.

.....

.

Bất kể chuyện đã xảy ra thế nào, tình hình chiến sự giữa hai bên cũng đã có chút chút tiến triển, ít ra thì cũng không còn như trước: ghét đến mức xúc đất đồ đi, có chết cũng chẳng thèm nhìn mặt nhau.

Thình thoảng trên đường đến trường, Thẩm Tấn sẽ hỏi Tần Ương thế này: “Bài toán sau cùng ngày hôm qua học ấy, mày có giải ra được không?”

Tần Ương nhú nhú mày nhớ lại một lúc, sau đó sẽ thành thật gật đầu: “Giải ra được!”

“Kết quả là bao nhiêu?”

“Tôi làm ra 3.”

“Ha, kết quả của tao cũng là 3 nè.” Thẩm Tấn nói ngay. Nói xong lại tiếp tục đi, vừa đi vừa cố nghĩ ra chuyện gì khác để nói.

Tần Ương cũng nghĩ nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ mãi không ra, lát sau thì đầu hàng.

Thế là lại tiếp tục im lặng mà đi, cho đến khi đám bạn trong lớp xuất hiện, chạy ùa đến chỗ hai đứa. Bên nào thì bên ấy nẩy chơi, lòi lòi kéo kéo, chuyện nọ chuyện kia, khoảng cách giữa hai bên cũng vì thế mà càng lúc càng xa.

Lúc tan học thì có hôm sẽ thấy Thẩm Tấn đứng ở cửa lớp gọi Tần Ương: “Bài học ngày hôm nay cô giáo bảo là phải đọc mấy lần?”

“Năm lần.” Tần Ương bước đi được vài bước, sức nhớ ra cái gì, quay đầu lại nói thêm. “Cô còn bảo là người lớn phải ký tên vào hai bên bài học đó.”

Thẩm Tấn và đám bạn đi lướt qua bên người Tần Ương, bá vai cặp cổ, cười đùa ầm ĩ, xem ra đã chẳng nghe được câu sau Tần Ương nói là gì.

.....

Thời gian đó, mì ăn liền vừa mới xuất hiện nhưng đã làm một cuộc đổ bộ ngoạn mục vào trong cuộc sống của người dân. Thoạt đầu, thống lĩnh thị trường chính là loại mì thịt bò vị cay cay mùi thơm thơm, khiến người ta ngủi qua thôi đã thấy bất thèm, chỉ muốn lập tức ngồi xuống, đũa muống sẵn sàng mà thưởng thức ngay một tô mì nóng sốt. Về sau, xuất hiện thêm một loại khác gọi là mì sợi khô gì đấy, bày bán đầy trong các quán quà vặt trước cổng trường học trong khắp cả nước. Ở chỗ Tần Ương, quán đó khá lớn, nằm ngay lối đi bộ phía trên cây cầu vượt vừa mới được hoàn công, mở cửa suốt từ sáng sớm cho đến lúc hoàng hôn. Lúc nào trong ngày đi ngang qua đó cũng luôn ngửi thấy một mùi hương rất đặc trưng của mì sợi, lẫn trong vị cay cay thanh nhẹ của tiêu, hấp dẫn đến mức mị người.

Thương nhân kẻ ra cũng rất biết cách kinh doanh, bên trong mỗi túi mì đều có tặng kèm theo một tấm hình in màu rất sắc sỡ. Hình gì à? Đều là ảnh của các bậc võ tướng nất to mảy rậm bước ra từ những sách sử xa xưa: Tam Quốc Chí – ba nước tranh hùng, Thủy Hử – 108 anh hùng Lương Sơn Bạc, cả Bảng Phong Thần cũng không thiếu... Những nhân vật này trước đây bọn trẻ chỉ được nghe người lớn nói đến là chính, nghe nhiều đến mức thuộc nằm lòng; nếu được nhìn qua thì cũng chỉ là trong tranh biếm hoạ mà thôi, làm sao bằng được tấm ảnh bên trong túi mì kia, thần thái sống động hết như người thật, mỗi nhân vật còn có một chỉ số sức mạnh khác nhau, sức mạnh phòng thủ này, sức mạnh tấn công này.[3]

Thế là một con sốt sru tập ảnh bỗng nhiên dấy lên, đám nhỏ hăng say lao vào sự nghiệp thu binh thập tướng. Đứa nào cũng muốn gom đủ một bộ ảnh hình cho riêng mình, rồi đem ra khoe trước mặt nhau. Đôi khi chỉ vì sự lộ diện của một tay võ tướng khó tìm nào đó thôi mà cả lớp trở nên ầm ĩ như có giặc, đứa này giành xem, đứa kia giật ngấm, chẳng mấy chốc đã biến thành một cảnh tượng bát nháo hết chỗ nói.

Mùi vị của mì sợi ngon dờ ra sao cũng đã chẳng còn quan trọng nữa. Người qua lại trên lối đi bộ đó giờ đây rất dễ bắt gặp quanh đây hàng hàng lớp lớp những túi mì mới toanh vẫn còn đầy ắp không ai đụng tới, chỉ là tấm ảnh bên trong đã bị lấy đi mất rồi.

Trong đám trẻ say mê trò thu thập ảnh của các nhân vật võ tướng thời xưa đó, Tần Ương cũng có một chân. Cậu nhóc của chúng ta liên tục mấy lần liền mua mì đều có được ảnh của các nhân vật trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, ngắm nghĩ một lúc, nảy ra ý muốn sưu tập trọn bộ. Thế nhưng việc đâu có dễ như thế, thương nhân khôn khéo đã tính trước cả rồi, có những nhân vật thì đại trà đến mức tìm đâu cũng thấy, ai ai cũng có trong tay, nhưng cũng có những nhân vật hiếm hoi đến mức thăm thương, chỉ có duyên gặp được chứ không thể cầu có được. Bộ sưu tập của Tần Ương cứ càng lúc càng đầy lên, nhưng trước sau gì vẫn không thể hoàn thành, lúc rảnh rỗi lại tự mình trải ra xem lại, có khi còn vô ý làm lạc mất thêm vài ba mảnh.

Thẩm Tấn cũng tham gia trò thu thập này, số lượng ảnh hình của cậu ta so với Tần Ương chỉ có hơn chứ không kém, thậm chí nói là người sở hữu gia tài khổng lồ nhất trong khối lớp hai cũng không sai. Nói ra thì, Thẩm Tấn biếng nhác trong chuyện học hành bao nhiêu thì lại hào hứng tích cực trong những trò ganh đua trẻ con như thế này bấy nhiêu, quyết không chịu thua bất cứ ai. Lúc tan học, rất thường thấy cậu ta bày bộ ảnh hình của mình ra bàn, làm đáng khoe mẽ với đám bạn trong lớp.

Bên này, Tần Ương cúi đầu nhìn mớ ảnh hình của mình, bên kia, Thẩm Tấn chỉ tay vào từng nhân vật của mình mà to mồm bình luận: “Hầy, chỉ số sức mạnh có tám mươi, thấp quá!”

“Quan Vũ [4] này mới mạnh đây!”

“Tiểu Kiều [5] gì mà chẳng đẹp chút nào...”

Tần Ương đứng nghe những câu bình luận không đầu vào đâu ấy, âm thầm ở trong lòng lắc đầu.

“Nè!” Thẩm Tấn tự nhiên nói to lên một tiếng, Tần Ương rời mắt khỏi đám hình ngẩng đầu lên, ngẩn ngừ nhìn về phía cậu ta.

Dáng vẻ oai phong ngày thường của Thẩm Tấn tự nhiên biến đi đâu mất, hành động tiếp theo còn khó hiểu hơn, mặt thì lúng túng nhìn đi đâu đó, ngón tay lại cong cong búng khê một cái, một tấm ảnh hình cũng theo đó trượt trên mặt bàn chạy đến ngay trước mặt Tần Ương.

Là Cam Ninh [6], gã võ tướng mà bấy lâu nay Tần Ương vẫn đang đau khổ tìm kiếm. Không khỏi kinh ngạc hỏi: “Thế này là sao?”

“Cái kia... lần trước, tiết dự giờ...” Thẩm Tấn lại bắt đầu say mê ngó lên bình hoa phía trên bàn giáo viên, ngày thường ở trước mặt thầy cô vẫn nhanh nhồm nhanh miệng thanh minh thanh nga này nọ là thế, bây giờ lại chẳng biết phải nói sao cho phải.

“Tôi không lấy nó đâu.” Tần Ương tất nhiên biết rõ, Cam Ninh tướng quân này Thẩm Tấn cũng chỉ có duy nhất một ảnh mà thôi. Nếu muốn tìm được cái thứ hai để bộ sưu tập được trọn vẹn, không biết phải ăn thêm bao nhiêu túi mì sợi nữa đây.

“Cho mày thì mày cứ lấy đi!” Thẩm Tấn rút cuộc cũng không kiên nhẫn thêm được nữa, nháy mắt đã quay lại bộ dáng hùng hù hỏ hỏ của tiểu bá vương hôm nào.

Tần Ương rút vai lại “ừm” một tiếng. Sau đó y theo mệnh lệnh tiểu bá vương vừa ban ra, cẩn thận nhặt mảnh hình trên bàn bỏ vào trong cặp sách, trong lòng cũng tự nhiên đối với Thẩm Tấn sinh ra chút ít thiện cảm.

“Mày lấy nó thiệt hả?” Thẩm Tấn giật mình trừng to mắt, vẻ tiếc nuối thoáng chốc dâng đầy trong ánh mắt nhìn theo tay của Tần Ương.

Tần Ương khó hiểu đáp ngay một câu: “Chính cậu bảo tôi lấy còn gì.”

“Tại... tao tưởng mày sẽ không thèm lấy chứ bộ...” Giọng nói nhỏ tới mức khó nghe, chẳng qua là muốn một lần đóng vai bạn tốt có tinh thần chia sẻ sẻ ái, ngờ đâu tính sai rồi a, mất cả chì lẫn chài~

“Thế tôi trả lại cho cậu là được chứ gì.” Vừa nói Tần Ương vừa làm ra vẻ muốn lấy ra trả lại.

“Thôi đi thôi đi, lỡ nói ra rồi.” Thẩm Tấn lắc đầu nguầy nguậy, sau còn đồng ý triết lý thêm một câu, “Đồ cho đi rồi mà đòi trở lại, người ta cười cho thúi mặt.” Nói thì nói vậy nhưng hai mắt cứ luyến tiếc mà nhìn nơi cặp sách của Tần Ương.

Tần Ương đứng im ngó Thẩm Tấn một lúc, sau bỗng nhiên loay hoay lục tìm gì đó trong cặp mình. “Tôi với cậu đổi cho nhau là được rồi.”

Nói xong, đưa một mảnh hình ra trước mặt Thẩm Tấn, giống như Cam Ninh khi nãy, là một võ tướng Thẩm Tấn tìm hoài không thấy và Tần Ương tìm mãi mới được. Thẩm Tấn nhận ngay lấy, cũng hết sức cẩn thận mà cho vào bên trong cặp sách của mình.

Hai bên len lén nhìn trộm cặp sách của nhau, ngoài mặt không nói, trong lòng lại âm ỉ một trận buồn thương.

Ngày hôm đó, đem hai mảnh hình quý giá tặng cho nhau, nhờ thế mà về sau, cuộc trò chuyện giữa đôi bên không còn chỉ quanh đi quẩn lại một hai đề tài nhàm chán như bài tập toán hay bài đọc ngữ văn nữa.

.....

Thỉnh thoảng, Tần Ương lại rủ Thẩm Tấn đến nhà cùng làm bài tập chung, đôi khi cũng ngược lại, Tần Ương sẽ sang nhà Thẩm Tấn. Ba mẹ Thẩm Tấn vô cùng bận rộn, phần lớn thời gian đều không có ở nhà, nhờ thế mà đến chơi cũng tự nhiên hơn. Tấm thảm đỏ trải trong phòng ngủ nhà Thẩm Tấn và bộ dụng cụ dao nĩa làm bằng bạc theo kiểu Châu Âu là hai thứ Tần Ương rất thích, lần nào đến cũng phải chạy đi ngắm qua một lúc. Vật dụng ở nhà Tần Ương toàn làm bằng gỗ thôi, vì các anh em của ba đều là thợ mộc cả, lúc ba mẹ Tần Ương lấy nhau, mọi người đã cùng trở tay đóng tất cả vật dụng trong

nhà để làm quà tặng. Tần Ương không phải không thích đồ gỗ, nhưng thỉnh thoảng sờ tay vào tấm thảm đồ mềm mại hay nghe tiếng lanh canh phát ra từ đám dao nĩa bằng bạc đó thì cũng hay hay. Nhưng mà, Thẩm Tấn hình như lại rất thích gia đình của Tần Ương, cậu ta khen ba Tần Ương nấu ăn ngon, nói ông ấy còn giỏi hơn con trai mình trong việc làm cho má Tần Ương vui lòng.

Mỗi lần đến kỳ nghỉ hè và nghỉ đông, sáng tinh mơ đã thấy Thẩm Tấn có mặt ở trước cửa nhà Tần Ương, cầm trên tay cái máy chơi game yêu thích của mình. Sau đó, mỗi đứa một cây kem đá, ngồi trên cái bục bên dưới quạt máy đang chạy ro ro mà ăn. Không thì ngồi trước ti vi hí hục đánh nhau với nhân vật trong game, từ sáng sớm cho đến chạng vạng tối chơi đùa không biết mệt, ngay cả cơm nước bà nội Tần Ương mang cho cũng bị bỏ lơ một cách đáng thương.

.....

Về sau này, mẹ Tần Ương vẫn hay nhìn theo dáng hai đứa nhỏ sóng vai đi học mà cảm thán thốt lên: “Con nít đúng là con nít mà, trước đây ghét nhau như chó với mèo vậy, bây giờ đã trở thành anh em tốt của nhau, thân thiết đến như thế rồi.”

Những lúc cả nhà đang cùng ngồi quây quần ăn cơm, người lớn lại bắt đầu vừa cười vừa nhắc lại chuyện năm xưa, lúc mẹ Tần Ương và mẹ Thẩm Tấn còn giở lòng sát giở lòng, cùng nằm chung một gian phòng sinh. Tần Ương sinh ra trước, “trắng trẻo bụ bẫm, giống hệt một khối bột mì” [7], mẹ Thẩm Tấn thấy thế thì thích vô cùng, hay nói đùa rằng nếu đứa bé trong bụng mình sinh ra là con gái thì hai nhà sau này hãy kết làm thông gia đi. Ai ngờ đâu, vài ngày sau sinh ra Thẩm Tấn, cũng là bé trai, chuyện vui đùa cũng chỉ đành nói cho vui miệng mà thôi.

Nghe đến đây, hai đứa con trai đang mãi mê gấp hết món nọ đến món kia đều đồng loạt ngẩng mặt lên, sau ít giây ngần tò te ra ngó nhau thì buông chén bỏ đũa, lật đật quay lưng đi, vờ nôn lên nôn xuống.

Rất lâu về sau này, có lần Thẩm Tấn nhớ lại quãng thời gian đó mà buông lời cảm khái: “Khi ấy, thiệt tình là con nít ngây ngô đến mức cái gì cũng không nhớ rõ.”

Thật vậy, trong cuộc đời này, cũng chỉ những năm tháng ấy là vô lo vô nghĩ, mỗi sáng thức dậy và mỗi tối chui vào chăn, có khi còn cười khanh khách trong mơ...

.....

Mọi lần, bà nội và mẹ Tần Ương vẫn có thói quen vừa ngồi ở bàn gói hoành thánh vừa chuyện phiếm với nhau, còn Tần Ương thì ngồi làm bài tập ở gian phòng khách phía ngoài. Nghe thấy hai người lớn nói với nhau đủ thứ chuyện, từ chuyện con dâu nhà kia ngược đãi mẹ chồng, đứa cháu gái nhà nọ vừa đỗ đại học điểm cao, cho đến cả chuyện đứa con trai bất hiếu của nhà xấu số nào đó đêm qua vừa đem nướng cả gia tài vào sòng bạc.

Một lần, bỗng nghe thấy nội hạ giọng nói khê với mẹ: “Má Tần Tần có nghe nói chuyện này chưa? Thằng ba nhà họ Thẩm nhà chúng ta có tiền sinh tật rồi... Nghe đâu bên ngoài có đàn bà khác...”

Mẹ Tần Ương cũng nói: “Con có nghe nói, bữa trước đi đường con còn nhìn thấy anh ba mà, cặp kè với một cô thư ký trẻ tuổi nào đó... Ăn diện phần son phấn, chứ không đẹp như Lê Bình.”

“Lê Bình hở? Ài, nó cũng không hiền gì đâu...” Vừa nói nội Tần Ương vừa vớt mấy chiếc hoành thánh đã nấu xong xếp ngay ngắn ra bàn, “Ông ăn chả bà ăn nem ấy mà. Hai chiếc này để cho Tần Tần ăn thử xem thế nào, hôm nay má lỡ tay bỏ hơi nhiều muối, chắc là hơi mặn.”

Từ nhà bếp thoang thoang bay ra mùi hương hấp dẫn của nước hầm xương, rồi tiếng má Tần Ương gọi to: “Tần Tần làm bài xong chưa con? Ăn cơm thôi.”

Nghe thế, cậu nhóc đang chăm chú làm bài bèn gấp lại quyển sách trước mặt, buông bút, dạ to một tiếng.

Người lớn cứ cho rằng con trẻ tuổi nhỏ tâm tư đơn thuần nghe không hiểu chuyện, nào đâu biết rằng, có những thân cây chỉ trong một đêm đã lặng lẽ vươn mình, chỉ là lặng im không nói.

Ngày thường nghe những người xung quanh chuyện ra chuyện vào, Tần Ương vốn biết rất rõ, trong nhà họ Thẩm, ba Thẩm Tấn chính là đứng hàng thứ ba, còn Lê Bình cũng chính là tên thật của mẹ Thẩm Tấn.

Bộ phim trên ti vi chiếu mãi rồi cũng đến hồi kết, từ màn ảnh vang vang giọng hát trong trẻo buồn buồn của trẻ nhỏ.

“Ba đi về nhà nọ

Má đi về nhà kia

Con một mình ở lại

Thừa ra không ai cần...”

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương Hai

Chuông reo gọi vào lớp, trống đánh giờ tan trường. Cứ thế ngày qua tháng hết năm trôi, Tần Ương và Thẩm Tấn giờ đây cũng trở thành những cậu học sinh trung học hết cả rồi.

Những đứa con trai ngày nào còn khiến mẹ cha bận lòng nay đã bước vào tuổi dậy thì mới lớn, bất an cùng những xao động chớm nở trong lòng, cũng chỉ cất giấu cho riêng mình không để ai hay biết.

Trường trung học Thẩm Tấn và Tần Ương theo học cũng có nhiều điều đáng lo ngại. Những lúc tan học, ngoài cổng trường thường xuất hiện một đám thanh niên đi thành tốp dăm ba người, phì phèo thuốc lá trên môi. Trong trường này sinh đủ lời đồn đãi về việc học sinh lớp này bị chặn đường trấn lột, học sinh lớp kia bị người ta dùng mã tấu chém bị thương. Sau giờ học thường xuất hiện những trận ẩu đả quy mô lớn nhỏ khác nhau, người đứng bên ngoài chứng kiến không những không can gián mà còn hào hứng chẳng kém gì kẻ trong cuộc...

Những chuyện như thế khiến cho mẹ Tần Ương lo lắng đến mức đứng ngồi không yên, nhiều lần dặn đi dặn lại con trai mình: “Chúng ta chỉ cần chăm chỉ học hành thôi, những cái khác không nên can dự đến. Bọn nó đòi tiền thì cứ đưa tiền, không nên dính dáng thêm gì khác với bọn nó nghe con!”

Qua một thời gian dài miệt mài học hành, trên mũi Tần Ương lúc này đã chễm chệ thêm một cặp kính cận gọng vàng, khiến cho đáng vẻ ôn hoà hiền lành lúc thường của cậu con trai càng sinh ra thêm vài phần tao nhã, tổng quan nhìn lại thật giống hình ảnh một nam sinh gương mẫu trong lòng thầy cô. Mỗi lần nghe mẹ lo âu dặn dò như thế, Tần Ương đều cười trấn an bà: “Con biết rồi mà.” Sau đó thì ung dung đạp xe đi học.

Nhà Thẩm Tấn từ một năm trước đã dọn sang một biệt thự mới khá xa nơi ở cũ. Đường sá bất tiện, thế nên hai người cũng không còn đi học chung như lúc trước. Tháng khi, trên đường một mình đạp xe đến trường, Tần Ương cảm thấy có chút cô đơn.

Còn nhớ lúc nhập học, Thẩm Tấn đã chỉ vào dãy danh sách ở bảng thông báo, vừa nói vừa cười đến rạng rỡ: “Này, vẫn là chung lớp nhé, số thứ tự của cậu ngay trên tôi.”

Những trận cầu đêm khuya đủ hấp dẫn để vì chúng mà hy sinh giấc ngủ, đôi lấy một đôi mắt gấu mèo viền đen thật đậm, rồi cứ thế mà tùy nhiên bày ra trên mặt, thản nhiên cười với Tần Ương.

Chỉ là, cùng lớp không cùng bàn, chỗ ngồi của hai người giờ đây một bên trái một bên phải, chỉ có thể xa xa mà nhìn thấy nhau.

Cơ hội trò chuyện không còn nhiều như xưa, hai bên đều ít nhiều có chút cảm giác lạ lẫm. Có những lúc nghỉ giải lao, Tần Ương đang làm bài tập lại bỏ bút xuống chạy sang phía Thẩm Tấn gọi to một tiếng: “Nè!”

“Hửm?”

“Sao bài tập tiếng Anh hôm nay lại không nộp?”

“À, vở bài tập để quên ở nhà mất rồi.”

Tần Ương thuận tay lật lật quyển sách ngữ văn trước mặt Thẩm Tấn. Vào học đã bấy lâu, quyển sách vẫn còn mới toanh, một chút nhàu gấp hay xoắn góc cũng không có, giống như chưa từng được dùng qua: “Giờ Văn hôm nay bài học đều đã chép xong hết rồi chứ?”

“Vẫn chưa.”

“Tôi cho cậu mượn vở nhé.”

“Ồ.”

Cuộc trò chuyện chỉ qua lại vài câu như thế rồi thôi, Tần Ương ngồi ở bên cạnh Thẩm Tấn, xấu hổ mà mờ mịt không hiểu vì sao. Giờ giải lao mười phút bỗng nhiên trở nên dài đằng đẵng. Có lúc ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, thấy trời cao xanh thẳm, mây trắng từng cụm từng cụm lững lờ trôi xa.

.....

Càng ngày kết quả học tập của Thẩm Tấn càng sa sút, đa số bài tập đều không nộp hoặc nếu có nộp cũng chỉ bỏ giấy trắng. Tần Ương nhớ kỹ môn thi đầu tiên của cậu ta, điểm chỉ suýt soát trên trung bình, cho đến khi kỳ thi kết thúc thì môn nào cũng thất bại, chỉ có mỗi môn thể dục là khá hơn hẳn. Trong danh sách liệt kê thành tích, hai chữ “hạng ưu” màu xanh nổi bật giữa một hàng dài những con chữ màu đỏ, lạc lõng đến mức chói mắt người xem.

Giáo viên chủ nhiệm ngày thường vẫn luôn ôn hoà nhẹ nhàng với học sinh, thế mà, đến lúc chấm điểm bài thi cũng không nén được tức giận mà quát lớn: “Thẩm Tấn, bài thi Văn của em sao lại chép bài của bạn phía trước?!”

Đáp lại, phía góc lớp chỉ lộ lên một tiếng cười khe khẽ, Thẩm Tấn ngồi dựa lưng vào ghế, áo khoác đồng phục bên ngoài thản nhiên mở bung không gài nút, tóc mái rũ hờ che đi một phần ánh nhìn nơi đôi mắt, nơi khoé môi cong cong nhếch lên một nụ cười vô nghĩa.

Ngược lại, trong đại hội thể dục thể thao toàn trường năm đó, cái tên Thẩm Tấn không ai lại không biết. Người đầu tiên về đích của cuộc thi chạy bộ ba ngàn mét. Giây cuối cùng vượt qua đích đến, hưng phấn đến mức cởi phăng chiếc áo ướt sũng mồ hôi, dốc ngược chai nước khoáng lên mặt. Những sợi tóc ướt đầm lấp lánh ánh nắng buông xuống hai bên má, đôi mắt phượng toát lên một sự kiêu hãnh mãnh liệt khi lướt mắt qua toàn bộ khán giả nơi sân trường.

Cơ thể thiếu niên cao gầy mà rắn rỏi, kết hợp hài hoà với gương mặt điển trai nhuốm nét cao ngạo lạnh lùng, hình ảnh đó khiến cho không ít nữ sinh vô cớ đỏ mặt, tim đập dồn mà không hiểu vì sao.

Tần Ương khi đó đảm nhiệm một vị trí hậu cần bên ban tổ chức, vì công việc mà phải đứng ngay đường biên của đường chạy, nhìn thấy cậu con trai đó từ phía xa dần vượt lên vị trí dẫn đầu, sau khi đến đích lại gặp người ra sức thở, gương mặt đỏ bừng nhể nhại mồ hôi, ánh nhìn hướng đến tất cả mọi người mà lại tựa như chẳng thấy một ai, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút xa lạ.

Nghỉ hè năm đó, Thẩm Tấn một lần cũng không đến chỗ Tần Ương. Do dự mãi, cuối cùng Tần Ương cũng lần theo địa chỉ mà tìm tới nhà mới của Thẩm Tấn.

Tiếng nhạc đinh tai điếc óc văng ra từ hai cánh cửa khép kín, lẫn trong đó là tiếng nói cười ầm ĩ của cả nam lẫn nữ. Tần Ương đứng trước nhà Thẩm Tấn, thu lấy tất cả âm thanh đó vào tai, trong một thoáng đã cảm thấy rằng dường như mình đang làm một điều không cần thiết. Muốn quay trở về.

Cửa mở, điều đầu tiên Tần Ương cảm nhận được chính là luồng khí lạnh đều đều phả ra từ máy điều hoà trên trần cao và một thứ âm nhạc chất chứa nặng nề như búa tạ luôn chực chờ giáng xuống đầu người nghe. Mặt trời lúc 11 giờ trưa phả xuống ánh nắng vàng chói chang, Tần Ương đi dưới nắng mà đến, trong một lúc cả người bỗng trở nên mơ hồ mông lung, đầu óc tự nhiên trống rỗng. Đối diện với vẻ mặt đầy vẻ ngạc nhiên của Thẩm Tấn, không nói nổi nên lời.

Cho đến khi điều thuốc kẹp nơi tay Thẩm Tấn cháy tàn, lửa đỏ chạm đến lớp da mỏng manh, tàn thuốc lá tả rơi xuống giữa hai người, Thẩm Tấn cũng giật mình sức tỉnh, dần dần khôi phục lại dáng vẻ lãnh đạm thường ngày.

Từ phòng trong chẳng mấy chốc có tiếng người hét vọng ra: “Nè nè, Thẩm Tấn, ai đến đó? Đầu Heo phải không? Sao nó kêu là nó không đến được mà ta?”

“Không phải...” Thẩm Tấn nghẹn lời, xoay người vào trong, trầm giọng quát lên một tiếng, “Im miệng cho tao, đây là nhà của ai, mày ồn cái gì hả?”

Khi quay lại đối mặt Tần Ương thì giọng nói lẫn biểu cảm rất nhanh đã trở lại vẻ bình thản như cũ. Thẩm Tấn sờ mấy sợi tóc trước trán, giọng nói thoáng hiện ra một vẻ gượng gạo: “Thế... đến có việc?”

“Không, không có việc gì cả.” Tần Ương vội vàng xua tay, trong lòng thầm tự trách mình. Lẽ ra... chỉ cần gọi một cuộc điện trước khi đến.

“Ừm, thế tôi...”

“Không có việc gì cả, cậu vào trong đi.” Tần Ương lùi lại một chút, giống như là sắp phải đi. “Học kỳ sau giáo viên tiếng Anh đổi sang người mới rồi, số bài tập hơn mười trang đó không làm cũng không sao, giáo viên mới sẽ không thu đâu.”

“Ừm.”

Cửa sau lưng Tần Ương dần dần khép lại, tiếng nhạc mạnh mẽ cũng theo đó từ từ biến mất. Còn chưa đi được bao xa Tần Ương bỗng đột nhiên ngừng bước, quay đầu nhìn lại. Chỉ một thoáng ngẩn ngui đó thôi, nhưng nơi cánh cửa chưa khép kín kia rõ ràng có một đôi mắt đăm đăm trông về phía cậu, dường như có điều gì muốn nói, rồi lại thôi...

.

.....

Thời gian đó, nổi lên rất nhiều lời đồn đãi khó nghe về vợ chồng nhà họ Thẩm.

Có người một mực bảo rằng đã có lần trông thấy ba Thẩm Tấn ở cùng với một người phụ nữ trong gian phòng riêng ở phường trà, thái độ thân mật hết như vợ chồng, nhưng đáng tiếc, người phụ nữ nọ lại không phải là mẹ của Thẩm Tấn.

Ngược lại, có người cũng lớn tiếng khẳng định từng tận mắt nhìn thấy mẹ Thẩm Tấn thân thiết khoác tay một người đàn ông khác đi trên đường, đáng tiếc là người nọ cũng chẳng phải ba Thẩm Tấn.

Người lớn lúc rảnh rỗi cứ thản nhiên tán chuyện nhà người, tuy nghi xem đó như việc giải khuây trút buồn, nhưng lời lọt vào tai con trẻ, mỗi chữ mỗi câu đều khắc vào lòng ghi vào tim. Ai cũng biết nhà Thẩm Tấn làm ăn khấm khá, tiền bạc không thiếu. Ai cũng biết vợ chồng Thẩm gia bất hoà, hôn nhân từ sớm chỉ còn là vấn đề trên danh nghĩa.

Tần Ương đọc báo, học được một từ gọi là: phao hôn [1]. Vợ chồng hai bên bất hoà, nhưng vì nghĩ cho con mà kéo dài cuộc sống đồng sàng dị mộng, không muốn con phải mất đi một bên bố hay mẹ, thiết thời với bạn, tử thân với người. Thế nên ngày qua ngày cùng gồng gượng chịu đựng hoặc bỏ mặc đối phương, tìm cách trì hoãn việc ly hôn.

Báo chí nói, thoát nhìn ngớ như đó là việc làm hoàn toàn vì lo nghĩ cho con, nhưng thật ra lại khiến cho con trẻ đau khổ hơn ai hết.

Thẩm Tấn nghĩ gì trong lòng, Tần Ương không biết. Việc duy nhất Tần Ương có thể làm là yên lặng nhìn theo một lần rồi hai lần cậu ta bị giáo viên gọi lên văn phòng quở trách. Vấn đề thì rất nhiều: kết quả học tập vì sao mỗi ngày mỗi kém, bài tập giao về vì sao chẳng thấy nộp bao giờ, vì sao nhuộm vàng cả mái tóc, vì sao khi đến trường luôn mặc những bộ quần áo rộng thùng thình chẳng giống ai,...

Thẩm Tấn sa ngã rồi, Thẩm Tấn đánh bạn với đám thiếu niên bất lương ngoài trường học, Thẩm Tấn học đòi chuyện yêu đương, cùng với cô nữ sinh Ban Hoa – “nữ nữ như vân” ở lớp bên cạnh. Mỗi ngày đều cười xe đạp đưa rước cô bạn đến trường, giờ giải lao thì mua các thứ quà vặt mang sang tận lớp, lúc nghỉ trưa thừa ra bao nhiêu thời gian rảnh, hai người đều dành trốn lên sân thượng, trò chuyện say mê.

Nghe nói lúc cô nữ sinh đó vì đến kinh kỳ mà đau bụng, Thẩm Tấn đã cố ý cúp tiết trốn ra khỏi trường tìm mua thuốc giảm đau đem vào... Mỗi một chuyện đều là nghe nói. Tỹ như hai người họ hết giờ học thường lên ở lại, nắm tay nhau, ôm nhau, hôn nhau. Tỹ như bữa tiệc sinh nhật của đứa bạn cùng nhóm hôm nọ, hai người lên tách khỏi đám đông, trốn vào một phòng vắng hơn hai giờ vẫn chưa thấy ra... Rồi sau đó, bọn họ chia tay. Thẩm Tấn nhanh chóng có niềm vui mới, lại đều đặn diễn đi diễn lại lại những hành động như cũ: đưa rước, mua quà vặt, mua thức uống, mua thuốc giảm đau... Còn Ban Hoa, chỉ trong một đêm đã tiêu tụy đi rất nhiều, đi học thì nhiều lần khóc thẳm, khóc đến mức hai mắt đều sưng đỏ lên như hạt cây hạch đào.

“Chỉ thấy người mới cười, không biết cổ nhân khóc.” Bạn cùng bàn của Tần Ương có lần vờ ra vẻ sâu xa triết lý.

Đó là một nữ sinh vóc người tròn lẳn chuộng kiểu tóc đuôi ngựa cột cao, tính tình đánh đá không ai bằng. Mỗi lần Tần Ương lời thật mất lòng, lỗ miệng nói ra một điều gì đó khiến cho ai đó nuốt không trôi, liền ngay lập tức nhận được một cái véo đau điếng. Có ngày từ sáng đến chiều lỗ miệng nhiều quá, khắp cả cánh tay đều bị ngắt đến đổi màu xanh xanh tím tím. Cô bạn tinh quái có thừa, mỗi lần ngắt xong thì cười hi hi ra vẻ quan tâm thăm hỏi Tần Ương: “Có đau hay không?”

Tần Ương xoa xoa cánh tay, đáp: “Tiểu cô nương dữ dằn như thế, sau này không ai thèm lấy đâu.”

Con gái điều ngoa thế nào vẫn cứ là con gái, vẫn có những vấn đề tế nhị tuyệt đối không nên đụng chạm đến. Tiểu cô nương vừa nghe Tần Ương nói xong thì mặt đã lập tức đổi màu, tức đến nỗi hai con mắt cũng muốn nhảy ra ngoài nắm tay nhau dung dăng dung dề đi chơi.

Lần đầu tiên hai bên gặp mặt nhau, cô nàng mũi hình lên trời, nửa con mắt liếc nhìn Tần Ương, khoé miệng bập bập một cây kẹo que như con nít lên ba. Hình ảnh quá đối án tượng, thế nên từ đó về sau được Tần Ương gọi luôn bằng cái tên Đường Đường.

Đường Đường tuy thế nhưng có đôi khi lại trở nên rất hiền lành nhỏ nhẹ, đặc biệt là những lúc ở trước mặt thầy cô. Chỉ trong một cái chớp mắt, tiểu cô nương chanh chua đánh đá đã hô biến thành nàng tiểu thư khuê các nhu mì một cách tài tình. Bọn con gái trong lớp nào có biết được sự thật bên trong, trong cuộc bầu cử đầu năm còn nhiệt tình ủng hộ Đường Đường giữ chức trưởng lớp, mong sao có thể thay mặt phe tóc dài trong lớp mà phát huy cao độ tinh thần “nữ nhi hào kiệt”.

Lúc đó, Tần Ương ở bên cạnh khe khẽ nói thẳm một câu: “Coi vậy mà hông phải vậy đâu nha~”[2]. Coi như tự mình nói tự mình nghe vậy, cũng bớt được phần nào ảm ức.

Trưởng lớp mới đắc cử Đường Đường nghe được liền quay sang, cười mỉm chỉ không nói, chỉ âm thầm dụng thêm vài ba phần lực câu véo Tần Ương một trận ra trò. Cậu trai há hốc miệng thờ ra vì kinh ngạc, cố chịu đau quyết không hàng: “Ế chắc rồi!”

Ngoài việc thích đọc sách báo giải trí, tán chuyện lung tung beng chính là sở trường số một của Đường Đường. Những tiểu thuyết võ hiệp Tần Ương đọc đều là do cô bạn cho mượn, mà những tin tức lớn nhỏ trong lớp trong trường cũng là do cô nàng nhiệt tình tường thuật lại cho nghe.

Những lúc nghỉ trưa, trong phòng học thường chỉ còn lại mấy thành viên trong đội kịch tranh thủ thời gian mà ở lại luyện tập thêm.

Đường Đường tóm lấy tay áo Tần Ương, chỉ về phía cửa sổ, bữu môi nhìn ra ngoài: “Đó, cậu xem đi.”

Tần Ương đang cắm đầu vào bài tập toán, từ một đồng hồ đơn hình khối các thứ có chút mệt mỏi ngẩng nhìn lên, chỉ thấy một nhóm nữ sinh đang ngang qua trước lớp, vừa đi vừa chuyện trò sôi nổi. Loáng thoáng nghe hai cái tên Bách Nguyên Sùng và Cô Thiên Lạc[3] được nhắc đến bằng một thái độ vô cùng hào hứng.

“Sao nào?”

“Nhỏ kia, dây buộc tóc màu hồng nhạt đó.”

Tần Ương nhìn theo tay chỉ của Đường Đường, lần này dễ dàng trông thấy đối tượng là một cô nữ sinh dáng người nhỏ nhắn, mắt to, tóc dài, dáng vẻ vừa hoạt bát vừa khá ái.

“Bạn gái mới của Thẩm Tấn đó, nhưng đường ai nấy đi rồi, mới hôm qua.” Đường Đường đứng một bên nhàn nhả nói.

Tần Ương không đáp, quay đầu nhìn vào một góc của lớp học. Nơi đó, Thẩm Tấn gục người nằm trên bàn, mặt vùi vào giữa hai tay, im lìm như một bức tượng. Cửa sổ bên cạnh đang mở, hàng cây thủy sam[4] rậm rạp ánh lên một màu xanh biếc trong nắng. Gió thoảng thoảng thổi qua, bên ngoài lá cây rung lên nhẹ nhẹ, trong này những sợi tóc màu vàng kim cũng khe khẽ lung lay.

Thẩm Tấn ngày trước vẫn tự cho mình thông minh là thế, giờ đây, sau những sai lầm và đổ vỡ, bỗng chốc trở nên như một người khác hẳn.

.....

Kỳ thi sau đó, tập trung chia phòng theo danh sách tên từ trên xuống dưới, mỗi bàn học một chỗ ngồi, mỗi chỗ ngồi một thí sinh. Quy định mới này khiến cho những lớp học ngày thường vốn đông đúc huyền não bỗng chốc trở nên vắng lặng đến khác thường.

Cũng như lúc nhập học, kẻ trước người sau trong danh sách lớp, lúc thi cử này đây vẫn cứ là người sau kẻ trước, Thẩm Tấn ngồi ngay phía sau lưng Tần Ương.

Lúc bước vào phòng thi thì Tần Ương nhìn thấy cậu con trai ấy. Thẩm Tấn hình như đã đến từ sớm, vừa cười vừa vẫy tay với Tần Ương.

Ánh nắng vàng nhạt của buổi ban mai xuyên qua song cửa, lười biếng khoả tan dấu vết sau cùng còn nán lại nơi lớp học của bóng đêm. Gương mặt với những đường nét rõ ràng và thân quen nhập nhoạng hiện ra nơi góc lớp tranh sáng tranh tối: mái tóc vẫn ương bướng để dài quá mức cho phép, phía trước trán còn nhuộm vàng vài lọn; áo sơ mi đồng phục tuy nghi buông xoã bên thân người; cây bút bi trong tay gõ nhịp xuống mặt bàn một cách lơ đãng, lớp nhựa bọc ngoài trong đến mức nhìn rõ cả ống mực đã gần cạn sát đáy ở bên trong.

Bằng một dáng vẻ như thế, cậu con trai đó nghiêng đầu nhìn về phía Tần Ương, cười với cậu, nụ cười cũng rực rỡ hết như màu nắng kia.

Tần Ương ngăn người ra một thoáng, trong lòng bỗng dâng lên một sự hoảng hốt không thể gọi tên. Lần gần đây nhất Thẩm Tấn cười với cậu như thế là khi nào? Khi nào?...Đã không còn nhớ rõ nữa.

“Chúng ta đũa ngồi trước đũa ngồi sau.” Khi nói ra câu này, biểu cảm trên mặt Thẩm Tấn vô cùng hân hoan. Tần Ương vẫn nhớ, lúc nhỏ, mỗi lần nghĩ ra một trò nghịch ngợm oái oăm nào đó, Thẩm Tấn cũng đều phấn khích đến mức không kiềm nổi mà lộ ra biểu cảm khiến người khác nhìn thấy vừa sợ hãi vừa căm ghét như lúc này đây.

“Ừ.” Tần Ương ngồi xuống phía trước Thẩm Tấn, “Ôn tập xong hết cả chưa?”

“À...” Thẩm Tấn bật cười, quay quay cây bút trong tay, trên mặt bày ra một vẻ khó nói, “thì cứ vậy thôi”

“...” Nhất thời Tần Ương cũng không biết nói gì thêm, xoay người lẳng lặng sắp xếp lại một số dụng cụ trên bàn. “Bài thi hôm nay cần phải vẽ hình đấy, cậu có mang com-pa theo không?”

“Tôi hả? Chẳng sao đâu.” Thẩm Tấn chỉ cười cười, không đáp lại câu hỏi của Tần Ương, lại đột nhiên vươn người đến bên cạnh, gần như dựa hẳn vào cậu. “Ngược lại, nhìn cậu xem, phải hăng hái hơn nữa mới phải chứ!”

Vừa nói vừa chỉ tay về phía góc trái trước mặt Tần Ương. “Học thế nào mà càng học càng chẳng bằng cả hai con bé yếu điệu kia thế?”

Tần Ương nhìn theo Thẩm Tấn chỉ, hoá ra là hai cô bạn Xuyên Xuyên và Dương Dương cùng lớp, đang cúi đầu vào một chỗ mà tranh luận chuyện gì đó không ngừng. Vừa nói vừa hí hoáy ghi chép ra giấy, từ vài dòng chữ nhìn rõ được trong đám hình vẽ lung tung ấy thì hình như là đề toán hình thầy vừa mới giảng qua hai ngày trước.

Nếu bảo trường thi là chiến trường, thế thì hai cô nữ sinh thanh tú kia chính là những nhân vật được xưng danh “tướng quân thường thắng”. Vừa thông minh hơn người vừa siêng năng chăm chỉ trong học tập, chẳng trách sao vị trí nhất khối mấy năm qua Xuyên Xuyên và Dương Dương chưa bao giờ chịu nhường cho bất kỳ ai. Ngay cả một cậu học sinh được ca tụng là thiên tài toán học ở lớp bên cạnh cũng không thể sánh bằng.

“Tôi sao so được với bọn họ?” Tần Ương bình thản trả lời. Nhà họ Tần xưa nay vẫn có cách giáo dục con cháu rất thoải mái và dễ chịu, trong học tập không gây áp lực, trong cách sống không gia trưởng áp đặt. Nếu đã đạt được mục tiêu do mình đề ra thì cần gì phải cố gắng cố chết tranh giành cái mình không thể có? Chỉ cần thành tích vẫn duy trì ổn định ở một trong mười vị trí dẫn đầu là được rồi, đối với vị trí nhất khối đó, Tần Ương cũng không quan tâm cho lắm.

“Cậu thật là...” Ở phía sau, Thẩm Tấn lắc lắc đầu có chút thất vọng, nhưng rất nhanh lại làm như không có việc gì, “Bỏ đi, có một trong top mười ngồi trước mặt cậu cũng đủ rồi.”

Tần Ương không rõ ý tứ của câu đó cho lắm, quay lại nhìn Thẩm Tấn một cách khó hiểu.

Thế nhưng Thẩm Tấn chỉ nháy nháy mắt làm ra vẻ bí mật. “Chúng ta là bạn bè lâu năm có đúng không? Chốc nữa giúp đỡ cho anh em với nhé.”

Tần Ương không kịp có thời gian suy nghĩ thêm. Tiếng chuông báo giờ ngay lúc đó đã vang lên. Chuông vừa reo, giám thị cũng đã bước ngay vào phòng. Một sự yên tĩnh khác thường nhanh chóng bao phủ lên phòng học chỉ vồn vện không đến ba mươi người.

Đề toán cho ra cũng không quá khó. Trong lúc làm bài, Tần Ương thỉnh thoảng lại ngẩng lên đưa mắt nhìn ra xung quanh. Mọi người ai nấy cũng đều rất hồi hộp. Tờ giấy nháp của Xuyên Xuyên ở bàn trên chưa gì đã viết kín chữ; Dương Dương ngồi ở bàn phía bên kia, cười nhàn nhàn chẳng chút lo lắng; Đường Đường nhíu chặt đôi mày đen, có vẻ như suy nghĩ rất lung, cô bé này mỗi lần tính toán một việc gì đó, nếu không sợ ý để sót một con số nào đó thì cũng lại ghi thừa ra một chữ số 0...

Còn Thẩm Tấn? Thẩm Tấn thì sao? Cậu ta ngồi ở phía sau, Tần Ương không thể nhìn thấy được, chỉ cảm thấy sau lưng mình mọi thứ sao mà yên tĩnh quá. Dù có cố lắng tai nghe đến mấy cũng không dám chắc rằng tiếng bút đang chạy sột soạt trên giấy kia có phải là của Thẩm Tấn hay không?

Không suy nghĩ nhiều thêm nữa, Tần Ương vội cúi xuống tập trung vào bài làm của mình, thế nhưng một phần tâm trí dù muốn hay không vẫn cứ để rơi lại phía sau. Cho đến khi đã hoàn tất xong mọi câu hỏi của đề thi, mới có thể thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng người dựa hẳn vào lưng ghế phía sau.

Ghế ngồi phút chốc rung lên nhẹ nhẹ. Có người đang dùng chân đá vào chân ghế của Tần Ương. Ngoài Thẩm Tấn ngồi sau lưng cậu thì còn có thể là ai?

Trong phút chốc, Tần Ương căng thẳng đến mức cả người cứng đờ ra, len lén nhìn lên thì thấy thầy giám thị đang đứng hút thuốc ngoài cửa lớp.

“Tần Ương, Tần Ương...” Đầu cây bút bị chạm khê vào lưng Tần Ương. Là Thẩm Tấn đang gọi cậu.

Tần Ương cố tìm cách quay người lại.

“Đừng, đừng có quay xuống. Làm xong rồi có phải không?”

Tần Ương gật đầu.

“Vây đi, cứ để bài làm ở trên bàn, còn cậu thì né người qua một bên.”

Trước giờ vào thi, Thẩm Tấn đã nhìn cậu mà cười đầy ẩn ý, nói rằng. “Bỏ đi, có một trong top mười người ở trước mặt cũng là tốt lắm rồi.”

“Chúng ta là bạn lâu năm của nhau, lát nữa giúp đỡ an hem giùm với nhé.”

Nụ cười của Thẩm Tấn cùng với những câu nói đó cứ lặp đi lặp lại, như một đoạn phim chiếu mãi chỉ có một cảnh, còn những dãy số trong bài làm thì giống hệt những con sóng, cứ không ngừng nhân lên, dâng cao. Một lúc nào đó, hai hình ảnh ấy gặp nhau, nhập lại làm một, biến thành một cảnh tượng hỗn loạn, mảnh liệt giăng xé bên trong Tần Ương. Phảng phất như là ở trong một giấc mộng, nhưng không còn cách nào cười được như những ngày xưa.

Ghế ngồi càng lúc càng rung dữ hơn. “Tần Tần, Tần Tần...” Thẩm Tấn ở sau lưng không ngớt lời thúc giục, “Tránh qua đi, cậu tránh qua một bên, nhanh đi!”

Tần Ương vẫn dờ dẩn ngồi đó, bên tai đều là giọng nói của Thẩm Tấn. “Tần Tần, Tần Tần...”

Cậu ta không thể nào gọi cậu là Tần Tần được. Lúc nhỏ còn ghét nhau như chó với mèo, chỉ một tiếng “nè” thôi đã là miễn cưỡng lắm rồi. Sau đó kết thành bạn tốt, đôi lần đến nhà Tần Ương chơi, Thẩm Tấn nghe được mẹ Tần Ương gọi tên ở nhà của cậu, có lúc còn gọi bằng hai chữ “bé cưng” đầy thương yêu, khiến cho Tần Ương sau đó bị Thẩm Tấn đeo theo treu chọc suốt cả ba ngày liền.

Thẩm Tấn rất ác, khi đó còn bắt Tần Ương phải tự mình lựa chọn giữa hai cách gọi “Tần Tần” và “bé cưng”. Cả hai cách Tần Ương đều chẳng thích nhưng cuối cùng bắt buộc dĩ vãng phải chọn cái tên đầu. Từ đó về sau, mỗi khi có chuyện muốn kéo nài Tần Ương, Thẩm Tấn luôn gọi cậu là “Tần Tần”, dùng một giọng điệu cực kỳ ngọt ngào và dịu dàng gọi cậu như thế. Tần Ương mỗi lần nghe thấy đều rất sợ, gai ốc khắp người đều nổi cả lên, sau cùng cũng đành phải nhận lời cậu ta. Bằng không, Thẩm Tấn sẽ gọi như thế, cứ gọi mãi như thế, và Tần Ương trước sau gì cũng sẽ run rẩy không thôi, run rẩy đến bất lực. Cứ như thế một khiếm khuyết nào đó tận sâu bên trong đã bị cậu con trai ấy bắt được, lòi ra ngoài, mặc tình cười nhạo. Chỉ là sau này lớn lên rồi, cách xưng hô đó cùng rất nhiều chuyện cũ lúc nhỏ giữa đôi bên cũng đã dần dần phai đi trong trí nhớ...

Điều thuốc trên môi đã gần tàn nhưng thầy giám thị vẫn còn nán lại đôi chút ở cửa nhân nhả phui đi bụi khói ám vào áo quần. Phía sau, càng lúc Thẩm Tấn giục càng gấp, ghế ngồi của Tần Ương bị cậu ta lắc mạnh đến mức phát ra tiếng ồn. Trong phòng thi đã bắt đầu có người bị đánh động, ngẩng lên nhìn về phía họ.

“Điểm của cậu, cậu tự làm lấy.” Nhân lúc nhòm người đứng dậy kéo ghế dịch lên phía trước một chút, Tần Ương nghiêng đầu nói khê với Thẩm Tấn.

Câu nói vừa dứt, chân ghế đã bị đá mạnh một cái, Tần Ương gắng xoay người nhìn lại, thấy trong đôi mắt giống hệt đi Thẩm kia ánh lên một tia nhìn đầy oán hận.

Tần Ương còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng thầy giám thị ngay lúc đó đã quay trở vào phòng thi, đi một vòng từ trên xuống dưới, ánh nhìn đầy vẻ dò xét lướt qua khắp nơi.

Phía sau lưng Tần Ương cũng dần yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy tiếng thước nhựa rạch vào mặt bàn gây nên những âm thanh đùng đục. Sau đó là tiếng ngồi viết nặng nề chạy trên giấy.

Tiếng bước chân đều đều của thầy giám thị càng lúc càng đi đến gần, sau khi ngừng lại ở sau lưng Tần Ương một chút thì lại tiếp tục đi xuống phía dưới. Tần Ương ngồi im, tim đập dồn trong ngực. Một góc bài thi cũng đã bị mồ hôi tay thấm ướt cả rồi.

Phía sau bỗng vang lên một loạt âm thanh khác thường, Tần Ương còn chưa kịp trấn tĩnh lại, ai đó đã bất ngờ thò tay qua vai cậu giật lấy bài thi đang cầm trong tay.

Theo bản năng, Tần Ương lập tức xoay người theo với tay giật lại, trong lúc vội vàng vô tình va phải hộp bút trên bàn, khiến nó rơi ngay xuống đất, gây nên một tiếng động chói tai. Âm thanh vang cao rõ ràng giữa phòng thi yên tĩnh, khiến cho hết thảy mọi người đều rất nhanh quay đầu nhìn về phía cậu.

“Sao thế?” Thầy giám thị đã đi xa một quãng cũng quay người nhìn lại.

Thẩm Tấn vốn đã cầm được bài thi của Tần Ương trong tay, nhưng lúc này có lấy được cũng như không, đành lợi dụng lúc mọi người không để ý đến mình mà kín đáo buông tay. Tờ giấy phiêu phiêu đáp xuống mặt đất.

“Không có việc gì ạ.” Tần Ương vừa đáp vừa vội vã cúi người nhặt nhanh các thứ, lúc vừa thẳng người ngồi lên thì Thẩm Tấn đã ghé vào bên tai cậu nhàn nhạt buông ra từng chữ một.

“Diễn hay lắm.”

Những giờ thi sau đó, Thẩm Tấn cũng không đã động đến Tần Ương thêm lần nào nữa. Vài lần nhân cơ hội thầy giám thị không chú ý đến, Tần Ương lén quay xuống xem thử cậu ta. Chỉ thấy Thẩm Tấn nằm hằn ra bàn, bài thi kê bên dưới cánh tay ngoại trừ vài dòng nguyệt ngọc cho có, tất cả phần còn lại đều là giấy trắng bỏ trống.

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương Ba

Ở trong trường, cô giáo chủ nhiệm lớp Tần Ương vẫn có tiếng là dịu dàng hiền thực, đối với đám học trò tuổi nhỏ ham chơi thường bày ra lắm trò nghịch ngợm trước nay vẫn chưa từng một lần nặng lời trách mắng. Nói là nói thể thôi chứ cô giáo cực kỳ tinh ý đầy nhẹ, cứ cười cười hiền hiền thể thôi chứ đối với mọi việc lớn nhỏ xảy ra trong lớp đều nắm rõ mười mười như lòng bàn tay, tỷ như đứa nào khoái trò thư chuyên tay trong giờ học, đứa nào hay cạnh mẹ những tiết giáo viên dễ tính mà len lén lòi ra cuốn tiểu thuyết dày cộp đọc trộm, rồi cả chuyện trong giờ kiểm tra ai cộp-pi bài của ai, chép ít chép nhiều, cô cũng biết tất... Chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Tần Ương dĩ nhiên hiểu rõ điều này, cũng đoán được cô gọi mình lên gặp là vì chuyện gì. Thế nên tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi trên đường đi đến phòng giáo viên cũng đã chuẩn bị trước tâm lý cho mình.

“Cô Lý?”

Vừa bước vào phòng, Tần Ương đã lên tiếng chào cô ngay. Không kể về mặt hoàn toàn bình thường như mọi ngày, cả giọng nói cũng vừa khéo lộ ra một vẻ ngạc nhiên vô cùng chính đáng của đứa học sinh trong tâm trạng ‘không rõ vì sao bị cô giáo gọi lên hỏi chuyện.’

“À, em tới rồi đó hở?” Ngược lại, chính dáng vẻ điềm nhiên của đứa học trò trước mặt lại khiến cô giáo trẻ ngồi sau bàn trong một thoáng bỗng sinh ra chút ngần ngại.

Ở phía bên kia, thầy dạy toán của lớp Tần Ương cũng đang có mặt trong phòng, đang rất chú tâm giải quyết nốt bữa ăn trưa của mình. Lúc ăn xong, ngẩng lên, nhìn quanh quát thế nào lại trông thấy Tần Ương, thế là đi ngay đến gần mắng vồn: “Ái chà chà, Tần Ương của chúng ta trước nay đều không phải học hành rất chăm chỉ sao? Làm sao mà lần thi này điểm lại kém như thế? Tối ngủ không đủ giấc hay sao, cậu nhóc?”

Tần Ương cúi đầu, ngập ngừng một lúc lâu vẫn không sao trả lời lại được. Lúc trong phòng thi, Thẩm Tấn ngồi phía sau lưng, vừa đá ghế vừa giật lấy bài thi của cậu, sự việc xảy ra dù ít dù nhiều vẫn khiến cho mọi chuyện rối tung lên cả, có cố gắng đến đâu những môn thi sau đó vẫn không thể nào bình tĩnh tập trung mà làm bài. Kết quả là phạm phải những sai lầm ngớ ngẩn không thể tin nổi, chỉ nghĩ tới thôi đã cảm thấy xấu hổ lắm rồi.

“Ha ha ha...” Về bối rối ngượng ngịu của cậu học trò nhỏ khiến cho thầy dạy toán đâm ra cười. Vừa vỗ vai Tần Ương, khuôn mặt hồng hào tròn trĩnh của thầy vừa nở ra nụ cười đầy vẻ khích lệ, “Không sao, không sao. Xưa nay trò vẫn là đứa rất biết tự giác học tập, lần này tụt xuống một chút, lần sau ta lại nỗ lực vượt lên. Chẳng sao hết, ha?”

Tần Ương cũng cười theo. “Dạ. Lần sau em sẽ cố hết sức mình, thưa thầy.”

Ở phía bên này, cô giáo chủ nhiệm sau hồi lâu im lặng theo dõi cuộc đối đáp giữa hai thầy trò cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng: “Tần Ương này, trước giờ em vẫn là một học sinh rất ưu tú, trong học tập thì thành tích luôn dẫn đầu, trong công tác trường lớp thì luôn cần mẫn chu đáo, không chỉ cô mà các thầy cô khác trong khối cũng đều dành cho em một ấn tượng rất tốt.”

Tần Ương vừa nghe vừa gật đầu khe khẽ, nụ cười trên mặt có chút ngượng ngùng: “Cô quá khen ạ.”

Bỏ cây viết mấy xuống bàn, hai tay ngập ngừng đan vào nhau, cô chủ nhiệm lại nói tiếp: “Thế nên, nếu trong học tập hay sinh hoạt gia đình, có khó khăn gì thì cũng phải nói cho cô biết.”

Tần Ương còn đang cúi đầu chưa kịp đáp thì Xuyên Xuyên, cô cán bộ văn của lớp ngay lúc đó đã đẩy cửa bước vào. “Thưa cô, đây là kết quả về lần khảo bài ngữ văn vừa rồi, trong danh sách là tên những bạn không thuộc bài ạ.”

“À, em cứ để ở đây đi.” Cô chủ nhiệm phác tay lơ đãng về phía bàn làm việc của mình.

Nhân cơ hội Xuyên Xuyên đi đến gần, Tần Ương liếc trộm qua tờ giấy trong tay cô bạn. Kết quả quả nhiên không ngoài dự đoán, cái tên ở vị trí trên cùng không ai khác hơn ngoài Thẩm Tấn. Đợi cho đến khi Xuyên Xuyên đã ra khỏi phòng, cậu mới ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào cô giáo chủ nhiệm của

mình: “Hiện tại em không có việc gì đâu ạ, cảm ơn cô đã quan tâm”

Sau câu nói của Tần Ương, bầu không khí trong phòng giáo viên lại rơi vào im lặng. Sự im lặng ấy chỉ được phá vỡ khi vài phút sau, thầy dạy toán xô ghế vươn vai đứng lên, cầm lấy phích thủy tinh trên bàn ồn ào đi qua phòng bên. Chỉ chốc lát sau đó, từ bên cạnh đã truyền đến tiếng cười nói rộn rã của các giáo viên nữ.

Đến lúc này, cô Lý cũng không muốn dài dòng hơn nữa, đơn giản nói thẳng vào vấn đề chính: “Cô nghe giám thị gác thi giờ Toán của các em, thầy Trương ấy, nói rằng trong giờ thi, Thẩm Tấn... Ừm... Tuy rằng hiện nay tác phong nề nếp của trường chúng ta đúng là cần phải được nghiêm túc chấn chỉnh hơn nữa, nhưng đối với những vấn đề như tiêu cực trong thi cử thì tuyệt đối sẽ không nương tay. Nếu thật sự có em học sinh nào ngang nhiên muốn phá hoại bài thi của bạn mình, cô nhất định sẽ xử lý nghiêm túc việc này.”

“Không có chuyện đó đâu ạ.” Tần Ương thành thật ngược lên nhìn cô, giọng nói thoáng hiện lên vẻ ngại ngùng biết lỗi, “Là em làm rơi đồ đạc xuống đất, làm ảnh hưởng đến các bạn khác trong giờ thi.”

“Thế sao?” Bụng chén trà hoa cúc trên bàn nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt cô giáo đăm đăm nhìn thẳng vào Tần Ương, “Lẽ nào không phải...”

“Không phải ạ.” Cắt ngang lời của cô, Tần Ương nghiêm mặt đáp ngay.

“Được rồi, em về lớp đi.” Sau một hồi lâu im lặng, cô Lý bắt đầu dĩ đành để cho Tần Ương rời đi.

Chỉ chờ có thế, Tần Ương vội gật đầu chào cô rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Mách thầy mách cô, việc này từ nhỏ mày vốn đã rất giỏi rồi.”

Là Thẩm Tấn. Cậu ta chặn ngay giữa lối đi của Tần Ương.

Tần Ương hơi chau mày, nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy vẻ cười cợt của người trước mặt, im lặng không đáp.

Thẩm Tấn vẫn chưa chịu buông tha, gần giọng nói ra từng chữ một: “Tần Ương, mày là đồ đều, mày chơi đều với anh em.”

Tần Ương trả lời cộc lốc: “Tránh ra.”

Thẩm Tấn nhướng mày, một vẻ khiêu khích thoáng hiện ra trong giọng nói: “Dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tao?”

Tần Ương nhếch môi cười, vẻ khinh miệt hiện ra không hề che giấu, từng câu từng chữ buông ra lạnh như băng: “Muốn giáo huấn tao chứ gì? Tan học, trước cửa quán bar, thế nào?”

Nói xong, không đợi Thẩm Tấn trả lời, Tần Ương đã xoay người bỏ đi.

Nhìn theo dáng người trước mặt từ từ đi xa dần, một cảm giác đắng ngắt cũng bỗng nhiên từ từ dâng lên trong miệng Thẩm Tấn, hệt như đứa trẻ vừa bị lấy mất món đồ chơi cuối cùng, hai tay cứ mãi miết nắm chặt như thế, nhưng thực ra từ lâu đã trống rỗng mất rồi.

.....

Từ trường học đi ra, rẽ phải, men theo đường lớn đi mãi đi mãi sẽ trông thấy một cửa hàng nho nhỏ nằm ngay phía cuối đường, bên trong có một cầu thang bằng gỗ ọp ẹp dẫn lên tầng trên. Ở tầng trên, cảnh tượng đầu tiên hiện ra là một phòng khách rộng rãi tắm được ánh đèn huỳnh quang đủ màu mờ nhạt chiếu sáng. Lân trong tiếng nhạc rê rê phát ra từ hai chiếc loa gắn trên trần cao, tạp âm không ngừng vang lên khắp nơi. Chỗ này là tiếng người quát mắng, chỗ kia là tiếng nam nữ tán tỉnh nhau, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng khóc, tiếng chài lọ bị đập vỡ, giọng cười tục tĩu của một ông mà men nào đó. Lùi sâu vào trong một góc phòng là quầy bar với những chiếc kệ chạy dài chất đầy các loại bia rượu và thức uống có gas, một ông chủ tuổi sồn sồn đứng ngay sau quầy, trên mặt luôn trưng ra nụ cười toe toét cầu tài mọi nơi mọi lúc.

Nơi đó chính là quán bar mà Tần Ương đã nói đến.

Bên cạnh quán bar có một con hẻm nhỏ – một con hẻm chết, đường cụt, bị bịt kín bởi một vách tường cao ngất dựng đứng. Sau lưng tường là một công trường xây dựng đã bị bỏ hoang từ nhiều năm trước. Trước đây thành phố vốn có một dự án xây nhà cao tầng ở nơi đó, nhưng cho đến giờ mọi thứ vẫn chỉ là một bãi xi măng bê tông hỗn độn bị vứt xó. Con hẻm nhỏ sâu hút, nhiều chỗ cong bên này ngoặt bên kia, càng đi vào sâu vách tường hai bên càng xuất hiện nhiều chỗ nứt nẻ sụp lún, ánh sáng duy nhất hiện hữu ở nơi đây chính là một đường thẳng hẹp tí như sợi chỉ chạy sánh đôi với bầu trời bên trên. Nơi này từ lâu đã nổi tiếng là chốn tụ tập riêng tư của đám thanh thiếu niên hư hỏng trong vùng. Dân xứ khác mà nhắc thấy lộ mặt đến, chỉ cần là một thẳng, ầu đả chắc chắn sẽ lập tức xảy ra.

Lúc Thẩm Tấn đến nơi, vẫn chưa có ai khác ngoài cậu. Đứng dựa lưng vào mảng tường đầu hẻm đợi một lúc thì dần dần trông thấy Tần Ương từ xa đi đến. Hoàng hôn ngày hôm đó đỏ như máu, trong thứ màu sắc rực rỡ nhưng đều tàn đỏ, Tần Ương từ từ đi về phía Thẩm Tấn. Xung quanh cơ thể cậu ta như thể được bao bọc bởi một đường viền màu vàng kim rực rỡ, thế nhưng gương mặt lại hờ hờ ảo ảo, chẳng cách nào nhìn được cho rõ ràng. Trong một thoáng, Thẩm Tấn lấy tay che mắt, muốn cản bớt ánh chói chang của ráng chiều, muốn trông thấy rõ ràng gương mặt của kẻ kia. Nhưng ngay cả khi đã đến trước mặt Thẩm Tấn, hai bên đối mặt tường tận nhìn nhau, về mặt của Tần Ương vẫn bình lặng không chút biểu cảm.

“Mày dám một mình đến tìm tao?” Thẩm Tấn phẫn nộ buông tay xuống.

“Đi theo tao.” Tàn Ương lướt qua mặt cậu ta, đi thẳng vào bên trong con hẻm nhỏ.

Thứ con ngoan trò giỏi của thầy của cô thì có thể ra chiêu gì ở đây? Thẩm Tấn cười khẩy, thọc tay vào túi quần, lưng thường đi theo phía sau Tàn Ương.

“Thẩm Tấn.” Đi được một đoạn, đoán rằng đã đủ sâu để người bên ngoài không nhìn thấy được tình hình bên trong này, Tàn Ương mới quay người lại.

“Sao?” Trông thấy Tàn Ương đứng lại rồi, theo quán tính Thẩm Tấn vẫn tiếp tục bước lên trước một bước.

Chỉ tích tắc sau đó, một vật gì đó đã vurun đến tống thẳng vào cằm cậu. Đau! Còn chưa kịp phản ứng lại, cú đánh thứ hai đã tung ra, nhắm thẳng vào bụng. Lần này, Thẩm Tấn đau đến mức phải khụy gối xuống, nghe thấy phía bên trên chậm rãi nổi lên một giọng nói lạnh băng, từng chữ từng chữ một như có ý xộc thẳng vào tai cậu.

“Tao ghét nhất cái kiểu hay ra oai khoe mẽ của mày.”

Là Tàn Ương. Cậu ta đang đứng dựa lưng vào tường, dáng điệu đầy vẻ thờ ơ nhìn về phía Thẩm Tấn lúc này vẫn đang cúi gầm mặt không nói lời nào. “Có đau không? Bị người ta đánh, cảm giác thế nào? Rất thảm có đúng không?”

Vừa nói vừa đi lại gần, thân nhiên thọc tay vào túi quần Thẩm Tấn móc ra một bao thuốc lá vút thẳng xuống đất: “Trốn ở trong WC hút thuốc vui lắm hả?”

Thẩm Tấn gắng gượng ngẩng đầu lên, mớ tóc mái quá dài che khuất đi tầm nhìn của cậu, khiến cho Tàn Ương ở phía trước mặt cũng trở nên nhập nhòa không rõ. Mặt trời đã ngã về Tây, áo sơ mi trắng nổi bật trong không gian âm u của con hẻm cụt, khoe miệng kẻ đồ cứ hết lần này đến lần khác lạnh lùng nhếch lên.

“Bị phê bình vì đánh nhau có cảm giác rất anh hùng chẳng?”

Đau đớn vẫn mỗi lúc mỗi lan ra khắp cơ thể, kẻ trước mặt thái độ vẫn ung dung nhàn nhã, tay phải thọc vào túi quần, ánh mắt giám sát chặt chẽ mỗi một cử động của Thẩm Tấn, những lời lẽ cay nghiệt khinh khi vẫn không ngừng nhả ra:

“Nộp giấy trắng rất thú vị?”

“Làm loạn trong giờ thi chắc khiến mày hưng phấn lắm?”

“Sau khi tốt nghiệp trung học thì mày muốn làm gì đây? Gác cổng trường học chặn đường đám nhò thu phí bảo hộ? Thành thạo thì kiếm bọn con gái làm tình, lỡ xảy ra hậu quả thì dẫn con người ta đi phá thai? Sau đó thì kiếm cách xài sạch sẽ mớ tiền của ba mày? Ông ta không phải đã bỏ mặc mày sao? Mày cũng chẳng phải đã không thèm nhìn mặt ông sao?”

“Tàn Ương!” Cậu nói mĩa mai sau cùng vừa buông ra, Thẩm Tấn bỗng phần nộ gầm lên một tiếng, cổ gượng đứng dậy, “Mày...”

Thẩm Tấn nói còn chưa dứt câu, bàn tay phải đang thọc trong túi quần Tàn Ương đã biến thành một nắm đấm, lần thứ hai mạnh mẽ vung đến. Gò má bên phải của Thẩm Tấn đau rát, đau đến mức đom đóm từng trận tràn ra trong mắt.

Tàn Ương vẫn chỉ thân nhiên quay người đi, giọng nói bày ra một vẻ chán ghét cùng cực. “Nhìn mày chơi thì có vẻ vui lắm? Muốn chơi cho đến chết phải không?”

Chính trong lúc Tàn Ương muốn xoay người rồi đi, cổ tay bỗng bị Thẩm Tấn nắm chặt. Sự việc tiếp theo diễn ra không đến năm giây, một sự báo đáp mãnh liệt và tận tình tất cả những gì Tàn Ương đã tặng cho cậu ta. Vị trí như nhau, sức mạnh như nhau, cả sự căm phẫn và chán ghét trong thái độ cũng không sai lệch phần nào. Sau những cú đấm dồn dập phủ xuống, Tàn Ương lui về sau nuốt xuống một ngụm nước bọt đắng nghét, cổ họng vừa nhận ra một vị tanh nằn nị, lưng cũng đã bị buộc áp sát vào tường từ lúc nào.

“Tàn Ương.” Hai tay nặng nề chống vào khoảng tường sau lưng Tàn Ương, Thẩm Tấn gục đầu xuống, từng chữ từng chữ thốt ra đầy vẻ coi thường, “Tao cũng căm nhất cái kiểu làm bộ làm tịch vờ vĩnh này nọ của mày.”

Buông tay khỏi cậu ta, Thẩm Tấn quay người đi. “Những đứa con ngoan trò giỏi như mày, dùng phí công phí sức dạy dỗ người khác bằng cái mớ đạo lý rỗng tuếch chỉ có trong văn chương sách vở. Giữ lại đó mà dùng cho tốt, ba má mày sẽ tha hồ mà khen ngợi, mà tự hào về mày.”

Phía sau mãi vẫn không có động tĩnh nào, trước mặt mãi vẫn chỉ là mảng tường loang lổ rêu xanh, sắc trời càng lúc càng sậm, ánh sáng cũng theo đó càng thêm âm đạm, phía đầu ngõ thỉnh thoảng lại vẳng đến tiếng nói chuyện của người qua kẻ lại từ đường lớn bên ngoài. Đau đớn trên người cứ không ngừng lan ra, khiến đầu óc trở nên mông lung mờ mịt, khoe mắt nặng nề rất bóng, chỉ muốn nhắm lại mà không phải nghĩ suy thêm gì khác. Thẩm Tấn phải cố hết sức mới mở to được đôi mắt cay xè của mình.

Một lúc sau, Tàn Ương cuối cùng cũng lên tiếng. “Đã không tin vào tôn giáo, mày còn đeo chữ thập giá để làm gì?”

Trải qua trận đánh nhau ngắn ngủi vừa rồi, áo sơ mi của Thẩm Tấn cũng đã xộc xệch mở bung ra đến ngực, vừa vẩy lộ ra ánh sáng nhàn nhạt của sợi dây chuyền bạc đeo ở cổ. Thọc vào tay, bên góc ngoài chưa gì đã lộ ra màu vàng đồng đỏ đỏ, vừa nhìn đã biết đó là hàng mua từ cửa hiệu “Tám đồng một cái” ở gần đây.

“Mày thì biết cái gì?” Ra sức dần xuống cảm giác bỏng rát cứ càng lúc càng đè nặng trên mi mắt, thêm vào đó là uất nghẹn trào ra như muốn phá tan cổ

họ, toàn thân Thẩm Tán rốt cuộc vẫn không kiềm được mà run lên, từ từ quay lại đối mặt với Tần Ương. Áo sơ mi nhàu nhĩ, một bên mắt tím bầm, kính cận rơi lăn lóc vỡ nát trên mặt đất, nhưng ánh mắt nhìn thẳng vào Thẩm Tán của cậu ta khi đó ngoài điềm nhiên còn thoáng hiện chút thương xót sâu xa.

“Mẹ mày có từng làm ra chuyện bị người ta mắng là thấp hèn không? Ba mày có dám bừa nửa tháng lại đòi một cô thư ký không? Nhà mày thường xuyên có người tới cửa gây náo loạn, không phải nhục mẹ mày dụ dỗ đàn ông nhà người khác thì khóc lóc chi chiết ba mày là loại người gì? Mỗi tháng về nhà một lần, ba mẹ mày có không? Con cái? Cái gì gọi là con cái? Đưa đủ tiền rồi thì chuyện gì khác cũng có thể bỏ mặc? Kiểm về cho tao một gia sư thì đã coi như là quan tâm, là hết chuyện, là mọi trách nhiệm bốn phần đều đã xong? Nực cười! Mặt mũi bọn họ từ sớm đã chẳng còn, dựa vào cái gì bảo tao không được làm xấu mặt nhà họ Thẩm? Thế thì sao? Thất bại thì đã sao? Nộp giấy trắng thì chết ai? Lão tử không học nữa thì thế nào??? Bà ấy sẽ mắng tao? Ông ấy sẽ đánh tao? Ai rảnh cho để đón tiếp đám khách quý kia, ai rảnh cho để cặp kè đám bạn tốt kia? Ngay cả phòng học của tao ở lầu mấy ba tao còn không biết!”

Ngực phập phồng kịch liệt như muốn vỡ tung, từ lúc nào viền mắt xung quanh đã chuyển màu đỏ ửng, cũng chẳng màng đến việc che giấu hay vờ như mạnh mẽ, những lời nói tiếp theo đó là một sự tự giễu hoà lẫn trong bi ai. “Nghe xong cảm thấy tội nghiệp tao quá hả? Muốn ngay lập tức nhào lại an ủi tao có đúng không? Mỗi ngày sau khi tan học phụ đạo bài vở giúp tao, đó là việc duy nhất đám học sinh ưu tú con ngoan trò giỏi gương sáng mẫu mực như Tần Ương mày có thể làm được! Sao, có cam lòng không, có tự nguyện không, có chịu nổi thứ lêu lổng hư đốn như tao không?”

“Thì ra cho đến giờ mày vẫn cứ ấu trĩ như thế.” Noi con hèm nhỏ tới tấp, giọng nói của Tần Ương bỗng bất ngờ vang cao. “Ba mày không đánh mày thì mày không biết tự mình hối cải? Mẹ mày không khen mày câu nào thì mày không thể tự mình nỗ lực vươn lên?”

Mắt Thẩm Tán long lên, mùi vị nguy hiểm thoát cái đồ tràn, dâng đầy khoảng không nhỏ hẹp giữa hai khoảng tường cũ cao ngất. Cổ áo bị xách lên đã đánh, một nắm tay cứng nhắc còn chặn ngay cổ họng khiến cho hít thở của Tần Ương cũng theo đó mà khó khăn hơn, song cậu vẫn kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ sẫm của người đối diện, từng chữ một nói ra một cách hết sức rõ ràng. “Thẩm Tán, mày quả nhiên là một đứa bỏ đi rồi.”

Sau câu nói đó, cả người Thẩm Tán trong khoảnh khắc đông cứng lại như băng. Và rồi, bàn tay đang nắm chặt cổ áo Tần Ương đột nhiên run rẩy như điên, những ngón tay dần lui ra, nắm tay đang giờ lên lưng chừng giữa không trung cũng vô lực buông thõng xuống bên thân người, mái tóc loe hoe mấy sợi nhuộm vàng từ lúc nào đã che khuất đôi mắt nhắm nghiền của cậu ta. Nương theo bức tường phủ rêu ẩm ướt sau lưng mình, cơ thể cậu con trai yếu ớt trượt xuống, đáng ngồi cô độc và thống khổ như một con vật nhỏ bị trọng thương.

Tần Ương chỉ cúi đầu, phúi đi đám bụi đất bám trên quần áo, hồi lâu sau lại đột nhiên lên tiếng: “Bốn đoạn cuối của Cổ Hương, trưa mai đọc thuộc lòng cho tôi nghe. Quyền bài tập tiếng Anh đó một trang cũng chưa xem qua? Làm hết tất cả.”

Câu nói cứ điềm nhiên như thể con hèm nhỏ chứa đầy tàn tích của cuộc chiến vừa mới diễn ra mấy phút trước đây thôi chính là lớp học, và hai thằng vừa lao vào đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán kia chẳng khác gì đôi bạn cùng tiến gương mẫu điển hình chính hiệu trong học tập!

Thẩm Tán chỉ là ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Tần Ương một cái, rồi lại cúi gằm mặt xuống như cũ.

Tần Ương nhặt cặp sách lên, mới đi được vài bước đã vòng trở lại, rút trong cặp ra quyển tập bài học của mình ném đến bên người Thẩm Tán, giọng nói kiêu hãnh vang cao. “Lần sau nhớ, đừng để cho tôi biết cậu không chép bài thêm lần nào nữa!”

Ra tới đầu ngõ, Tần Ương thoáng quay đầu lại, người ngồi dưới chân tường trước sau vẫn không nhúc nhích, quyển tập vừa nãy vẫn yên yên tĩnh tĩnh nằm bên chân cậu ta.

“Thẩm Tán.” Tần Ương lên tiếng gọi, nhưng kẻ nợ không một phản ứng nào đáp lại.

“Nói một câu đại nghịch bất đạo thế này vậy, nếu như bọn họ chết đi rồi, cậu cũng sẽ chết theo hay sao?”

.....

Buổi trưa ngày hôm sau, không thấy Thẩm Tán đến, một mình Tần Ương ngồi làm hết bài tập này đến bài tập khác, đến khi cả bài tập cũng chẳng có để làm nữa thì chuyển sang dùng bút tô đi tô lại những đường thẳng ngang dọc kẻ sẵn trên giấy tập.

“Vờ bài tập của cậu sắp biến thành một bức tranh trừu tượng siêu ngẫu nhiên rồi ~” Đường Đường ngồi bên cạnh, mồm ngậm kẹo que, chốc chốc lại ghé đầu nhìn qua bên Tần Ương, vừa nói vừa lắc lắc đầu tỏ vẻ đầy thương cảm.

Giờ tan học, Tần Ương dẫn xe lững thững đi ra, chưa được bao xa đã bị một ai đó tóm lấy kéo sang một bên.

“Cầm lấy!” Nhiều chỗ trên gương mặt sưng lên to tướng, dưới cằm cũng là một mảng xanh xanh tím tím. Sự thực đã rành rành ngay trước mặt, mặc cho nhà người lúc thường ngày bộ dạng điển trai anh tuấn mỹ miều cao ngạo ra sao, lúc đã lâm trận tay đầm chân đá thì đầu người biến thành đầu heo chỉ trong tích tắc. Sức mạnh của bạo lực đúng là kinh thiên động địa, huỷ diệt cái đẹp một cách vô cùng nhanh, gọn, lẹ~

Tần Ương nhìn nhìn ‘nhan sắc’ hiện giờ của Thẩm Tán một lúc thì nghĩ, khó trách cậu ta cả buổi học đều ngoan ngoãn an phận nằm úp mặt trên bàn, không dám nhìn đến bất cứ ai.

“Gi đây?”

“Vờ bài học!”

Quyển tập ngày hôm qua ném cho Thẩm Tấn chẳng mấy chốc đã quay về trong tay Tần Ương.

“Tần lớp phó của chúng ta phải dựa vào cái này để tự sướng bản thân sao?”

Tần Ương nghe Thẩm Tấn nói đã chẳng hiểu gì, nhìn thấy trong nét cười của cậu ta còn ẩn vẻ châm chọc khoái trá, bèn mở quyển vở cầm trên tay ra xem thử, câu đầu tiên đập ngay vào mắt chính là.

“A... Ừm... Thật lớn... A... Chậm một chút... Ừm... Hào bồng hào bồng...” *nghĩa đen là “gây tốt”, nghĩa bóng thì à, ừ, khục khục...”*

Gương mặt cậu con trai mới hôm qua đầy còn ngạo nghễ không ai bì kịp giờ đây thoáng chốc đã đỏ tía mang tai.

Nghĩ lại thì mới nhớ, vở bài học tiếng Anh của Đường Đường và cậu giống nhau như đúc. Cô bạn ấy ngày thường vẫn hay cúi đầu vào đây sao sao chép chép gì đấy rất nhiều. Lại có một tật xấu không sao bỏ được là thường sợ ý quăng mắt đồ đạc của mình rồi lại quay sang nhận nhầm đồ của Tần Ương, có thể ngày hôm qua lúc tan học vội quá nên chân tay luống cuống, cho nên đã...

Tần Ương bắt đầu cảm thấy hối hận, như thế nào mà bản thân nhất thời nhẹ dạ, nghĩ sao lại cho rằng cái kẻ có gương mặt trời sinh gian xảo hiểm trá ngay trước mắt kia thật ra cũng có lúc rất ngốc nghếch đáng yêu?

Bốn đoạn sau cùng của “Cổ Hương”[1], trưa mỗi ngày Thẩm Tấn lại đem ra ngồi học, ngâm tới ngâm lui, một đoạn lặp đi lặp lại nhiều lần, dần dần cũng có chút thành quả, từ ngắc ngứ nhớ đâu đọc đó dần dần cũng trở nên lưu loát trôi chảy. Chỉ tội cho quyển sách văn bị cậu ta lật qua lật lại đến mức nhàu nhĩ, may mà gáy sách đóng chắc đến giờ vẫn còn chưa bung ra. Bộ dạng thường thấy nhất trong những ngày gần đây của Thẩm Tấn chính là cuộn tròn quyển sách trong tay, vừa khe khẽ gõ vào đầu vừa đọc theo nhịp gõ ấy: “... Trên đời này vốn làm gì có đường, người ta đi mãi mà thành đường đó thôi...”

Ngồi cũng chẳng chịu ngồi yên, cả người ngả ngửa ra sau, hai chân gác lên bàn phía trước làm điểm tựa, cả người duỗi thẳng, trông đến là an nhàn sung sướng. Tần Ương trông cảnh ấy thì có chút khó chịu, ngừng bút vừa cười vừa nói với cậu ta: “Thẩm Tấn, ăn coi nòi, ngồi coi cách, cứ nhìn kiểu cách ngả ngón bây giờ của cậu, tương lai sau này không thành công cũng thành nhân.”

Thẩm Tấn nghe hiểu ngay ý tứ trong câu nói của Tần Ương, liền thẳng người ngồi dậy, hai chân đường hoàng đặt xuống đất, gương mặt bày ra dáng vẻ tươi tắn rạng ngời hết như một kẻ tu đạo vừa được tiên nhân vẩy cho chút nước màu mưa xuân, cười cười đầy vẻ tinh quái: “Nếu như đấng này chẳng may hoá thành một đứ ngựa, đấng ấy có nuôi tớ không?”

“Tôi nuôi đấng ấy?” Tần Ương nhướn mày nhìn lên, cây bút lông đen quay nhẹ nhàng trong tay. “Được thôi. Nhưng trước hết tôi phải đi thăm khảo giá cả thị trường cái đấy. Hiện nay, một cặp mắt người đáng giá bao nhiêu nhỉ? Thận nữa, nếu như có thể giữ được cho tươi thì giá chắc cũng không tồi? Còn cả thân hình thịt nhiều mỡ ít, xương sụn đầy đủ khối người mơ ước này nữa, hiện nay giá thịt heo bết nhất cũng đã là năm đồng một cân, mình chịu lời ít mà giảm giá xuống một chút vậy, ba đồng một cân, thấy thế nào? Dịch vụ đặc biệt, nếu như khách đặt hàng trước thì còn có thể miễn phí khâu sơ chế băm nhuyễn hay sấy khô tùy theo nhu cầu!”

Thẩm Tấn càng nghe đầu càng bốc khói, không nói không rằng quăng ngay sách xuống bàn, lao lại gần tóm lấy Tần Ương: “Thằng nhóc này thật chẳng có nghĩa khí gì cả! Đối xử với anh em của mình như thế sao?!!”

Tần Ương lui ngay về sau, cười cười nhìn gương mặt đang dần đỏ bừng lên vì tức giận của cậu ta: “Nói tới nói lui lại quên mất gương mặt của đấng ấy, không giữ lại được, thật là không thể giữ lại được ah. Phải lấy dao khắc tranh lên đó mới xem như là diệt hoạ tận gốc, bằng không kiếp sau đầu thai làm người khéo lại đi gieo tai hoạ cho con gái nhà người ta.”

Nói thì nói thế nhưng trong tay từ lúc nào đã cầm một đồng băng dán cá nhân, treu chọc xong lại vẩy vẩy tay ra hiệu cho Thẩm Tấn đến gần.

Lại nói chuyện buổi tối ngày hôm đó, đứa con trai ngày thường luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, hiền lành ít nói của nhà họ Tần quả thật khi xuất đầu lộ diện đã gây ra một sự kinh ngạc lớn. Mặt mày chỗ xanh chỗ tím, đầu tóc bù xù rối tung, khoé miệng sung to rướm máu, áo sơ mi trước ngực nút mất nút còn. Mẹ Tần Ương đang ngồi mát-xa chân bằng máy thấy thế thì thất kinh, vụt máy chạy ngay ra cửa, việc đầu tiên làm chính là tóm lấy thẳng nhóc trước mặt, giờ áo kiểm tra cái bốt sau lưng, xem xem có đúng thật là con trai nhà mình hay không. Sau đó thì luyến quỳnh tay chân, phân tìm rọu thuốc, phân vắt khăn nóng, một bên ôm cứng đứa con mới lớn lên được tí tuổi đầu một bên hỏi hã sai biểu ba Tần Ương đủ chuyện này chuyện nọ. Mọi việc cứ thế bị Tần gia phu nhân làm ầm lên đến hơn một buổi trời mới lắng dịu đi đôi chút.

Song, Tần lão gia quả không hổ danh là một người đàn ông tốt bất kị tư tưởng tân tiến của thời đại, trước sự quỳnh quáng ầm ĩ của bà nhà, chỉ đồng ý đặc phán một câu: “Thời buổi hiện nay, tụi con trai đánh nhau không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Thái hậu đại nhân ở bên kia nghe thấy vậy, đá mắt nhìn sang một cái, lập trường ủng hộ hay phản đối còn chưa rõ đã vội mang trọng trách người đứng đầu một gia đình ra làm cái cố lui quân cho mình, vừa cười ha hả vừa bước vội xuống nhà bếp: “Má đi xem trong bếp có còn nước nóng hay không? Ha ha...”

Đến trường, cô chủ nhiệm lớp vừa trông thấy Tần Ương, tìm trong ngực đã đánh thót lên một cái, giờ lên lớp không tiện chuyện tư xen chuyện công nên im lặng chẳng nói, hết giờ ngay lập tức có ý ghé lại quan tâm thăm hỏi: “Làm sao lại ra nông nỗi này? Có nặng lắm không? Còn có chỗ nào bị thương nữa không?”

Cảnh ấy để cho Thẩm Tấn trông thấy, ánh mắt lập tức ánh lên một tia tinh quái, giả thành một giọng eo éo không giống ai ngân nga hô hào: “Chao ôi, thái tử gia, mau mau đến thái y viện điều trị dăm ba năm rồi hầy trở lại a~”

Tần Ương ngó lại thì thấy thương tích trên mặt Thẩm Tấn vẫn còn nguyên như cũ, những vết bầm và trầy xước rướm máu đều chưa từng được chăm sóc qua. Nghĩ nghĩ một hồi bèn nảy ra ý tốt. Thế nên mới có chuyện đôi bên đầu khẩu nhau đã đòi rồi lại quay sang ôn nhu dịu dàng chăm sóc thương tích cho nhau như lúc này đây.

Chỉ tội cho Thẩm Tấn, nào hay biết mình đã đắc tội ‘thái tử gia’ lúc nào, mỗi lúc đau quá lại chỉ luôn mồm kêu lên oai oái: “Nè nè, nhẹ tay một chút đi!” mà không hay không biết ‘thái tử gia’ đang lợi dụng chuyện tư để trả thù chuyện còn tư hơn.

Đáp lại, Tần Ương chỉ nhấn mạnh tay một cái: “Đáng đòi!”

Thẩm Tấn bủi môi lắm bản: “Còn không phải do cậu gây nên? Bây giờ nghĩ lại mà lương tâm vẫn chưa cảm thấy cắn rứt nữa à...”

Hai mặt phòng học đều trở những ô cửa lớn thông ra bên ngoài, bốn bề sáng sủa sạch sẽ, gió mát phát phơ thổi vào. Vườn hoa nhỏ bên dưới lầu, cây thủy sam mới trồng năm nào giờ đây giờ đã cao lớn vươn thẳng đến tận lầu ba. Kỳ kiểm tra này đề ra không quá khó, nhóm người Đường Đường Xuyên Xuyên làm xong bài tập từ sớm, hiện giờ đang chụm đầu ở góc bên kia mà chuyện phiếm nói cười vui vẻ với nhau.

Tần Ương hỏi Thẩm Tấn: “Gia sư ba cậu mời cho cậu là ở đâu thế?”

“À, trường J ấy.” Ấy chính là ngôi trường trọng điểm tốt nhất của khối cao trung trong thành phố.

“Học kỳ này đi học mấy lần rồi?”

“Ừm, ờ... tám lần thì phải?”

“Trốn học mấy lần?”

Thẩm Tấn bắt đầu xoè ngón tay ra đếm. “Một lần đi bar với tụi nó nè, một lần đi chơi bowling rất vui nè, còn có một lần chở nhỏ kia... Cậu biết rồi đó, hôm đó là sinh nhật của nhỏ.”

“Còn gì nữa?” Ngón tay ai đó không nhịn được lại dùng sức ấn xuống mảnh băng dán phẳng phiu trên miệng vết thương một cái thật mạnh.

Thẩm Tấn hé miệng rên lên một tiếng, oán giận nói: “Đau!”

Tần Ương bủi môi không nói, lơ đãng nhắc lại: “Còn gì nữa hơ?”

“Mấy lần ngủ quên mất tiêu.”

“Mấy lần?”

“Hai... hai lần, chắc vậy.”

“Còn lại ba buổi kia thì sao?”

“Có đi mà.”

Cây bút trong tay đảo qua đảo lại một chút, Tần Ương nheo mắt nhìn Thẩm Tấn, phỏng đoán: “Lúc học thêm vẫn tiếp tục ngủ chứ gì?”

“Bingo!” Quyển sách vẫn bị Thẩm Tấn hết cuốn vào lại mở ra. Làm mãi thành nếp, ngay cả lúc đã buông tay ra, quyển sách cũng tự động ngoan ngoan chạy cuốn vào, làm thành một ống tròn to to.

“Tối nay có học thêm hay không?”

“Có.”

“Tính thế nào?”

“Đằng ấy đi thi tôi đi ~”

Giành lấy quyển sách bị hành hạ hết sức thương trong tay Thẩm Tấn, giọng Tần Ương bỗng nhiên vang cao. “Đây là sách của tôi ư?”

“Đúng vậy, cậu còn không biết sao?” Thẩm Tấn gạt đầu tinh queo, thần nhiên bày ra trên mặt một nụ cười ngây thơ vô số tội.

Góc bên kia, Đường Đường trong lúc vô tình nhìn về phía bên này, bắt gặp một cảnh tượng không thể nào tin được, cậu bạn cùng bàn ngày thường vẫn lạnh như cục đất giờ lại chẳng khác gì con nhím đang xù lông chuẩn bị bắn tia thẳng con trai trước mặt.

“Bỏ cô nương thấy rồi nha, thật ra Tần Ương nhà chúng ta không có hiền lành gì cho cam đâu.”

Mấy đứa còn lại trong đám liếc nhìn nhau, chính mình về mặt ‘tối giờ này cô nương mới biết hay sao?’

Đến khi những vết thương trên mặt thiếu niên anh tuấn của chúng ta dần dần khỏi hẳn, khôi phục lại dáng vẻ điển trai nam nhi khi xưa, gương mặt đầu heo một chút vết tích cũng không còn, lại có thể đường hoàng đi đứng làm dáng khoe mẽ trước mặt mấy em gái tiểu học mộng mơ ngây thơ như ngày nào, khiến cho Đường Đường không nén được mà buông lời cảm thán: “Nhược thủy tam thiên [2], làm sao mà thằng Thẩm Tấn đó lại như chuột sa hũ nếp thế hở?”

Trùng hợp làm sao, “con chuột sa hũ nếp” ngay lúc đó đi đến, kéo Tần Ương đang ngồi trong lớp đi đến bên cửa sổ: “Nè, thấy con nhò ngoài ban công thế nào?”

“Ai đâu?” Tần Ương nhìn theo tay cậu ta chỉ, thấy ngoài ban công có cả một hàng dài nữ sinh đang đứng hóng mát, tốp ba tốp năm rúc rịch chuyện trò với nhau.

“Con nhò đứng ngay cửa sổ đó. Cũng đẹp ha?” Khoảng cách một cái cửa sổ không ngăn được hào hứng trong lòng Thẩm Tấn. Tần Ương quay sang nhìn cậu ta, chỉ thấy mỗi hai con mắt đang sáng trưng lên như đèn ô tô lúc qua ngã tư đang ra sức chớp chớp xin đường.

Đường Đường ngồi gần đó bỗng nhiên đứng dậy, lật đật rút ra khăn tay đưa cho Thẩm Tấn, thái độ vô cùng khẩn trương: “Mau mau, chùi lệ lên, nước miếng sắp nhiều xuống đất luôn rồi kia!”

Thẩm Tấn không để bụng sự châm chọc của cô nàng, cười phá lên nhận lấy khăn tay, rồi bước lại gần ghé tai Tần Ương nói nhỏ: “Tôi nghe nói, một trong tứ đại mỹ nhân của trường ta, nhò học ở lớp bên cạnh ấy, gửi thư tình cho cậu? Trong đó viết cái gì vậy? Cho anh em xem qua một chút nào.”

“Nhìn từ đằng sau thì không phải nhò nào cũng như nhò này sao?” Tần Ương nghiêng người tránh xa khỏi Thẩm Tấn, khoé môi bỗng nhiên nhếch lên nụ cười có chút ác ý. “Chẳng qua, Thẩm Tấn, nói cho cậu biết điều này vậy, người mà hiện giờ cậu đang để ý đến chính là cô bạn đã gửi thư tình cho tôi. Lá thư đó tôi vẫn còn giữ, trên đời này anh em là nhất, tôi có thể đem thư đó tặng lại cho cậu, như thế cậu có thể xóa tên tôi đi, đổi thành tên cậu, thế là xem như thư đó nhò đó gửi cho cậu, lòng ái mộ đó cũng là dành cho cậu. Anh em với nhau cả, không cần phải khách sáo làm gì...”

Thẩm Tấn tức tối gầm lên: “Tình cho không biểu không hả? Đây cóc thềm!”

.....

Mùa đông năm đó, thành phố Thượng Hải vốn vẫn quen với khí hậu khô lạnh ẩm ướt cuối cùng cũng đón được một trận tuyết rơi. Từ nhò đến lớn chưa từng gặp qua cảnh tượng “hoa tuyết đầy trời”, bọn con nít giờ đây kinh ngạc không để đâu cho hết, hò nhau la hét rân trời, đang giờ học vẫn cứ hè nhau xúm lại chỗ cửa sổ, ịn mũi vào mặt kính mà say sưa ngó ra ngoài, mặc cho giáo viên đứng lớp gọi thế nào cũng không chịu chuyển tâm vào học. Là người từ phương Bắc đến, quá quen với cảnh tuyết rơi, cô giáo cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Ngày cứ như vậy mà trôi qua, bình lặng yên ổn, dù rằng thỉnh thoảng vẫn có chút trắc trở đau đầu. Hàng hàng bất đẳng thức khó nhớ của môn số học, chuỗi chuỗi những phương trình phản ứng hoá học chừng như bất tận, mớ công thức vật lý làm đi làm lại vẫn có chỗ quên, và cả tỷ tỷ những cái ABCD khó ưa khác mà dù ghét đến mấy vẫn cứ phải ù trong lòng, ngày học đêm ôn. Thầy cô bộ môn cũng tự nhiên trở nên nghiêm khắc bất thường, yêu cầu đưa ra cũng càng lúc càng cao, bài tập cho về nhà cũng càng ngày càng nhiều. Không khí trong lớp bất kể là giờ nào cũng nghiêm nghiêm túc túc, ai ai cũng khẩn trương hối hả, gương mặt nào cũng nhăn nhó đầy vẻ tập trung. Chờ khi khối lớp trên tháng ba này tốt nghiệp ra trường, đợt kế tiếp là đến lượt chúng ta rồi.

Bọn học trò ngày thường chỉ biết ăn, ngủ, học hành, cuộc sống vô tư lự biết là bao, lần đầu tiên phải tự giác hỏi bản thân mình: ‘Mục tiêu của mình ở đâu? Mình muốn gì? Sau này lớn lên mình sẽ trở thành một người như thế nào? Là vì ai mà sống?’

Cậu học sinh Thẩm Tấn xưa nay vẫn nổi tiếng ngỗ nghịch hư hỏng ở kỳ thi sau đó tuy rằng thành tích chẳng có gì nổi bật nhưng những dấu hiệu tiến bộ đã dần dần trông thấy, không còn bỏ bê bài tập như trước, đi học cũng đã chăm chỉ chép bài hơn, mỗi hôm tan học đều cùng Tần Ương đi học thêm. Nhớ từ trước mẹ Tần Ương đã có lần nói qua, thằng bé Thẩm Tấn này thật ra là thông minh lanh lợi lắm, nếu thật sự đã tỉnh ngộ muốn làm lại cuộc đời thì khả năng tăng tốc so với Tần Ương còn hơn xa, trước giờ chẳng qua chỉ là ham chơi không chuyên tâm học hành mà thôi. Hiện nay dần dần đã có tiến bộ rồi đúng không, ít ra thì vở ghi bài cũng không còn trống trơn trống lổc như trước nữa...

Tần Ương chỉ vào cặp kính cận trên mũi cậu ta, hỏi: “Sao mà cận thị vậy?”

Thẩm Tấn lơ đãng vuốt nhẹ mấy sợi tóc dài trước trán: “Từ trước đã bị rồi, tại không đeo kính thôi.”

Tần Ương cười nhạt: “Vì chơi game chứ gì?”

Thẩm Tấn xua xua ngón tay, cười ra vẻ bí ẩn: “Sai rồi.”

Tần Ương vẫn cứ cười: “Gần đây nhìn cậu cười đặc biệt đều giả đấy. Xem phim A [3] rồi?”

Nói rồi chẳng thèm để ý đến vẻ mặt Thẩm Tấn cực lực kêu oan “nụ cười của người ta không phải là sở khanh ah, đó là nụ cười rạn ngời mà không chói loá ah~”, Tần Ương thân nhiên quay qua cầm cuốn sách bài tập ném tới: “Bạn thân mến, bài toán này bạn đã tính sai kết quả mất rồi. Phiên bạn hãy đưa tay ra đây nào!”

“Sao mà có chuyện đó được chứ???” Thẩm Tấn không tin, hì hụi ngồi tính toán lại một hơi một hồi, cuối cùng mặt mày đầy vẻ bất đắc dĩ mà đem tay đặt lên bàn.

Tần Ương lúi lúi viết ra, cúi đầu, tỉ mỉ nhìn qua một lượt lòng bàn tay đang mở ra trước mặt mình. “Nhò đứng bên cửa sổ lần trước ý tứ thế nào rồi?”

Thẩm Tấn nở nụ cười, có chút đắc ý và sung sướng: “Nhỏ đó kêu, đáng vẽ mới này rất hợp với tôi.”

Đúng thật là, gương mặt hiện giờ đường nét đã rần ròi nhiều hơn xưa, mỗi khi cười vẻ cao ngạo trong mắt cũng đã giảm đi vài phần lãnh đạm, thay vào đó là sự đường hoàng đĩnh đạc của kẻ sĩ đang chuyên tâm dốc sức cho việc học hành, thật sự khiến người ta có chút bối rối khi nhìn đến.

Tần Ương ngẩng đầu nhìn lướt qua cậu ta, ngồi viết bắt đầu vạch một đường dài lên tay Thẩm Tấn.

“Nè, vẽ nhỏ một chút đi! Ui da, Tần Ương, Tần Ương, nhẹ tay một chút, ...Được, được, được rồi, to thì to, thích to thì cứ vẽ to vào...”

Đầu tiên là một vòng tròn hiện ra, sau đó từ xung quanh mọc ra bốn cái chân nhỏ, một cái đầu be bé thấp thò chui vào chui ra, trên mặt thì chấm hai điểm thành đôi mắt, thêm một đường mảnh ngoe nguẩy làm thành cái đuôi, thế là xong một bức phác thảo chân dung rùa con. Đáng diệu vô cùng ngây thơ khá ái ngại nhìn xem lòng bàn tay Thẩm Tấn như là nhà mình, còn quay đầu mở hai con mắt bé tí hìn cười duyên với khổ chủ.

“Cả ngày cũng không được xóa.” Tần Ương ra lệnh.

Thẩm Tấn tức giận đáp lại: “Biết rồi.” Cúi đầu nhìn nhìn bàn tay của mình, hai hàng lông mày cũng tự động giận dỗi chạy xô vào nhau. Thằng nhóc Tần Ương này đúng là nham hiểm nhất hạng mà, mỗi ngày cứ đều đều kiểm tra bài tập của cậu, có cái gì thiếu sót hay sơ suất là lại lập tức lôi tay cậu ra vẽ rùa, làm hại Thẩm Tấn mỗi lúc nắm tay các bạn gái lại thót tim vì sợ bị nhìn ra.

“Đáng vẽ hiện tại của cậu làm tôi nghĩ đến một cụm từ.” Tần Ương nghiêng đầu ngắm nghía Thẩm Tấn, bỗng nói.

“Sao nào? Có phải là ‘ngọc thụ lâm phong’ [4] không?” Thẩm Tấn đinh ninh chắc cú trong ngực, mặt nghinh lên, môi cười mỉm, vờ vĩnh bày ra tư thế tự tin là đây sức quyền rũ rập của mình.

“Tur, vãn, bại, loại [5].” Tần Ương từng chữ từng chữ một nhẹ nhàng buông ra.

Thẩm Tấn ngẩn ra: “Đi chết đi!” Một cước nhắm ngay Tần Ương đá tới.

Có một hôm trong giờ văn, đề bài ra câu hỏi như sau “Điều đặc sắc nhất trong đời sống con người là gì?”

Thẩm Tấn đọc xong, nghĩ ngợi một chút rồi trở tay phóng bút: “Gạt người, hút thuốc, trên đường lớn hôn nhau, chơi chim cũng thú, tán con gái còn thú hơn, ...Thật ra, một thân một mình nhàn nhã ung dung, miễn sao ăn no mặc ấm, không lâm vào cảnh bản hàn thiếu thốn đã là tốt lắm rồi.”

Còn Tần Ương lại cảm thấy, như thế này cũng rất tốt. Lúc lên lớp thì chơi trò giấy chuyền tay lên chuyện riêng trong giờ học, tan học rồi thì nói nói cười cười với nhau, giờ giải lao ngồi lại lớp ngắm con gái đẹp đi qua thăm xôn xao bàn tán. Lúc trống tiết lại chạy đi rủ thầy dạy toán vui tính cùng chơi đá cầu, chơi cho đến khi cả người mệt nhoài, mồ hôi nhễ nhại, sẽ ra ngồi ở bậc cầu thang đầu lầu đủ mọi chuyện trên đời: nào là học sinh lớp này lớp kia, nào là tin tức nóng hổi báo mới ra lò, nào là tin via hè Đường Đường độc quyền tung ra, thậm chí là cả chuyện đời tư cá nhân của ngôi sao ca nhạc, gì mà thay người yêu như thay áo, thiên tình sử dài đằng đẳng làm tổn bao giấy mực của người ta...

Trời trên cao cứ xanh như vậy, mây trắng dềnh dàng trôi, tuổi niên thiếu tâm tình bao la hào sảng, tiếng cười cười gió vút tận mây cao.

-Chú thích-

[1] Cổ Hương: là một trong số các truyện ngắn tiêu biểu nhất của nhà văn Lỗ Tấn, được in trong tập “Gào thét” (1923).

[2] Nhược thủy tam thiên.

_ [nhược thủy] Người Trung Hoa cổ quan niệm, những dòng nước xiết, hung hiểm, tàu bè không đi lại được là những dòng nước có bệnh, bị yếu đi, không thể chuyên chở tàu bè nữa, gọi là ‘nhược thủy’.

Về sau ‘nhược thủy tam thiên’ (ba nghìn dòng nước xiết) lại trở thành cụm từ ám chỉ bể tình mê mông trùng điệp.

(Chú giải được tham khảo từ Phi Thiên)

[3] Phim A: ý chỉ phim AV – Adult Video đó.

[4] Ngọc thụ lâm phong: nghĩa đen là “cây ngọc trong gió”, nghĩa bóng là “vẻ đẹp ngời ngời”

[5] Tur vãn bại loại: hạng văn nhân vô tư cách, hư hỏng, nhân cách kém,...

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương Bốn

Ngắm lại mới thấy, thời gian trôi qua đúng là nhanh thật. Mới ngày nào đó, còn ở trước cổng trường nhìn trộm các anh chị lớp trên chụp hình lưu niệm trong buổi lễ tốt nghiệp, chớp mắt một cái, người trong khung cảnh ấy đã hoá thành chính mình.

Suốt cả buổi sáng, trời rõ ràng trong xanh là thế, đến giờ nghỉ trưa, mới phút trước mây đen từ đâu ùn ùn kéo đến, ngay phút sau nước đã xối xả tuôn xuống, mưa mù trời tối đất. Cả bầu trời thoảng chốc phủ đầy một sắc xám, ảm đạm tối tăm, chỉ từng trảng sấm chớp thi thoảng chọt loé rồi vụt tắt phía chân trời xa xa.

Từ phòng giáo viên đi ra, hành lang từ lúc nào đã bị mưa tạt ướt sũng, vườn hoa dưới sân trường cũng chìm trong một màn mưa trắng xoá. Bóng những cây thuy sam run rẩy trong mưa, cành lá chập chòn đan quện vào nhau tạo thành một quần thể hỗn độn.

Một ai đó đứng trước mặt Tần Ương, đôi cánh tay dang rộng, giọng nói vang cao trong tiếng mưa ồn ã, mang theo âm sắc vui vẻ lạ thường: “Đến đây ôm một cái nào!”

Còn chưa kịp đáp lại, giây tiếp theo, đã thấy cơ thể bị vây chặt trong vòng tay đối phương, cách một lớp quần áo vẫn cảm thấy được biên độ nóng ấm của cơ thể người nọ.

“Tần Ương, nguyện vọng của cậu là được vào trường nào?”

“G trung.” Đó là ngôi trường lịch sử đã có hơn trăm năm thành lập, đội ngũ giáo viên không những kinh nghiệm giảng dạy phong phú mà đối với học sinh thái độ cũng hết sức tận tâm. Là nơi mà Tần Ương đã hướng đến từ lâu lắm rồi.

“Của tôi là bản giáo cao trung bộ.”

Hạt mưa từ bốn phương tám hướng tạt đến, gió mạnh mẽ thổi thốc qua, vòn kéo quần áo bay phấp phới. Tất cả đều ảm lạnh, chỉ duy nhất cơ thể nóng ấm của người đang bên cạnh, ấm áp đến mức khiến lòng sinh ra quẩn luyến, không muốn rời đi.

Không kim lòng được, Tần Ương quay sang ôm lấy bờ vai Thẩm Tấn, xúc động nói: “Cố mà thi nhé!”

“Ừ.”

Có cái gì đó thôi thúc trong cơ thể, mãnh liệt và dồn dập, như muốn phá tung lồng ngực mà thoát ra. Tần Ương níu chặt áo Thẩm Tấn, lờ đi cảm giác đau do đầu móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay gây ra. Mơ hồ cảm thấy đau, không rõ vì sao, cái ôm của người bên cạnh cứ càng lúc càng chặt hơn, như thể có bao nhiêu cũng không đủ, gần thêm chút nữa, lại chút nữa, hận sao không thể đem người trước mặt dung chứa vào máu thịt của mình.

Thẩm Tấn, buổi ban đầu gặp gỡ chính là kẻ ngang bướng hơn ai hết, vẻ mặt luôn cao ngạo chẳng coi ai ra gì, đích thực là một tiểu bá vương có một không hai trong thời đại này. Trục giác đã từng vô số lần mách bảo rằng không thể thích cậu ta. Thế nên thời gian sau đó luôn xảy ra tranh cãi, thậm chí là đánh nhau, sau đó lại hoà hảo, sau đó là tâm tư giải bày, sau nữa thì dần dần lớn lên, đôi bên đều có hướng đi của riêng mình.

Trời vẫn mưa, gió vẫn thổi, một tiếng đập vọng dồn trên hành lang vắng, là hơi thở ai đang gấp gấp, là con tim ai đang xao động không yên?

.....

.

Lúc ra khỏi trường thi, trên mặt đất đâu đâu cũng nhìn thấy lớp lớp tài liệu bị vứt bỏ thảm thương. Áp lực nặng nề cùng gánh nặng học hành trong suốt một năm qua cuối cùng cũng có thể bỏ xuống, dòng người cuộn cuộn đổ về phía cổng trường, bên cửa sổ có người vui sướng ném bỏ bút giấy, những trang giấy ngập chữ, đủ màu mực phiêu phiêu bay xuống, có người đứng giữa đám đông hét to sung sướng: “Tự do rồi!” Mơ hồ nghe thấy có tiếng khóc nho nhỏ vang lên.

Suốt ba ngày liền, ba mẹ Tần Ương đều đứng ngoài cổng trường, ngay bên dưới bóng cây cổ thụ mà đợi cậu. Trông hết giờ vang lên, vừa nhìn thấy Tần Ương, lập tức chạy ngay đến, rồi rít bầy ra đủ các thứ: nào là nước khoáng ướp lạnh, nào là khăn mặt, chè đậu xanh nhà tự nấu, ... Cứ thế, mỗi người một bên vừa lăng xăng chăm sóc vừa dồn dập hỏi chuyện.

“Thế nào? Một không con? Có đói bụng không con? Hôm nay ba có mua đùi gà đây, chờ chút nữa về nhà sẽ hầm lên cho con uống...”

Hết chuyện này đến chuyện khác, đều ti mi và vặt vãnh như thế, thật ra trong lòng chỉ có một câu duy nhất muốn hỏi: “Làm bài thế nào rồi hờ con?”, chỉ là không dám nói ra.

Đến hẹn lại lên, mỗi khi mùa thi cử đến gần, báo đài lập tức nhắc đi nhắc lại những lời khuyên cũ rích biết rồi, khổ lắm, nói mãi nhưng áp dụng thực tế thì lại chưa bao giờ sai: con nít thời nay phải chịu nhiều áp lực học hành, tính tình vì thế mà cũng sinh ra nhạy cảm dễ xúc động, gia đình nên chú ý đến trẻ nhiều hơn, nhất là không nên tạo thêm áp lực cho trẻ. Lỡ may thi trượt một lần liền đại đột nghĩ ngay đến việc nhảy lầu thì biết phải làm sao?

Tần Ương ngẩng mặt nhìn ba mẹ, vẻ mặt không chút lo lắng: “Đề thi không khó lắm, con nghĩ là mình có thể đậu được.”

“Thế hả con, ừ, ừ, thế là tốt rồi, làm bài được thì tốt rồi, bỏ đi, bỏ đi, không nói chuyện này nữa... Hai tháng tới chúng ta chỉ việc nghỉ ngơi...”

Tần Ương mỉm cười gật đầu, nhưng ánh nhìn lại dõi mãi theo dáng người ở phía xa: mái tóc buông lững sau gáy, vẻ mặt cao ngạo bất cần, một mình đi trong biển người đông đúc. Xung quanh đều là các gia đình đang quan tâm hỏi han đến tình hình thi cử của con em mình, âm thanh ồn ào huyền ảo, còn Thẩm Tấn cứ thế mà đi, thong dong mà cô đơn, giống như một chút cũng không liên quan đến cái thế giới này.

Kết quả sau đó quả đúng như dự liệu, Tần Ương như mong muốn vượt qua kỳ thi tuyển đầu vào trường trung học G. Đường Đường thi vào học trong một trường trọng điểm Y nào đó. Mọi người ai nấy đều có chỗ đến cho riêng mình, chỉ riêng Thẩm Tấn, tới giờ một chút tin tức vẫn không có.

Chủ nhiệm lớp vẫn cảm thấy tiếc nuối cho Tần Ương: “Kết quả thi của em mà cao thêm hai điểm nữa là có thể vào một trường tốt hơn nữa rồi. Sao lại không chịu vạch ra mục tiêu cao hơn một chút hơ?”

Tần Ương đưa mắt nhìn xung quanh, tìm mãi vẫn không ra Thẩm Tấn. “Cô ơi, Thẩm Tấn...”

“Thằng bé ấy là đến sớm nhất ấy, lấy xong bằng tốt nghiệp thì đi mất rồi.” Vừa nói cô chủ nhiệm vừa kiểm tra lại danh sách, “Lần này Thẩm Tấn thi khá tốt, nếu xét tuyển vào bản giáo cao trung bộ thì tuyệt đối không có vấn đề gì. So với điểm số bên trường G của em thì cũng không thua kém là bao. Hai năm nay thằng bé học hành rất tiến bộ.”

Sau đó cô Lý còn vỗ vai Tần Ương nói rất nhiều chuyện khác. Cậu con trai đứng nghe mà lòng không yên, chỉ ít nhiều cảm thấy có chút hụt hẫng.

Thời gian thi cử căng thẳng trôi qua, hai tháng sau đó lại nhân nhả đến không ngờ. Không bài tập, không giờ ôn luyện, không những cuộc thi thử trắc nghiệm điên đầu, càng không có cái gì gọi là cộng trừ nhân chia ABCD, tâm tình cứ như lá trôi xuôi dòng, có muốn cũng tìm không ra lý do để bản thân lo lắng hay muộn phiền.

Đường Đường gọi điện tới, tức tối bảo: “Ngủ nhiều tới mức đầu mọc râu lên cả rồi!”

Sau lại cứ dậm đi dậm lại: “Cậu nhớ phải viết thư cho tôi đó nghe!” Giọng nói đầy vẻ đe dọa và cảnh báo, không cho người ta bất cứ con đường lùi hay cơ hội từ chối nào, đại tiểu thư sau hai tháng ngủ đông vẫn cứ là đại tiểu thư.

Tần Ương thì trước sau vẫn giống như lúc đi học, mọi thứ đều chịu theo ý cô bạn: “Nhất định, nhất định, nhất định mà.”

Đột nhiên hỏi Đường Đường: “Cậu có gặp qua Thẩm Tấn không?”

Đã hỏi thăm rất nhiều người, những kẻ chỉ vài lần qua lại và cả những bạn bè thân thiết trước giờ của cậu ta, nhưng kết quả trước sau vẫn chỉ là con số không. Chẳng ai biết được Thẩm Tấn học ở đâu. Tần Ương cũng từng đến nhà tìm thử, nhưng cửa ngõ hết thầy đều yên lặng vắng vẻ, gõ mãi hồi lâu vẫn chẳng thấy bóng dáng một ai.

“Thẩm Tấn? Tôi làm sao gặp cậu ta được chứ? Cậu ta học bên bản giáo cao trung bộ đúng không? Tiểu Như cũng thế. Tiểu Như là ai hả, bạn gái Thẩm Tấn đó, cậu không biết sao? Kỳ này thi hai đứa nó sướng phải biết, đi đâu làm gì cũng có đôi có cặp. Tôi và Xuyên Xuyên Dương Dương có muốn cũng chẳng được, ha ha...”

Đầu dây bên kia cứ thoải thích nói, bên này điện thoại nắm chặt trong tay, nhưng âm thanh nhạt nhòa xa lạ, một chữ, Tần Ương cũng nghe không ra.

Con mưa mùa hạ ngày hôm ấy, hành lang vắng ngắt tiếng mưa rơi, cái ôm nóng ấm bên người, tất cả đều phảng phất như một cảnh trong giấc mộng, chỉ có nỗi đau xót trong ngực ngay lúc này đây mới là chân thật nhất...

.....

Tháng tám nhập học, mẹ Tần Ương cứ muốn đưa con đến tận cổng trường nhưng luôn bị cậu kiên quyết từ chối. Đến chừng này tuổi, đã là một đứa con trai cao hơn mét bảy rồi, đi học còn muốn mẹ theo bên cạnh che nắng cho ư, sao lại có người không biết xấu hổ đến thế?

Thế là hôm khai trường, Tần Ương cố ý đi sớm hơn những nửa tiếng đồng hồ. Ấy thế mà xe buýt vẫn cứ đông chật người, chỗ ngồi đã kín, chỗ đứng cũng phải tranh nhau mới có được, không gian để thở thì càng không cần phải nói đến. Rất dễ nhận ra những gương mặt đầy vẻ mong chờ lẫn háo hức chen chúc trong biển người trên xe, có thể cũng đều là học sinh đang trên đường đến trường G nhập học? Nói thế, không biết chừng vài ngày nữa lại trở thành bạn học của nhau cũng nên.

Hồi lâu sau Tần Ương mới tìm được một chỗ trống bên hông xe, vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, xe đã bất thành linh rẽ gấp. Cậu vội chống tay lên cửa sổ để giữ thăng bằng, vừa lúc nhìn thấy một bóng người vô cùng quen thuộc mơ hồ phản chiếu trên mặt kính. Trong một thoáng, Tần Ương ngẩn cả người, nhìn đắm đắm vào đó. Phía sau bất chợt truyền đến một trận xô đẩy ồn ào, dường như có người muốn xuống xe. Chờ khi Tần Ương ngoảnh nhìn lại thêm lần nữa, bóng người kia đã biến mất từ bao giờ.

Mình hoa mắt sao? Tần Ương trầm nghĩ. Đã tự trấn an bản thân như thế mà không hiểu vì sao lòng cứ thấp thỏm không yên.

Bên trong trường, đại sảnh đông nghịt người, học sinh mới đều tập trung cả ở bảng đen to đặt ở giữa phòng, tranh nhau tìm kiếm tên và mã số học sinh của mình. Khó khăn lắm Tần Ương mới chen lên được trước bảng, năm nay có tất cả mười hai lớp mới, những dòng tên dày đặc chữ hàng này nối hàng kia đồ xuống không ngừng. Trong cái biển chữ mênh mông ấy, muốn tìm ra tên mình cũng chẳng dễ chút nào.

Ngón tay từ trên rà xuống, lướt qua từng tên một, số 6, Tần Ương; số 7, Thẩm Tấn...

Thẩm Tấn...

Tần Ương ngây người ra, Thẩm Tấn, Thẩm Tấn, Thẩm Tấn... Chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng lại vừa khéo xuất hiện ngay lúc này, khiến cho trái tim rất nhanh hẫng đi một nhịp.

“Nè bồ! Sao lại đứng đó mà ngây ra như phỗng thế hử?!”

Chậm rãi nghiêng đầu nhìn qua, Tần Ương mở to mắt nhìn đăm đăm người đang đứng bên cạnh mình.

Người nọ cũng nghiêng ngó Tần Ương một lúc, rồi làm ra vẻ hết sức nghiêm trọng mà giơ một bàn tay ra trước mặt Tần Ương: “Nào, nào, nói cho tôi biết, ở đây có mấy ngón?”

Nói xong, ngay tức khắc phá ra cười ‘ha ha’. Mớ tóc mai rối tung vô trật tự che khuất một phần ánh nhìn quen thuộc phía sau đôi kính cận, không nhìn ra được giờ phút này cậu ta đang nghĩ gì. “Nói nghe này, chúng ta chính là bạn cùng lớp, số thứ tự của cậu ngay trên tôi chứ đâu xa xôi gì.”

“Àm—”, một tiếng động nặng nề vang lên, mọi người xung quanh la hét chí choé tranh nhau nhảy lùi ra xa, không biết tại sao mà tấm bảng đen to lớn nặng nề là thế đã ngã ra đất mất rồi.

“Ha ha, xúc động đến vậy sao bạn thân mến?” Cảnh ấy càng khiến cho người nọ đắc ý cười lớn hơn, “Đi, chúng ta vào lớp, tìm một chỗ tốt tốt ngồi cùng, tiếp tục làm bạn cùng bàn của nhau.”

Tần Ương nửa tỉnh nửa mê cứ thế bị cậu ta bá vai kéo đi một mạch khỏi đám đông ở đại sảnh, leo cầu thang lên lầu, rẽ vào phòng học đầu tiên trên tầng, rồi ngồi xuống một bàn ngay giữa lớp.

Trên đường đi nghe người nọ ồm ồm kể lể: “Điểm của tôi vừa hay bằng với điểm chuẩn của trường G, ba tôi nghe tin này xong vui đến phát điên, cái gì cũng không nói mà đã lấy tiền ra cho ngay. Tôi biết ngay là thế, với tôi, chuyện gì ông già cũng chỉ biết xuýt tiền ra thôi.”

“Tần Ương à, khổ lắm đó, người ta khổ sở lắm đó... Hai tháng trời ngày nào cũng phải ề cở ra học! Ba năm sơ trung gì gì đó, cứ tiếp tục thế này, tôi chắc là phát điên mất thôi!”

“Tần Ương, Tần Tần, Tần Tần, Tần Tần... Cậu nói xem, lúc nhìn thấy tôi có phải là rất bất ngờ không, có phải là rất xúc động không? Mừng tới phát khóc luôn có phải không? Lúc ở trên xe người ta đã thấy cậu rồi, chỉ có cậu là làm lơ người ta thôi...”

“Tần Tần?”

“Thẩm Tấn.” Ánh mắt Tần Ương từ đầu đến giờ không biết vì sao vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào cổ Thẩm Tấn.

“Hử?”

“Xoè tay ra.”

Ngày đầu tiên nhập học trường mới, Thẩm Tấn đã có quà kỷ niệm khó quên mang về. Trong lòng bàn tay là một chú rùa to, trên mu bàn tay cũng là một chú rùa xinh xinh. Đôi rùa khá ái làm sao, duyên dáng làm sao, Tần Ương vẽ luôn một cặp tặng cho Thẩm Tấn. Báo hại lúc ngồi xe về nhà, mấy nhỏ nữ sinh bên cạnh cứ bám tay nhau nhìn về phía Thẩm Tấn, cười rúc rích như chuột.

Thẩm Tấn xị mặt bảo: “Được rồi, Tần Tần, là tôi sai, là tôi sai rồi, còn chưa chịu bỏ qua cho người ta sao?”

Tần Ương ngồi lơ đãng ngắm cảnh vật trôi qua bên ngoài cửa sổ, khe khẽ trả lời: “Bạn này, tôi có quen bạn sao?”

.....

.

Trường trung học G nằm ở khu Đông Bắc Giác, từ nhà Tần Ương muốn đi đến đó dù là ngồi xe buýt đi chẳng nữa cũng phải mất kha khá thời gian.

Tỉnh mơ mỗi ngày, khi hai vợ chồng nhà họ Tần còn mãi mê trong mộng đẹp, cậu con trai độc nhất của họ đã thức dậy, rón rén rời giường, tiến hành mọi sinh hoạt cá nhân của mình trong sự yên tĩnh hết mức có thể.

Mua hai phần cơm ngũ cốc, hai bịch sữa đậu nành, một phần không đường, một phần có đường, cứ thế linh khinh các thứ leo lên xe, bên tai sẽ tức thì vang lên một tiếng chào đầu ngày vô cùng hào hứng: “Sớm thế!”

Bên góc trái cửa phía Đông, Thẩm Tấn ngồi ở một băng ghế hai người, vẫy tay về phía cậu. Nắng sớm vàng nhạt chiếu xiên qua cửa kính, phủ một tầng mơ màng trên gương mặt cậu ta, đôi mắt sáng rực nhìn đăm đăm không rời phần điểm tâm trong tay Tần Ương.

“Ngoan nào, kêu một tiếng ‘anh’ thì sẽ cho đằng ấy ăn.” Nhìn thấy dáng điệu tươi cười nịnh nọt lấy lòng của Thẩm Tấn, Tần Ương dù đã lấy phần nhiều hơn chia cho cậu ta, vẫn không nhịn được mà buông ra một câu trêu chọc.

Xe bắt đầu chạy, được một chốc lại ghé trạm, sau khi rước lên vài vị khách ngồi thì lại chạy tiếp, cứ thế lúc chạy lúc ngừng, đến tận cổng trường mới thôi. Người ngồi bên cạnh sau khi ăn no rồi thì lần ra ngủ, đầu gà gật gác trên vai Tần Ương. Ngồi không cũng buồn, khí trời buổi sớm trong lành càng khiến tâm tình thêm dễ chịu, thế là quay sang chăm chăm bộ dạng khi ngủ của kẻ kề bên. Phía dưới cằm có vài sợi ria con vừa mới nhú, hàng lông mi đen sẫm lúc bình thường bây giờ đã yên ắng khép lại, đồ một cái bóng dài nhợt nhạt trên gương mặt Thẩm Tấn, mái tóc lúc trước bởi nhuộm vàng mà xác xơ bù xù nay qua quá trình tẩy rửa cũng đã trở lại màu đen đơn thuần như trước... Những đuôi tóc cứ đâm vào cổ Tần Ương, gây ra cảm giác ngứa ngứa đến là buồn cười.

Phía trước đèn bắt ngờ chuyển đỏ, bác tài mạnh tay kéo cần thắng, người trong xe đồng loạt mất thăng bằng ngã nhào về phía trước. Chỉ thấy Thẩm Tấn khẽ cau mày, đôi mắt đang nhắm nghiền đột nhiên mở bừng, ánh nhìn trong sáng đối thẳng vào Tần Ương. Một thoáng ấy, có kẻ tìm bông dưng vô cớ đập mạnh. Đang muốn quay mặt đi, đã nghe Thẩm Tấn dương dương ra vẻ tự đắc. “Đẹp trai ha? G trung đệ nhất mỹ nam tử!”

“Ghê quá!” Tần Ương thụi ngay cho Thẩm Tấn một cái cùi chò, nhờ thế mà đàn áp được công cuộc tự sướng đầu ngày của kẻ kia.

Thẩm Tấn cũng chẳng nổi đoá, chỉ cười “he he” mấy tiếng, rồi quay sang bịch sửa đầu nạnh trong tay Tần Ương, tò mò: “Không đường hả?”

“Ừa.”

Nghe thế, nụ cười lập tức sinh ra mấy phần trêu chọc: “À ha, có người vẫn còn sợ say xe?”

Hồi tiểu học, có lần nhà trường tổ chức cho đám nhóc đi chơi xuân. Sáng sớm ngày hôm ấy, Tần Ương vì uống quá nhiều sữa bò có vị ngọt gắt mà dọc đường đi cứ nôn lên nôn xuống ở trên xe. Cũng may các bạn nữ khác trong lớp cũng rơi vào tình cảnh tương tự, thậm chí còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Thế là cả đám tùm lại bên cạnh nhau, hợp thành một tập đoàn say xe đến mức trời trăng mây đất gì cũng không biết. Nhờ thế, hình tượng trường lớp uy nghiêm của Tần Ương chúng ta vẫn còn giữ được. Chỉ có mỗi Thẩm Tấn, bé tuy khoẻ nhưng bé chẳng ngoan, về sau cứ lấy đó làm cớ cười nhạo bạn mãi. Cho đến giờ, tai nạn ngoài ý muốn ấy vẫn còn theo ám ảnh Tần Ương, có cho vàng cũng không dám lớn gan ăn đồ ngọt trước khi lên xe nữa.

Kéo tay Tần Ương lại gần mà mãnh uống trộm một ngụm, Thẩm Tấn không xấu hổ đã đành, lại còn nheo mắt cười gian bảo: “Mai mua cho mình một phần không đường luôn đi bỏ.” Cũng không ngờ rằng chỉ vì một câu nói tưởng như ngẫu hứng đó mà mỗi ngày sau đó luôn nhận được một phần điểm tâm nóng sốt từ người nọ.

Nhưng đó cũng là chuyện về sau này mới biết, còn hiện tại, bị động đến vết thương cũ trong lòng, trưởng lớp năm nào chỉ mặt lạnh làm ngo.

“Ngày mai tự mà đi mua lấy!”

“Nè, nè, chúng ta là anh em với nhau mà...”

.....

Trong mười hai lớp mới vào năm nay, lớp của Tần Ương và Thẩm Tấn xếp thứ tư, nằm ở phòng đầu tiên ở dãy phòng học trên lầu ba.

Chủ nhiệm lớp là một thầy giáo trẻ tuổi trung niên họ Du, dạy môn ngữ văn, đã có tật nói lắp lại còn nói rất nhiều, bọn học sinh trong lớp phải bàn nhau ngầm đặt cho biệt danh gọi là “Lão Du”. Lão Du rất thích cổ văn, chỉ một bài “Liên Pha, Lạn Tương Như liệt truyện”[1] mà cứ dạy đi dạy lại đủ một tháng mới thôi. Bọn học sinh ám ảnh đến độ kêu bất kỳ đứa nào mở miệng ra là cũng có thể ê a đọc được: “Liên Pha giả, triệu chi lương tương dã...”[2]

Cũng bởi thế mà Thẩm Tấn đối với vị giáo viên này bất mãn vô kể: “Tụi bây coi Lão Du, người gì đâu vừa cao vừa ốm, hệt như một cây sào trúc. Thử mặc vào nguyên bộ đồ xanh coi, sẽ giống y như là Phạm Tiên vậy! Không đúng, không đúng, Phạm Tiên người ta tốt xấu gì cũng là một nhà nho... Không Át Kỷ, phải, nói ông là Không Át Kỷ thời nay thì đúng hơn!”[3]

Bốn phía rộ lên tiếng cười hường ứng, nhưng Thẩm Tấn vẫn chưa hả được ầm ức trong lòng, phải quay đầu sang hỏi Tần Ương mới chịu: “Tần Ương, cậu nói coi có đúng không?”

Lúc này, Tần Ương đang bắc ghế đứng trên bâng cầm thước kẻ vẽ vôi gì đó. Vào học chưa được bao lâu, cậu đã được thầy chọn làm uỷ viên cho hội tuyên truyền của trường, thế cũng tức là nhiệm vụ ra báo bâng hàng tháng cũng thuộc về Tần Ương nốt. Dĩ nhiên là cậu không làm một mình. Bên cạnh đó cũng có các bạn khác phụ trách những phần như viết văn về tranh, nhưng khổ nỗi họ đều là con gái cả, thế nên nhiệm vụ vinh quang leo trèo kẻ bâng này ngoài thân con trai duy nhất là Tần Ương ra thì còn ai khác?

Gọi một tiếng, thấy Tần Ương chẳng thèm để ý đến mình, Thẩm Tấn đòi nào chịu thôi, lại ầm ĩ kêu to hơn nữa: “Bớ~~~~Tần Ương!”

Tần Ương lúc này mới cau mày quay đầu lại: “Nếu cậu rảnh rang như vậy thì đem bài cổ văn khi nãy dịch sang văn hiện đại đi, coi chừng chiều nay Lão Du khảo bài gọi ngay cậu cho xem”

“Sế, dịch thì dịch.”

Lão Du, ông thầy này nói dữ thì không dữ, còn hiền như cục đất là đằng khác, nhưng có một tuyệt chiêu cực kỳ lợi hại chính là nói, nói dai nói dài nói nhiều vô kể. Lỡ bị gọi lên mà dịch không xong bài học, dám chắc sẽ được nghe một tràng thuyết giáo ca cẩm, ca, ca mãi, cho đến tận hừng đông vẫn còn chưa xong.

“Cái ông Tư Mã Thiên này cũng ngộ, chắc là chưa được đi chơi đêm bao giờ nên mới ngồi nhà viết ra cái truyện chán ngắt thế này. Hừ, một người vì buồn chán mà viết, một người buồn chán mà đọc, đúng là trời sinh một đôi mà!” Đọc sách, Thẩm Tấn cũng không chịu an phận mà đọc.

Xung quanh lại lớn tiếng hò theo: “Chỉ lý, mình ông buồn chán còn chưa đủ, phải kéo người ta theo hầu mình mới chịu chứ!”

“Ấy, ấy, im cái coi tao nói cho nghe, nghe đồn là Lão Du chưa có vợ đó...”

Càng nói chủ đề câu chuyện càng chệch sang chuyện khác, cứ xoay đi xoay lại ba chữ “Dạ Ngưu Hoạt” (sinh hoạt về đêm của phái nam) mà suy diễn đủ điều. Bọn con trai thì cười đến khoái trá, cười đến đều giả, đám con gái ngoài đó mặt mắng “đáng ghét” thì cũng chẳng biết làm sao.

Đang lúc say sưa nhất, một mẫu phấn từ đâu bay đến, trúng phóc ngay cái đầu đang chụm năm chụm ba cười cười nói nói của Thẩm Tấn. Dứt ra khỏi đám bạn, cậu ta vừa ôm đầu kêu đau vừa ngẩng lên nhìn Tần Ương oán thán: “Tần Ương, cậu lại ức hiếp tôi!”

Người cảm thúc kẻ đứng trên ghế cao ung dung nhìn xuống: “Nửa tiếng rồi, vở bài tập của cậu một chữ cũng không có? Bị ăn hết rồi phải không?”

Thẩm Tấn phẫn nộ trừng cho Tần Ương một bộ mặt quỷ, vừa cúi xuống viết được vài chữ bỗng đã lại ngẩng lên: “À, hôm nay Lão Du bắt buộc cậu phải làm cho xong báo bảng này hả?”

“Ừ.” Vài đường phấn trắng tấp lại men theo thước kẻ nhẹ nhàng hiện ra giữa nền bảng đen bóng.

“Vậy khi nào thì về nhà?”

“Khi nào xong sẽ về.”

“Thế bao lâu thì xong?”

“Tôi cũng không biết.”

“Hm... một ly trà sữa, tôi đợi đằng ấy về cùng?”

Thước kẻ trong phút chốc thoắt lách đi, muốn trở tay sửa lại nhưng đã không còn kịp nữa, một đường phấn trắng rất nhanh hiện ra, xiêu xiêu nằm giữa bức tranh ngay hàng thẳng lối. “Không có trà sữa đâu.”

“...Có người keo kiệt thì có...”

Tiếp tục quay lại với sự nghiệp sáng tác văn thơ của mình, nhưng càng đọc bài khoá lại càng thấy buồn ngủ. Thế là Thẩm Tấn dẹp ngừ văn qua bên, mang vở toán ra xem, “tập hợp”, “tập hợp con”, “tập hợp nghiệm”,... Đọc qua thì nghe đơn giản vậy đó, chứ nói thiệt, đến quý xem còn không hiểu nữa là.

“Nè,... trà sữa, thích nóng hay là lạnh hơ?” Phía sau có người bỗng đứng lên tiếng.

“Ấm ấm thôi.” Thẩm Tấn đáp đơn giản, không ngẩng đầu lên, bên khoé môi chỉ khe khẽ nở ra một nụ cười, trông đến là gian.

-Chú thích-

[1] Liêm Pha, Lạn Tương Như liệt truyện: thiên thứ 81 trong bộ Sử Ký đồ sộ của Tư Mã Thiên.

Sử Ký (chữ Hán chính thể: 史記/史记, latin hóa: Shǐjì), còn được gọi bằng tên Sách của ông Thái sử (太史公書, Thái sử công thư) là cuốn sử của Tư Mã Thiên được viết từ năm 109 TCN đến 91 TCN, ghi lại lịch sử Trung Quốc từ thời Hoàng Đế thần thoại cho tới thời ông sống. Vì là văn bản lịch sử Trung Quốc có hệ thống đầu tiên, nó ảnh hưởng cực lớn tới việc chép sử và văn chương Trung Quốc sau này, có thể so sánh Tư Mã Thiên với Herodotus và Sử Ký với cuốn Historiae của ông (theo quan điểm người phương Tây).

Về nội dung thiên truyện Liêm Pha, Lạn Tương Như liệt truyện, có thể đọc thêm ở đây.

[2] Tham khảo theo các bản dịch Sử Ký trên mạng thì câu này tạm dịch là: Liêm Pha là một viên tướng giỏi của nước Triệu...

[3] Phạm Tiến và Không Ất Kỷ.

- Phạm Tiến: là một nhân vật đặc sắc trong “Nho Lâm Ngoại Sử”. Phần nội dung chính về nhân vật này theo baike có thể tóm gọn như sau: Phạm Tiến, nhiều năm liền ứng thi đều không đỗ đạt. Về sau nhờ sự cất nhắc của quan chủ khảo trường thi mà công danh đạt thành. Tức thì một bước lên ngôi, cha vợ lúc trước xem thường khinh khi hắt hủi ra sao thì bây giờ ngược lại sùng nịnh ra sức lấy lòng bấy nhiêu. Phạm Tiến cũng bị công danh lợi lộc làm cho mờ mắt, đối với sự a dua nịnh hót của bọn người bên cạnh lấy làm vô cùng đắc ý. Tựu trung lại, có thể dùng một câu: “nhất nhân đắc đạo, kẻ khuyến thăng thiên” – một người đắc đạo, gà chó lên trời aka một đứa lên đời, được nhờ cả xóm.”D

Thông tin ngoài lề về “Nho lâm ngoại sử” (Wikipedia)

Nho lâm ngoại sử (chữ Hán: 儒林外史, bính âm: Rú lín wài shǐ) hay còn gọi là Chuyện làng Nho là tiểu thuyết chương hồi của Ngô Kính Tử thời nhà

Thanh, toàn thư gồm 56 hồi (theo Lỗ Tấn thì hồi cuối cùng không phải do Ngô Kinh Tử sáng tác), miêu tả gần hai trăm nhân vật mà hầu hết là nhà Nho, nội dung phê phán và châm biếm sâu cay chế độ khoa cử công danh thời nhà Thanh.

Trong Nho lâm ngoại sử, Ngô Kinh Tử đã miêu tả rất nhiều nhà Nho, tốt có, xấu có, nhưng chung quy có thể làm 4 loại:

- Loại bị phú quý công danh đầu độc đến ngu muội hèn hạ. Tiêu biểu cho hạng nhà Nho này là Chu Tiến và Phạm Tiến.
- Loại hãnh tiến vì phú quý công danh, bị công danh làm tha hoá cả tâm hồn. Tiêu biểu là các nhân vật Khuông Siêu Nhân, Mã Tuần Thượng, Cù Dật Phu... và đặc biệt là bọn quan lại như Thái thú Nam Xương Vương Huệ.
- Loại ngoài miệng thì lên án phú quý công danh nhưng thâm tâm thì đầy rẫy những ham muốn hèn hạ. Tiêu biểu là Dương Chấp Trung, Quyền Vật Dụng, Ngưu Ngọc Phổ...
- Loại trong sạch, không màng phú quý công danh, cự tuyệt con đường làm quan, làm giàu mà tiêu biểu là Vương Miện, Đỗ Thiếu Khanh, Kinh Nguyên, Thẩm Quỳnh Chi...

- Không Át Kỳ: nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng tên của nhà văn “Lỗ Tấn”, là một người học vấn kém cỏi, kiến thức hạn hẹp nhưng lại rất thích làm ra vẻ ta đây, khoe khoang bản lĩnh với người khác. Do muốn khoe khoang học vấn uyên bác của mình, nên rất hay hỏi người khác: “Chữ 回 (Hồi) có 4 cách viết, bạn đã biết chưa?” Sự thật là trong các bộ tự thư phổ thông, chữ “回” chỉ được biết đến với 3 cách viết. Dĩ nhiên, Không Át Kỳ hỏi thế chỉ đơn giản là muốn khoe mẽ. Nhưng cũng có một sự thật khác nữa là trong Khang Hi tự điển mới có cách viết thứ 4 của chữ Hồi ^^”

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương Năm

Trái ngược với sự yên tĩnh của đường phố lúc đầu ngày, giao thông sau giờ tan học chỉ có thể dùng một câu “đông như mắc cửi” để hình dung. Đường sá bên ngoài nhộn nhịp đông vui là thế, người bên trong xe lại bị nhét vào trong một chiếc hộp chật chội oi nồng. Không gian chen chúc đủ thành phần xã hội, không khí ngột ngạt đủ loại mùi khác nhau. Thanh vịn bằng kim loại trên cao lấp lóe một màu bạc sáng bóng, cũng không biết bao nhiêu tay người đã vịn qua nó.

Ngay cả trong tình trạng chật vật như thế, vẫn có kẻ ngựa quen đường cũ, cái nét đánh chết không chừa, mặc cho đám đông xung quanh mặt nhăn mày nhíu ra sức vật lộn với sự oi bức của buổi trưa, cứ tươi roi rói nói nói cười cười với người bên cạnh.

Từ lúc tan trường, Thẩm Tấn nhà ta trước sau vẫn theo sát một cô bạn xinh xắn học bên lớp nọ, tìm đủ cách pha trò chọc cho tiểu mỹ nhân cười thành tiếng mới thôi. Âm thanh ngân nga hết như tiếng chuông bạc, giữa buổi trưa nóng bức rót vào lòng người chẳng khác nào nước mát cứu mạng thế nhân. Lúc đến trạm, xe ngừng, cô bạn còn ngoảnh lại lưu luyến nói một câu: “Mỗi sáng mình thường đi chuyển lúc bảy giờ ấy.”

Bên này ngay lập tức nở ra một nụ cười dịu dàng đầy vẻ săn sóc: “Vậy à, sớm thế làm sao kịp ăn sáng? Ngày mai tôi sẽ mua giúp bạn nhé.”

Giọng điệu nhẹ nhàng như trúc lá đà trên mặt nước, khiến Tần Ương đứng bên không rét mà run, rung mình một cái gai ốc nổi khắp toàn thân. May sao còn chặn lại kịp lúc mùi ngón ma trảo của Thẩm Tấn đang chực vươn ra: “Tinh thánh ơi, người ta đã đi xa lắm rồi, làm ơn đừng trung ra điệu cười đó nữa. Coi đám hoa bên đường kia? Bị dọa sợ đến mức không dám nở luôn rồi.”

“Đâu chớ, làm gì có chớ, chúng ta không phải là anh em sao?” Bàn tay lì lợm mặc kệ thái độ phản kháng của Tần Ương, cứ một mực tiến tới thăm dò, sau đó nghiêm nhiên quàng ngang eo cậu bạn, “Ông bà ta dạy thế nào? Nữ nhân như quần áo, huynh đệ như tay chân. Quần áo rách cái này ta lại mua cái khác, còn chân tay nếu như bị chặt đứt, chẳng phải là đau chết người hay sao?”

Lúc ấy loại cặp sách có dây đeo ngang người đang thịnh, Tần Ương và Thẩm Tấn đều dùng loại đó cả, bởi thế nên lúc này, tư thế của cả hai chính là lưng kẻ này dán sát vào ngực kẻ kia.

“Thôi đi! Đừng quậy nữa.” Một bên cổ lách ra, một bên trái lại cứ càng ôm chặt vào.

“Eo sao lại nhỏ thế này?”

Vừa nói vừa cười, mặt cũng kề sát bên mặt, trên cửa kính phía đối diện mơ hồ phản chiếu hai bóng người gắn chặt vào nhau, dây dưa khó phân.

Khoé miệng cong lên một nụ cười khó hiểu, Thẩm Tấn nghiêng mặt đi, giọng chột trảm xuống tựa như một tiếng thì thầm: “Đứng cho vững, bằng không, cả hai ngã nằm ra đất, đè lên nhau thì khổ.”

Một chữ “đề” nói ra khiến cho không khí xung quanh bất giác đầy ám muội, thoạt nghe thì tưởng như hoàn toàn bình thường, nhưng có một ý tứ khác

trong giọng điệu của kẻ nói, lộ liễu đến mức người nghe dù cố gắng đến mấy vẫn không thể không nghĩ gì. Mặt Tần Ương nhanh chóng nóng lên, bên tai lại nghe thấy Thẩm Tấn cúi đầu cười cười, tim càng đập dồn như trống, tuy tiện nói ra một câu để xoa tan bầu không khí kỳ quái: “Đồ đầu óc sâu bọ! Ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được sao?”

Thẩm Tấn ngật đầu cười to một tiếng: “Ái chà, cậu bạn này, cậu nghĩ đi đâu thế hả?”

Vừa lúc có người xuống xe, băng ghế thừa ra một chỗ ngồi trống, Thẩm Tấn ngang ngạnh ôm lấy Tần Ương cùng ngồi xuống: “Anh em mà, phải có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng chứ.”

Tần Ương bị cậu ta ôm chặt trên đùi đến mức không nhúc nhích được, chỉ còn cách quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thiệt không? Vậy ngày mai mua điểm tâm cho tôi đi.”

“Được thôi, không thành vấn đề.”

“Đằng ấy nhanh nhẩu gớm nhỉ? Ngày hôm qua không phải đã hứa hẹn với cô lớp trưởng bên kia là tan học sẽ chờ người ta về cùng sao? Người đâu rồi?”

“...” Thẩm Tấn nhất thời cứng họng, “Nhỏ đó hả, trông thì xinh đấy, nhưng cứ mở miệng ra là hết “chủ nghĩa bá quyền” lại đến “thế nào là sức mạnh của chính trị”, đứng nghe mà cứ tưởng như đang hầu chuyện với phu nhân của quý ngài Bill Clinton ấy, ai mà chịu cho nổi? Nhỏ hời nãy cậu thấy sao? Dễ thương ha?”

Tần Ương chỉ còn cách chịu thua: “Thẩm Tấn, rồi cậu sẽ chết vì con gái cho coi.”

Đáp lại, Thẩm Tấn bỗng vươn tay nâng cằm Tần Ương, buộc cậu bạn phải quay sang đối mặt với mình, một ánh nhìn bùng lên sáng ngời trong đôi mắt phượng: “Chết dưới bóng mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu~”

Tần Ương không nói không rằng dùng hết sức đè mạnh cả người lên chân Thẩm Tấn, khiến cậu ta oai oái la đau. “Ui đau! Tần Ương, cậu lại ức hiếp người ta!”

Náo loạn một trận, sau cùng Tần Ương mới cười bảo: “Hôm nay mẹ bảo cậu sang nhà ăn cơm đó.”

Ba má Thẩm Tấn một năm về nhà không đến mười lần, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà bây giờ đều giao lại cho bác giúp việc trông coi. Nói thì nói thế, nhưng công việc chính đại khái cũng chỉ là dọn dẹp nhà cửa, quét tước trong ngoài, chiều xuống thì nấu vài món ăn để sẵn. Chờ đến khi Thẩm Tấn từ trường về đến nhà thì cơm nước cũng đều lạnh cả rồi.

Những lần đầu Tần Ương dẫn Thẩm Tấn về nhà ăn cơm, tên nhóc ấy nhất định không chịu đến tay không. Lần nào cũng đòi ghé lại cửa hàng bên đường mua hoa tươi mang đến, lúc thì hoa hồng, lúc khác lại hoa bách hợp. Khi đã mua được rồi, tâm tình dường như rất vui vẻ, ôm bó hoa nở rộ trước ngực mà đi. Hương hoa theo gió lãng đãng bay khắp nơi, đôi khi vương cả lên tóc, vai áo và những ngón tay của Tần Ương...

Tuy chỉ là những loại hoa rất bình thường mua đâu cũng có, nhưng với một người yêu phim Quỳnh Dao, có sở thích trưng bày tượng gỗ, tính cách nửa truyền thống nửa hiện đại, nói tóm lại là bề ngoài phụ nữ trung niên nhưng bên trong vẫn ẩn giấu đâu đó tâm hồn thiếu nữ như mẹ Tần Ương mà nói, thì Thẩm Tấn đã ghi điểm rất lớn rồi. Mỗi lần cậu ta đến, y như rằng suốt bữa cơm sẽ cùng mẹ Tần Ương rôm rả chuyện trò, thân thiết chẳng khác người trong nhà. Còn nữa, chỉ cần dăm ba ngày không gặp là có người sẽ theo Tần Ương hỏi thăm mãi: “Sao dạo này không thấy Tần Tấn đến chơi hờ con?”

Mỗi lần nhìn cảnh mẹ mình cùng Thẩm Tấn đôi bên trò chuyện tâm đầu ý hợp, Tần Ương không thể nào không nghĩ: tên nhóc này, già không bỏ, nhỏ không tha, mười tám hay tám mươi gì cũng biết cách lấy lòng, ăn nói đến là khéo léo. Người như vậy, chẳng đáng tin cậy chút nào, một chút cũng không...

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, mỗi sáng cùng nhau đi xe buýt đến trường. Cảnh thường gặp nhất là Thẩm Tấn ngồi trên xe ngủ gà ngủ gật, Tần Ương đi bộ xuống gần đó mua điểm tâm mang lên. Trong lớp thì thường xuyên nói chuyện này chuyện nọ, Lão Du càng ngày lại càng nói nhiều hơn, bài tập càng cho càng chất đống, đến kỳ nghỉ dài ngày cũng không quên giao ra một bài cổ văn khó nhằn, khiến bọn trong lớp không ngớt oán thán: “Như vậy mà cũng gọi là nghỉ sao thầy???”

Cơm trưa trong căn tin trường không hợp khẩu vị, lại chạy ra ngoài cổng trường mua vào hai bát “mà lạt nằng”[1], mỗi đĩa một phần. Có lần ăn không nổi chén của mình vì quá cay, thế là tranh lấy bát Tần Ương đang ăn dở, sau đó, thẳng thắn bảo là chỉ thích ăn chung một bát. Đường về nhà luôn đi cùng nhau, thì thoảng Thẩm Tấn lại vô cớ vắng mặt trong những cuộc họp ở trường, đi chơi cùng đám bạn gái không biết đâu mà lần của cậu ta; lúc Tần Ương không ngờ đến nhất thì cậu ta lại từ phòng y tế chạy ra, không nói không rằng hai tay như có tật cứ quàng eo Tần Ương ôm chặt không chịu buông, xem cậu chẳng khác gì thanh vịn trên xe buýt, hai cơ thể trẻ tuổi cứ thế mà cùng kẻ cận cùng lắc lư suốt quãng đường về nhà.

.....

Có một lần nọ trong giờ văn, sau giờ Ngọ, ánh nắng gay gắt từ bên ngoài chiếu vào khiến cho bọn học sinh buồn ngủ không thôi. Không khí oi bức cực độ, cây lá trần mình chịu nắng, im lìm như thể chết rồi. Trời trên cao xanh ngắt ngất, yên tĩnh trải ra đến tận cùng, một cơn gió cũng tìm chẳng thấy. Hôm đó, Lão Du giảng một áng văn mới, như mọi khi lại thông thả ê a đọc qua cả bài văn một lần...

“Ý Ảnh khanh khanh như ngọc; ngọc kim dĩ thử thử dữ nhữ vĩnh biệt hĩ! Ngô tác thử thư thì, thượng thị thế trung nhất nhân, nhữ khán thử thư thì, ngô dĩ thành vi âm gian nhất quỷ. . .”(*)

“Ý Ảnh vợ yêu nếu như gặp, này thư gửi lại lời biệt cùng! Lúc thư còn đương viết, ta mình chung cỗi nhân trần, khi thư đến mình xem, nơi cỗi âm ta là

một cô quý...”

Đám nhóc đối với giờ văn của Lão Du đã chán tới mức chẳng buồn nói, đứa nào đứa nấy ngồi ngay đơ ra như khúc cây. Đẳng này một đám nằm dài ra bàn ngủ gật, đẳng kia mấy đứa lúi búi tập môn khác ra làm, đẳng nọ lại múa bút vẽ tranh phóng tác thơ văn, chép đầy ra trong vở học. Tần Ương cảm thấy có điều gì đó khang khác, vì giọng đọc của Lão Du so với mọi hôm hình như nhỏ hơn, nhưng cũng chỉ nghĩ thế rồi lại cúi đầu vào quyển sách luyện tập các nước cờ đang xem dở.

Đợi cho đến khi cả lớp đều cảm thấy kỳ lạ, đồng loạt ngẩng đầu lên xem sao thì từ lúc nào Lão Du đã khóc không thành tiếng: “. . . Sợ hôn tam tứ cá nguyệt, thích đông chi vọng nhật tiền hậu. Song ngoại sơ mai si nguyệt ảnh, y hi yểm ánh; ngũ dữ nhữ tịnh kiên huê thủ, đề đề thiết thiết, hà sự bất ngữ? Hà tình bất tố? Cập kim tư chi, không dư lệ ngân. . .”(**)

“Nhân duyên vừa tròn ba bốn tháng, ánh chùng ngày rằm của mùa đông. Bên song mai đắm mình trong trăng, đêm mơ cảnh ảo; ta cùng mình vai kề tay đan ngón, lời tình tự nhẹ như không. Việc gì không thể nói? Tình nào chẳng thể trao? Nhớ từ dạo ấy nhớ đến nay, không trung cô quạnh, hàng hàng lệ rơi...”

Tất cả mọi người cứ thế ngây ra nhìn thầy giáo của mình, ông thầy thường ngày cứ nói mãi không thôi, đáng vẻ hiền lành vô hại, giờ đây lại hai má ướm đầm nước mắt, quyển sách cầm trong tay run rẩy không ngừng.

Lão Du cứ thế mà khóc trước mặt học sinh, mọi tình cảm giấu kín trong lòng bấy lâu nay trong phút chốc như đê vỡ bờ, tràn ra lênh láng. Cứ đọc như thế, cho đến khi không thốt nổi nên lời. Cả lớp lặng ngắt như tờ, chỉ có hình ảnh Lão Du đứng cúi đầu giữa lớp là rõ ràng nhất, chỉ có tiếng khóc nghẹn của Lão Du vang lên bên tai là chân thật nhất.

Tần Ương nhìn đăm đăm người đàn ông hai mắt rung rung trước mặt mình, bút trong tay rơi xuống đất lúc nào cũng không hay.

“Xin lỗi...” Lão Du cố gắng giữ cho giọng mình không run, nhưng âm thanh vang lên lại khản đặc.

Giờ học cũng không thể tiếp tục thêm được nữa. Trong nhất thời không ai nhớ ra rằng mình đối với người thầy giáo này đã từng oán hận ra sao, bất mãn thế nào, xem thường nhiều ít, chỉ thật lòng nhỏ giọng hỏi nhau: “Lão Du làm sao vậy?” Nhưng không một ai dám nói ra thành lời.

Sự việc đó gây ra một chấn động sâu sắc trong lòng Tần Ương. Một thời gian dài sau đó, cậu không cách nào ngăn được bản thân mình thôi nhớ đến buổi chiều ngày hôm đó, ánh nắng gay gắt như thiêu như đốt, Lão Du dù cố hết sức áp chế vẫn không ngăn được nước mắt chảy dài trên mặt, môi mấp máy đọc mãi một câu “Ý Ánh khanh khanh như ngọc”. Giọng điệu trầm thấp chất chứa bi thương. Nỗi bi thương ấy, dường như là điều Tần Ương không bao giờ có thể hiểu được.

.....

“Người ta nói, Lão Du thật ra đã có vợ rồi, nhưng khoảng hai ba năm trước đây cô đã qua đời, khi đó hai người họ vừa mới kết hôn không được bao lâu. Lão Du rất thương vợ mình, không cách nào chấp nhận được sự thật đau lòng đó. Cho đến bây giờ, mỗi năm tới sinh nhật của vợ, thầy vẫn đi cửa hàng mua về một cái bánh kem... Thầy Du thật ra là một người rất trọng tình trọng nghĩa.”

Ngày hôm đó trên đường đi học, thái độ Tần Ương bỗng nhiên trở nên khác thường, cứ nói mãi những chuyện liên quan đến Lão Du.

Thẩm Tấn ở bên cạnh nghe, lúc đầu còn có chút hăng hái, sau dần dần trở nên mất kiên nhẫn: “Đó là do vợ ông chết sớm thôi, nếu như là hai ba mươi năm sau mới mất, Lão Du vui còn kịp đừng nói chỉ là...”

Nhận thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tần Ương, Thẩm Tấn cười nhẹ một tiếng, cúi mặt nhìn xuống tay mình, giọng trầm đi ít nhiều: “Cũng giống như cha mẹ tôi đó thôi, lúc trước còn nghèo khó đi đâu làm gì cũng có nhau, giờ thì thế nào? Kỷ niệm năm mười năm ngày cưới chính là đám cưới vàng, thử nhìn lại hai người họ mà xem, được bao năm chứ? Người khác còn có thể vì sĩ diện mà chịu đựng lẫn nhau, hai người họ thì một năm còn chẳng nhìn được mặt nhau lấy một lần.”

Quyển sách đặt trên đùi vẫn đang mở, Thẩm Tấn lật từng trang từng trang một cách lơ đãng chẳng hề chú tâm. Tần Ương ngồi ngay bên cạnh, có thể nhìn thấy rõ ràng bàn tay của cậu ta, những ngón tay mảnh khảnh trắng nhợt, nơi ngón trỏ có một vết trũng rất rõ, đó là dấu vết của việc cầm bút nhiều năm để lại. “Không phải có người nói, cái gọi là tình yêu gì đó chỉ có tuổi thọ tối đa là bảy năm sao? Một ngày nào đó cũng sẽ kết thúc mà thôi.”

Câu chuyện đã trở nên nghiêm trọng hơn chủ đề ban đầu rất nhiều, câu chuyện của thầy Du rốt cuộc cũng không khiến cho Thẩm Tấn cảm thông thêm chút nào. Tần Ương im lặng, một lúc sau mới nói: “Thẩm Tấn, cách nghĩ của cậu cực đoan quá, hơn nữa, còn quá bi quan.”

“Vậy sao?” Thẩm Tấn chỉ mỉm cười, rồi đột nhiên vươn người áp sát vào Tần Ương. “Nhưng tôi lại tin anh em vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ.”

Tần Ương vốn là ngồi ngay bên cửa sổ, bị cậu ta bức bách như thế, cả người đều bị ép sát vào mặt kính, bèn cố sức đẩy Thẩm Tấn ra. “Gần đây có dịch SARS đó, cậu tránh xa tôi ra một chút.”

“Sợ cái gì!” Thẩm Tấn ngoảnh đầu nhìn một lượt đám đông đeo khẩu trang xung quanh, càng nói càng lấy đầu ra một sự can đảm đến phát rồ, “nếu như không cẩn thận truyền bệnh cho nhau, đến bệnh viện vẫn có tôi làm bạn với cậu mà.”

“Hoá ra làm anh em với cậu thì được lợi lộc như thế?” Tần Ương không khỏi lắc đầu, “Thẩm Tấn, tôi bắt đầu hối hận vì đã quen biết cậu rồi đấy!”

“Giờ mới biết sao, Tàn Ương? Quá muộn rồi!” Thảm Tần về mặt cực kỳ đặc ý, càng áp sát hơn vào Tàn Ương. “Đến đây nào, chúng ta ngay bây giờ sẽ thực hành luôn một trong những cách thức lây truyền bệnh phổ biến nhất~”

Khi đó, nắng sớm thoáng ẩn thoáng hiện, xe lớn chạy nhanh trên đường, hàng liễu xanh hoa khoe sắc thắm lướt như trôi qua bên ngoài cửa sổ. Gương mặt sáng ngời của cậu con trai nọ từ từ cúi xuống, Tàn Ương còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, một sự kinh ngạc đã dâng đầy trong mắt.

Môi chạm môi, chẳng qua chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt, thế nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi ấy đã đủ cho một cảm giác ấm áp mơ hồ lan ra khắp toàn thân. Hai cậu con trai cùng lúc cả kinh, đầu óc đột nhiên trở nên trống rỗng.

Thảm Tần nhanh chóng lùi ra xa, mặt nóng bừng như thể bị thiếu cháy, quên cả thở là như thế nào, dường như vẫn còn chìm đắm trong giây phút xúc động vừa rồi.

Mới vừa rồi còn cười cười nói nói trêu chọc lẫn nhau, thoáng cái đã im lặng như tờ. Một người từ lúc nào đã quay đầu nhìn ra cửa sổ, tư thế bất động như hoá thành bức tượng, điệu bộ cố chấp như thể cả đời này sẽ chỉ dùng cái gậy mà đối diện người kia. Kế bên cạnh tay chân lỏng nga lỏng ngóng không biết phải làm sao cho phải, sau đành chúi đầu chúi mặt vào quyển sách trên đùi, nhìn đến mức muốn rách cả trang giấy mà một chữ cũng không vào đầu.

Một hồi lâu sau, không chịu nổi bầu không khí xấu hổ đó, Thảm Tần khó khăn lên tiếng: “Đằng ấy, đằng ấy, đằng ấy... thế nào lại không tránh đi?”

Bên kia vẫn nhất định không chịu quay đầu lại: “Ai biết cậu lại... thật sự lại...”

Áp ứng hồi lâu vẫn là bỏ lửng câu nói, nói thế nào đây? Sao lại làm thật? Sao vẫn cứ cúi xuống? Sao vẫn cứ tiếp tục? Nói thế nào nghe cũng không đúng. Cậu học sinh Tàn Ương vẫn khoa ưu tú là thế cũng có lúc bất lực với ngôn từ.

Chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ xe bỗng nhiên xuất hiện hai cái bánh bao nóng hôi hổi. Hm, ... vừa mới ra lò luôn nha.

.....

SARS vĩnh viễn đã trở thành một hồi ức khó quên như thế đấy. Năm ấy lại có một đợt học sinh mới vào trường, bảng đen nơi đại sảnh vẫn là nơi nhận được nhiều sự quan tâm nhất. Cái gọi là học thêm giờ đây đã nghiễm nhiên trở thành một cái gì đó rất bình thường và hiển nhiên. Nhà trường mở ra các lớp học thêm, các bậc phụ huynh cũng nhiệt tình đề đạt ý kiến cho đám nhỏ học thêm, học sinh cũng rất nhiều đứa tự nguyện tham gia các lớp học thêm. Thầy cô sau giờ dạy chính khoá thì ở lại ngay dãy phòng gần bên cạnh trường, ba người một phòng, cửa chỉ vừa đóng lại là chuyện nói đến cũng khác đi, không khí căng thẳng nghiêm trang hết như đang ở trong lớp học. Học sinh từng tốp một thay phiên nhau ra vào, đi đi lại lại, dáng vẻ một môi trường.

Trong một tiết học nọ, Thảm Tần đã từng len lén lấy trong học bản quyền “Anh Hoa Thông Tín”, hình minh hoạ bên ngoài là một cô gái trẻ vừa xinh vừa có vóc người vô cùng hấp dẫn, rất có tác dụng nâng cao tinh thần cho người xem. Tàn Ương nhìn thấy, cười mắng cho một câu: “Người thế nào thì xem sách thế ấy!”.

Trên mặt bàn cũ kỹ đôi chỗ gỗ đã phai màu lúc nào cũng thấy chất đầy những thứ rất linh tinh của học trò: một tờ lịch bàn màu trắng đánh dấu đỏ chỉ chỉt ở những ô ngày tháng quan trọng, vô số mảnh giấy nhỏ chép đầy các công thức tính toán cần phải nhớ xen lẫn hàng hàng lờ lỏn oán thán bất mãn về tình trạng học hành do tên hàng xóm phiền phức viết xen vào, một tập giấy nháp đầy nét chữ viết ngoáy của Tàn Ương... Ngoài ra, quan trọng hơn cả là còn có một lá thư tình. Thư chẳng biết được đưa đến bằng cách nào nhưng nội dung đọc vào đã thấy ngay giọng điệu của con gái. Người trong thư bảo rằng đã trót đem lòng quý mến một cậu bạn cùng khối, người nọ không những có gương mặt điển trai, tính tình lại ôn hoà hiền lành, ăn nói thì nhã nhặn từ tốn, học hành thì chăm chỉ siêng năng... Một loạt những từ ngữ chả ăn nhập gì với nhau cứ thế trải dài. Cuối cùng chốt lại một câu, từ tận đáy lòng thật mong sao có thể cùng người nọ đậu vào một trường đại học.

Thảm Tần ghé mắt qua xem, cười cười nói: “Con người điều kiện tốt thế này là chỉ Tàn Ương của chúng ta sao?”

Cách một lớp áo lạnh dày cộm, Tàn Ương vẫn véo cho Thảm Tần một cái đau điếng: “Thảm Tần, đừng tưởng viết bằng tay trái thì tôi không nhận ra được nét chữ của cậu!”

Kế hoạch bại lộ, Thảm Tần chỉ còn cách xuống giọng năn nỉ: “Đại ca, em sai rồi, anh đừng đánh em nha. Ngày mai là Valentine rồi, không lẽ muốn người ta mang cái mặt đầu heo đi hẹn hò bạn gái hay sao?”

Có thể nào đi chăng nữa thì ba năm cao trung này vẫn là khoảng thời gian đáng nhớ nhất trong cuộc đời học sinh.

.....

Thời gian đó, chỗ ở mới của nhà Tàn Ương cũng đã sắp xếp xong xuôi đâu vào đó. Một người bạn của mẹ Tàn Ương sang chơi, trong lúc phụ sắp xếp trang trí đồ đạc này nọ cứ luôn miệng khen ngợi: thằng bé Tàn Ương học hành chăm chỉ như thế, qua cao trung sẽ là cao đẳng, sau đó chẳng mấy chốc sẽ vào đại học, thêm vài năm nữa thì tốt nghiệp ra trường, tìm được một công việc tốt, thế là nhà chị xem như được nhờ; còn bạn gái thì lúc nào có mà chẳng được, con trai mà, đại học có cũng tốt, không thì sau này lập nghiệp rồi hẵng thành gia, thế nào cũng ổn cả; nói tóm lại con cái lớn rồi cha mẹ cũng đỡ phải bận lòng nhiều như trước. Mẹ Tàn Ương nghe xong, cũng cảm thấy gánh nặng trên vai nhiều năm qua có thể nhẹ bớt đi phần nào, tối nằm bàn với ba Tàn Ương, hai vợ chồng bắt đầu nghĩ tới kế hoạch du lịch đâu đó, xem như là đi hưởng tuần trăng mật thứ hai, hâm nóng lại tình cảm của đôi vợ chồng già.

Nhưng cuộc sống vốn vô thường, chuyện ngày mai xảy ra hôm nay ai nào biết? Đất bằng biển êm khi gió nổi sóng gợn, nấy ai hay?

Ngay đêm trước ngày sinh nhật năm đó của Tần Ương, ông ngoại cậu đột nhiên qua đời.

Hôm ông đi, Tần Ương có một kỳ thi ở trường, mọi người trong nhà vì thế chẳng ai nói cho cậu biết. Chỉ khi từ trường về nhà, không thấy bóng dáng một ai thì Tần Ương mới lơ mơ đoán ra được có chuyện gì đó không lành.

Ba Tần Ương gọi điện về nhà cho hay: “Tần Tần, ông ngoại con mất rồi, hồi sáng này.”

Tần Ương nắm chặt ống nghe, không nói được lời nào, mơ hồ nghe thấy bên kia đầu dây tiếng khóc nghẹn ngào của mẹ.

“Mấy ngày này bên nhà ngoại có nhiều chuyện phải làm, cũng may con là đứa biết tự lo cho mình nên ba má cũng yên tâm phần nào.” Giọng nói của ba vẫn tiếp tục vang lên, “thức ăn đều có sẵn trong tủ lạnh, con coi hâm lại cho nóng rồi hãy ăn. Tối nay cũng chưa chắc ba mẹ về nhà được.”

Sau đó ông còn dặn dò thêm rất nhiều chuyện, Tần Ương đều im lặng nghe, từ đầu đến cuối chỉ đáp lại một câu: “Dạ, con biết rồi ba.”

Vừa đặt ống nghe xuống, tiếng chuông điện thoại di động cũng vừa lúc vang lên, giọng nói vui vẻ của Thẩm Tấn ngay tức khắc tràn ra: “Hà, chúc mừng sinh nhật sớm nhé! Thấy anh em có lòng chưa hả? Ngày mai phải khao người ta ăn cái gì đi đây!”

Tần Ương đáp: “Cảm ơn.”

Rồi cứ thế ngơ ngác đứng bên bàn thật lâu, ngôi nhà rộng im ắng đến rợn người, một mình Tần Ương cứ đứng đó, nhìn chăm chăm vào một điểm bên ngoài cửa sổ, cho đến khi bóng tối dần dần buông xuống, đồ đầy căn phòng bếp một màu đen như mực.

Rất nhiều chuyện trên đời này, chỉ cần cố gắng một chút là có thể quên đi. Tỉ như buổi sớm hôm đó màu vàng nhạt của nắng như có như không, lời nói ra đơn thuần chỉ là phút vui đùa vô ý, chuyện xảy ra đơn giản chỉ là phút bất cẩn mông lung. Ngược lại, cũng có một số chuyện vì không chú tâm nên chẳng hay biết gì, cứ lơ đãng thờ ơ như thế, đến khi thật tâm nghĩ lại thì mới phát hiện ra từ lâu đã quên đi thật rồi.

Đối với sự ra đi đột ngột của ông ngoại, gia đình Tần Ương đều đã sớm có sự chuẩn bị từ trước. Người bị chứng ung thư phổi thời kỳ cuối, nhất định sẽ có một ngày ra đi như thế. Thế nhưng, so với thời gian bác sĩ dự đoán vẫn là sớm hơn một tháng. Con cháu trong gia đình trên dưới đều một lòng yêu thương hiếu kính ông, ngay lúc này vẫn là không sao chấp nhận được sự thật.

“Lúc trưa, ông tụi con còn ăn được những nửa chén cháo, sắc mặt cũng tốt hơn mấy ngày trước rất nhiều. Bọn nhỏ trong nhà khi đó còn đang bàn nhau coi có cách chữa bệnh nào tốt hơn hay không, muốn đưa ông đi khám thử xem thế nào. Kết quả, buổi chiều vừa mới ngủ được một chút đã bắt đầu ho, ho liên tục, ho ra cả máu, má cầm khăn lau cho ông, hết lần này đến lần khác, nhưng làm sao cũng không được... Lúc bác sĩ tới thì đã không kịp nữa rồi...”

Linh đường của ông đặt ngay trong gian phòng nhỏ của hai ông bà, bà ngoại Tần Ương như người mất hồn mê man nói đi nói lại tình hình lúc đó. Không khí ngập mùi nhang trầm, cùng tiếng lạo xạo của giấy vàng mã bị đốt cháy trong chậu đồng, bài kinh “Đại Bi Chú” vẫn rì rầm vang lên, át đi tiếng nói chuyện của mọi người, chỉ loáng thoáng nghe được những câu đứt đoạn vụn vặt.

“Cứ tưởng ông có thể qua được hè năm nay...”

“... Hút thuốc, uống rượu, ông đều cai không được.”

“Mới có sáu mươi bảy tuổi, còn chưa đến được bảy mươi...”

Tần Ương đỡ đỡ ngồi đó, chờ khi lễ làm xong, thì bước lên đưa một ly nước cho bọn họ. Khắp nơi nơi đều là vải trắng bạch, trên các bức tường treo đầy loại vải phướn năm màu vô cùng sắc sỡ, hình ảnh trước mặt lúc hư lúc thực, người vẫn ở đây nhưng hồn thì đã đi đâu mất rồi.

Có người từ sau đi đến hỏi chuyện: “Tần Tần vẫn còn đang đi học phải không con?”

“Dạ, cấp ba ạ”

“Thế à, vậy sắp thi vào cao đẳng rồi nhì? Cố gắng học hành nha con. Trong đám con cháu, đứa học giỏi nhất là con, bình thường ông rất thương con đó.”

Người bên cạnh cũng quay sang tiếp lời: “Nói mới nhớ, lúc còn nhỏ hai ông cháu đã rất quấn quýt nhau rồi... Nhưng lúc đó cháu còn bé quá, chắc là không nhớ được đâu.”

Tần Ương cười khê đáp: “Không đâu, cháu vẫn nhớ rõ mà.”

Ngôn ngữ bị nghẹn lại ở cổ họng, một tiếng khóc cũng không ra.

Tần Ương biết, bản thân mình có được một gia đình rất hạnh phúc. Ông bà hai bên đều còn, bất luận là bên nội hay bên ngoại, anh chị em trong nhà trên dưới đều rất hòa thuận yêu thương nhau. Mỗi dịp lễ tết, dù bận rộn việc gì dù ở xa cách mấy, mọi người cũng đều tranh thủ thời gian về nhà, họp mặt đông đủ bên bữa cơm đoàn viên, khung cảnh yên vui và ấm áp biết mấy. Đây là lần đầu tiên biết đến cảm giác mất đi một người thân yêu là như thế nào, đã từng cho rằng bản thân sẽ vô cùng thương tâm hay đau khổ, nhưng khi sự việc thật sự xảy ra, chỉ cảm thấy phảng phất giống như một giấc mộng. Ngủ gật quá phải không, nhưng trong lòng không hiểu vì sao lại vô cùng yên tĩnh và tĩnh tảo, yên tĩnh đến lạ lùng, tĩnh tảo đến không thực.

Tang sự diễn ra vô cùng trang trọng, mọi người cùng nhau quỳ xuống, cùng nhau dập đầu, lửa đỏ lúc nào cũng bập bùng cháy trong chậu đồng, cùng nhau đốt tiền giấy cho ông. Mọi nghi thức Tần Ương đều nhìn theo người lớn trong nhà mà cẩn thận làm theo. Những đêm sau đó lại trần trọc ngủ mãi không yên. Một mình nằm trong căn phòng quen thuộc của mình, nhưng trước mắt luôn là một quang cảnh trắng xoá. Bên tai nghe thấy những âm thanh nức nở đầy đau xót, hết tiếng này đến tiếng khác quần quanh không ngừng.

Cũng trong thời gian đó, ngày cứ kéo nhau trôi qua một cách vội vã.

Một lần, gặp nhau ở hành lang, Lão Du không nén được thương cảm mà dặn dò Tần Ương: “Sức học của em rất khá, kỳ thi lần này sẽ ổn thôi. Đừng có cố sức quá, ép buộc bản thân mình quá cũng chưa hẳn là tốt. Nếu lúc này tự mình gây áp lực cho mình chỉ sợ đến lúc vào phòng thi ngược lại sẽ... Ừm, nói chung, em phải chú ý nghỉ ngơi nhiều vào.”

Tần Ương đáp: “Em hiểu ạ, cảm ơn thầy.” Sắc mặt tiêu tụy mà tái nhợt.

Trên đường về nhà, như mọi khi Thẩm Tấn lại từ phía sau quàng eo Tần Ương kể lể này nọ, nào là bài tập nhiều quá đi, có khi thức đến sáng làm cũng chưa chắc đã xong; bà cô dạy vật lý sao mà khó tính thấy sợ, chẳng biết nói đùa là gì; còn nữa, con gái quá ít, bình luận về vấn đề âm thịnh dương suy này thì Thẩm Tấn nói một câu như sau: “Toàn thể con gái của cái tầng đó đứng lên xếp hàng điểm danh, còn chưa đến được mười đầu ngón tay. Số lượng đã ít như thế, đừng nói chi đến chất lượng!”

Thẩm Tấn nói xong còn cười cười trêu chọc Tần Ương: “Coi cậu kia, vẫn còn đang mơ ngủ trong chăn êm nệm ấm đấy à?”

Vì mặc cho Thẩm Tấn nói hết chuyện này đến chuyện khác, Tần Ương đi bên cạnh mà hồn cứ để đâu đâu, thi thoảng chỉ đáp lại vài tiếng ừ à cho có.

Thẩm Tấn thấy bạn mình như thế, cũng không nói thêm nữa, đang sánh vai nhau đi đột nhiên ngừng lại, nắm chặt cánh tay Tần Ương, buộc cậu quay lại nhìn thẳng vào mình: “Tôi làm sao lại có cảm giác eo cậu gầy hơn trước?”

“Không có đâu.”

Thẩm Tấn lại phỏng đoán sang chuyện khác: “Hôm nay tôi tình cờ nhìn thấy Lão Du ở văn phòng, ôm trong tay một tập bài kiểm tra dày cộm, có phải lớp cậu lại vừa bị cô văn hành cho một trận?”

“A... không có.”

“Qua nay cậu có ngủ chút nào không?”

“Không có.” Thuận miệng thốt ra.

Ngay ra năm giây, khi đã nhận ra Thẩm Tấn vừa hỏi gì và mình vừa đáp gì, Tần Ương vội vã chối biến: “Không phải, có ngủ, ngủ đủ cả.”

“Vây cặp mắt thâm quầng như thế này là do ngủ đủ giấc mà ra à?” Thẩm Tấn vẫn không chịu buông tha. Lần này, Tần Ương lảng lạng cần mồi không đáp. Thẩm Tấn cười khò một tiếng, cúi đầu thở dài: “Tôi nằm ngay bên cạnh cậu mà, cậu có ngủ hay không, lẽ nào lại không biết?”

Mấy ngày nay hai vợ chồng nhà họ Tần phần vì lo việc hậu tang của ông ngoại, phần sợ bà ngoại Tần Ương buồn nên đã nán lại bên đó chuyện trò an ủi, mà thời điểm này cũng là giai đoạn chạy nước rút của Tần Ương trong kỳ thi vào cao đẳng, quan trọng không kém. Thế nên, mẹ Tần Ương cũng đã ngỏ lời nhờ Thẩm Tấn sang ở cùng, dù gì bọn trẻ có hai đứa chăm sóc qua lại cho nhau vẫn là tốt hơn.

Thẩm Tấn lại nói, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng mà chính cậu cũng không nhận ra: “Tần Ương, cậu không phải là một người rất hiểu chuyện sao? Lúc cậu giáo huấn tôi hồi học cấp hai, điệu bộ so với cô Lý còn ra vẻ giáo viên hơn nhiều.”

Buổi tối, Tần Ương vẫn không sao ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện ra cảnh tượng ở nhà tang lễ khi đó, nhìn thấy bộ quần áo hàng ngày ông hay mặc cùng với chiếc mũ quen thuộc ông thường đội mỗi khi ra ngoài, cùng nằm im lặng trong một góc quan tài. Xung quanh là tiếng nhạc ai oán không ngừng trôi lên, không khí nặng nề bi thương.

Như thế, dù muốn hay không mắt vẫn cứ trừng trừng mờ ra, nhìn đăm đăm lên trần nhà mờ tối. Nửa đêm, ngày cũ chưa qua, ngày mới chưa đến, mọi âm thanh đều bị bóng tối nuốt trọn vào lòng.

“Ngày mai là đợt thi thử cuối cùng, cậu định đến trường thi mới ngủ hay sao?” Người nằm bên cạnh từ đầu đêm đến giờ nhịp thở vẫn luôn trầm thấp đều đặn, ngờ đâu từ lâu đã say ngủ, giờ lại bỗng nhiên lên tiếng, câu nói tuy tiện hệt như đang vui đùa trêu chọc, nhưng giờ phút này nghe thấy giọng nói ấy, một cảm giác an tâm lại từ sinh ra trong lòng Tần Ương.

“Tần Ương, có việc này trước giờ vẫn muốn hỏi cậu, ngày hôm đó, trong con hẻm đó, những lời đó, cậu đã phải nhắm đi nhắm lại mấy lần?”

Khi đó... trời chiều chạng vạng, ngày tàn như máu, con hẻm chật hẹp tối tăm, cậu con trai hoành mi lập mục, đáng vẻ vừa lãnh đạm vừa cao ngạo không ai bì nổi.

“Ba lần.” Vẫn nhớ rõ không quên, Tần Ương trả lời ngay lập tức, “lúc gọi cậu theo tôi vào trong hẻm, trong đầu vẫn còn đang ôn lại một lần nữa.”

Nghe thế, bàn tay đặt ở túi quần cố hết sức vẫn không ngừng run lên.

Cuối cùng, Thẩm Tấn cũng không nhịn được mà bật cười: “Cậu, cậu thật là...”

Đây vốn là chuyện có đánh chết cũng không bao giờ muốn lộ ra sự thật bên trong, giờ đây trong một lúc tâm tình ngầy ngẩn không đề phòng, lại theo lời dẫn dụ của đối phương mà nói ra dễ dàng chỉ trong một câu. Cái khóa bên trong Tần Ương cứ thế rơi ra. Bao ý nghĩ hỗn độn trong đầu suốt mấy ngày qua cuối cùng cũng có thể giải bày ra thành lời, nói cho một ai đó nghe.

“Tôi khóc không được.”

Trong lễ tang, tất cả mọi người đều khóc, chỉ có một mình cậu đứng đó, lẳng lặng mà nhìn. Tiết Thanh Minh, mưa phùn cóng lạnh, gương mặt bên dưới tán ô đen nhọt nhọt yên tĩnh, không nhìn ra bất cứ tình cảm nào.

“Lúc nhỏ, ba mẹ bẽ bộn công việc, rất thường đi công tác, không tiện dẫn tôi theo, thế nên gửi về bên ngoại nhờ người trông coi hộ. Từ lúc ấy đã thích bám theo ông rồi. Tôi là cháu trai đầu lòng, trong đám con cháu, được ông thương nhất, không cho gọi là ông ngoại bao giờ, trước giờ vẫn gọi là ông thôi.”

“Ông rất thương tôi, dù tôi có làm sai chuyện gì ông cũng đứng ra bảo vệ, không để cho ba mẹ mắng tôi.”

“Cậu con ngoan trò giỏi Tần Ương cũng có lúc bị ba mẹ đánh đòn sao?” Thẩm Tấn cười khề ngắt ngang lời.

Tần Ương cũng mỉm cười: “Lúc còn bé, ai sinh ra đã biết nghe lời hiểu chuyện ngay chứ?”

Lời nói lại chậm rãi buông ra: “Lúc đó, cậu cũng biết đấy, mùa hè chẳng bán nhiều kem như bây giờ, có được một que kem hình búp bê đầu to là cả một mơ ước rồi, không thì một cây kem đá thôi cũng được. Chỗ làm đó tốt lắm, ngày nào trời nóng bức cũng phát đá bảo cho mọi người giải khát. Mỗi ngày ông đều mang theo một bình thủy, lấy phần mình đồ đầy vào đó, mang về cho tôi ăn. Vị của nó ngọt lắm, còn thơm mùi sữa bò... Thế nên, ngày nào cũng vậy, băng ghế trước nhà luôn có một đứa cháu nhỏ, ngồi chờ ông về.”

Nói đến đây, nhớ lại cái thuở ngây ngô lúc ấy, môi Tần Ương bất giác nở ra một nụ cười, nhẹ giọng nói tiếp: “Sau đó, ông về hưu, còn tôi cũng bắt đầu đi học, không còn rảnh nữa mà quán lý ông. Phải lâu lắm mới có thể đến thăm ông. Lần nào ông cũng bảo, đến chơi với ông thường hơn đi. Lần nào tôi cũng gạt đầu, hứa với ông. Thế rồi bận quá, lại quên đi... Mỗi lần đến thăm, cũng nói với ông không được mấy câu...”

“Ông ở nhà không có gì để làm cả. Ông hẳn là buồn lắm. Thế nên cứ uống rượu với hút thuốc mãi thôi, nhưng hai thứ đó tốn nhiều tiền quá, ông cũng không nỡ, thế là tiêu xài tiện tiện, tự mình làm khổ chính mình... Ba mẹ mua cho ông, ông đều cẩn thận cất đi, để dành dùng từ từ. Về sau này, cả cơm ông cũng ăn không được nữa, thân thể càng lúc càng yếu, ngay cả sức lên xuống cầu thang cũng không có. Mọi người trong nhà khuyên can, ông cười buồn bảo, cai không được nữa rồi. Lúc đưa ông đến bệnh viện, cả người chỉ còn lại xương với da. Mẹ bảo, bác sĩ dặn dò gia đình phải chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Viên mắt trở nên nóng ran, trong bóng tối, đôi bên không nhìn thấy nhau, Tần Ương trở người, ngẩng mặt nhìn lên trần nhà trên cao, giọng nói mơ hồ hiện ra sự run rẩy: “Lần này ông nằm viện hơn một tháng, tôi còn chưa đến thăm lần nào. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy ông, là Tết âm lịch năm ngoái. Lúc đó, chỉ gọi được một tiếng ông, còn lại cũng không nói được thêm gì khác... Hai năm nay, cũng chỉ có lúc Tết mới đi thăm ông... Vốn nghĩ rằng chờ đợt này thì xong sẽ vào viện thăm ông, còn muốn nói chuyện với ông nhiều hơn, còn muốn đưa ông đi dạo đây đó...”

Giọng nói run rẩy rồi đứt quãng giữa chừng, nhường chỗ cho những tiếng nấc nghẹn ngào lặng lẽ vang lên.

Một Tần Ương yếu đuối và đau thương như thế, chỉ một mình Thẩm Tấn thấy được mà thôi. Cũng như năm trung học đó, nơi con hẻm nhỏ đó, cũng chỉ mình Tần Ương biết được đáng về bất lực đầy ngập đau xót của Thẩm Tấn là như thế nào.

Thẩm Tấn im lặng không nói, chỉ xoay người sang, chậm rãi vươn tay, ôm lấy Tần Ương. Giây phút đôi bên mặt kề mặt, mới hay nước mắt từ lâu đã nhuộm ướt gương mặt cậu con trai ấy thành một mảnh lạnh lẽo. “Ngày mai tôi mà ngủ gật trong lúc thi, đằng ấy lấy bao nhiêu trà sữa để bồi thường cho tôi đây?”

.....

Thời ấy, có một nhà văn trẻ đã từng nói rằng: cái gọi là “tình yêu”, là khi nhìn thấy đối phương, điều đầu tiên bạn mong muốn không phải là cùng họ lên giường, chỉ đơn giản là cánh tay mở rộng, tâm tư cũng mở ra, muốn ôm lấy họ, dung chứa họ vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương Sáu

Kỳ thi vào cao đẳng đại học chỉ còn tính bằng ngày.

Cuối tháng năm, tính khí ông trời cũng đậm ra thất thường đến lạ, thoát nắng đó thoát lại mưa đó, khi thì oi ả cháy da, lúc lại mù trời mịt đất. Từ đồng sách vở chất cao như núi, một cậu con trai ngẩng đầu lên, thở ra một hơi dài phiền não, về bức bối cùng một môi lộ rõ nơi hai hàng chân mày nhăn khít vào nhau.

“Căng thẳng sao?” Tần Ương với tay nhặt lấy quyển bài tập nằm giữa mớ tài liệu vút lung tung trên bàn, vừa giờ ra xem vừa nói, “Đề ra mục tiêu cao như vậy đề làm gì chứ?”

“Vẫn còn tốt chán.” Thẩm Tấn miễn cưỡng ngồi thẳng người dậy, chống tay nhìn về phía Tần Ương đang rà tay qua khắp các mặt giấy chỉ chút những dòng chữ đen đen đỏ đỏ mà chăm chú xem xét, “Đại học E, đó là chỗ nào chứ hử?! Thiên đường của tình yêu!”

Học sinh khắp các trường phổ thông trong thành phố từ lâu vốn đã có lời truyền tai nhau thế này: chơi, tại đại học F; ở, thì kể đến J; ăn, xin đến trường T; yêu, trường E là nhất. Bốn trường vừa kể trên trong giới cao đẳng đại học ở thành phố S này được mệnh danh là “tứ đại danh giáo”. Mỗi năm đến kỳ tuyển sinh lại trở thành một đích nhắm mơ ước trong mắt các sĩ tử, cũng không biết có cả thầy bao nhiêu thí sinh cuối cấp ngày đêm ôm mộng, nộp đơn xin thi vào.

Tần Ương nhìn xuống quyển vở đang bày ra trước mặt, chữ viết tuy rằng có hơi cầu thả vội vàng nhưng cách trình bày cẩn thận chăm chút, thậm chí cả phần giấy trắng bên lề cũng được tận dụng để chú thích thêm những điểm khó hiểu trong quá trình giải bài. Rất tự nhiên mà nhớ lại lúc sơ trung, khi đó, vở bài tập của Thẩm Tấn lúc nào cũng bỏ trống, một chữ cũng không thấy. Bây giờ thì sau mỗi kỳ thi đều có tên trong danh sách một trăm người cao điểm nhất của khối. Thế nhưng, nếu muốn thi vào đại học E thì vẫn chưa thể nắm chắc phần thắng.

“Đại học E... Chón non xanh nước biếc, tiên cảnh trần gian, mỹ nữ hằng hà sa số nhiều như mây trên trời, mỗi người một vẻ, càng ngắm càng yêu...” Trong lúc đó Thẩm Tấn vẫn mãi mê thả hồn đi đâu đó, đôi mắt lim dim mơ màng, về mặt si mê thỏa mãn, “Này, có nhìn thấy không hả? Cháu nó đang đứng xa xa kia mà vẫy gọi tôi à~~~~”

“Phải không đó?” Tần Ương cười cười, tiện tay up luôn quyển vở đang cầm trong tay xuống, hai trăm trang giấy dày cộm vô tri vô giác không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, thản nhiên chêm chệch ngửa trên gương mặt bảnh trai đang bận mê gái của Thẩm đại công tử chúng ta, “Í da, tôi cũng thấy rồi, nó đang nói với đằng ấy rằng, Bye Bye!”

Đợt họp phụ huynh cuối kỳ, Lão Du không quên nhắc nhở các bậc phụ huynh: “Hiện giờ đang là thời điểm quan trọng, người lớn trong nhà cần quan tâm nhiều hơn đến các thí sinh. Đặc biệt là chế độ ăn uống, phải đầy đủ dinh dưỡng và đúng chất. Thuốc bổ tuy rằng rất tốt nhưng so ra vẫn không bằng việc ăn uống đủ chất.”

Bà nội Tần Ương năm nay cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, lo lắng cho tình hình thi cử của cháu mình, đặc biệt gọi điện thoại đến dặn dò riêng Tần Ương: “Tần Tần à, con đừng có căng thẳng quá, không có gì phải áp lực cả, nghìn lần đừng hồi hộp, đừng căng thẳng quá nha con...”

Cứ thế mà nhắc đi nhắc lại.

Nghe điện, Tần Ương quả thật dờ khóc dờ cười.

Mẹ Tần Ương đi miếu cúng bái, cầu được hai tấm bùa bình an, sau lại đem mấy chai nước suối bày biện trên bệ thờ trước mặt đại tiên, suốt ba ngày ba đêm chuyên tâm thành khẩn vừa viết bùa vừa niệm kinh, thái độ hết sức trang nghiêm cẩn thận, xem ra chỉ còn thiếu một việc thỉnh “vị tiên nhân” kia về ở nhà mình, sớm hôm cung phụng như một tín đồ ngoan đạo.

Ba Tần Ương không phản đối không tán thành, chỉ bình luận mỗi một câu: “Đó là mê tín dị đoan.”

Nói rồi quay qua lấy hai chai nước suối nhét vào túi sách Tần Ương: “Lúc thi có khát thì lấy ra uống nghen con.”

Phân nửa những món đồ đó đều là cho Thẩm Tấn cả. Lúc nhận lấy lá bùa bình an cùng chai nước từ tay Tần Ương, về cười cợt bình thường của cậu ta đột nhiên biến mất, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Chỉ có đi là còn nhớ đến tôi.” Ánh mắt nhìn thẳng vào Tần Ương thoáng hiện sự buồn bã, nụ cười bên khóe môi cũng gượng gạo khó khăn.

Tần Ương không quen nhìn dáng vẻ đó của cậu ta, quay mặt đi: “Đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Nói rồi, ôm lấy vai Thẩm Tấn cùng đi vào trường thi.

.
. .
.

Lúc ra khỏi cổng trường, Tần Ương nhìn thấy Lão Du đang đứng đợi một mình ngay ở bên ngoài. Lúc bình thường, bọn học sinh trong lớp chẳng đưa nào thích nói chuyện với Lão Du, hỏi đến lý do thì ai cũng mặt nặng mày nhẹ kêu ca rằng đó là bởi vì ông thầy đó không những thích giáo huấn học sinh

mà tính tình còn rất khư khư bảo thủ. Nhưng lúc này đây, Tần Ương lại chủ động đi thẳng đến chỗ Lão Du: “Thầy Cao, đề thi năm nay ra không khó lắm, nội dung đều nằm trong phạm vi mà thầy đã ôn tập mấy hôm giờ, bài làm của em...vô cùng thuận lợi.”

“A, thật sao, vậy là tốt rồi, về nhà nhớ nghỉ ngơi nhiều vào, nhiều vào nhé.” Về mặt đang căng thẳng của Lão Du sau khi nghe xong những gì Tần Ương nói rõ ràng là đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Trong một thoáng, khi đôi mắt sau cặp kính trắng ánh lên nét cười vui sướng, mơ hồ nhìn thấy được những nếp nhăn trũng sâu hiện ra nơi đuôi mắt.

Cũng trong một thoáng ấy, một cảm giác nửa ngỡ ngàng nửa kinh ngạc xâm chiếm lấy Tần Ương. Người giáo viên đang cười rất hiền đứng trước mặt cậu đây, tuổi đời còn chưa đến bốn mươi, so với cha mẹ cậu thì nhỏ hơn nhiều lắm, ấy thế mà...Loáng thoáng nhớ lại rằng, đã có lần nghe thầy cô trong trường bảo đây là lần đầu tiên thầy Du đảm trách việc chủ nhiệm một lớp ở khối cấp ba, sợ rằng thời gian qua, bao nhiêu tâm sức đều đã đổ dồn cho đám học trò nghịch ngợm trong lớp hết cả rồi. Trong một lúc, thật không biết phải nói gì thêm

Từ xa xa bỗng nghe thấy tiếng gọi của mẹ, Tần Ương đành phải vội vã cúi chào: “Em gặp thầy sau ạ.”

Đi được vài bước ngoái đầu nhìn lại, thấy người giáo viên cao gầy ấy vẫn đứng yên ở chỗ cũ, lẳng lặng ngắm trông, bên cạnh là dòng người nói cười không ngớt từ bên trong trường thi vẫn liên tục đổ ra.

.....

Ba ngày thi oanh oanh liệt liệt trôi qua, dần chỉ còn là cái bóng mờ đáng nhớ của chuỗi ngày nghỉ ngơi ba tháng dài đằng đẵng. Từ lúc đi học đến giờ, đây có lẽ là kỳ nghỉ dài ngày nhất mà Tần Ương và Thẩm Tấn trải qua cùng nhau. Đã bóng, đi thư viện, nói đủ chuyện tào lao trên trời dưới đất hoặc là xách xe chạy rong phố xá chẳng để làm gì. Trước thời gian có kết quả thi cứ mặc tình mặc sức rong chơi, gọi là “khô tẩn cam lai” cũng được, mà bảo là triệu chứng thời kỳ đầu của bệnh tâm thần hậu thi cử cũng chẳng sai. Trên báo chẳng bao lâu đã thấy tung ra bài giải đề của các chuyên gia, internet cũng tràn ngập những bài văn mẫu mực sít sao từng dòng theo barem điểm. Mặc cho chúng bạn xôn xao, phụ huynh kỳ vọng, cả hai đều vờ như không nghe không thấy, có lần còn hợp tác kẻ tung người hứng bày ra vẻ mặt vờ vĩnh mà rằng: “Ồ hay! Có cái đề thi như thế sao? Sao mình lại không nhớ kìa ta?”

Cứ thế, báo ném vào góc nhà, dây mạng cuộn tròn nhét sâu trong xó, mãi mê chinh chiến cho đến khi thiên hôn địa ám mới thôi.

Tần Ương hỏi Thẩm Tấn: “Sao lại phải nhất định vào trường E chứ?”

Khi đó, giữa mùa hạ, mặt trời treo mình lửng lững giữa không trung, phả xuống mặt đất những tia nắng chói chang như thiêu như đốt. Cả hai đến nhà Thẩm Tấn, chui vào phòng trong bật máy điều hòa, chơi cho đến lúc mệt nhoài, mồ hôi túa đầy ra toàn thân, mới cùng nằm lăn ra chiếc giường đôi rộng lớn trong phòng. Đèn trần sang trọng trên cao thả ra thứ ánh sáng lạnh lẽo chói mắt, từ dưới gầm mặt nhìn lên mọi thứ đều nhập nhòa không rõ, bóng dáng cầu kỳ của chùm đèn bỗng từ một hóa thành hai, từ hai hóa thành bốn, từ bốn hóa thành sáu...

“Lúc ghi trong phiếu nguyện vọng, cậu điền chẳng phải là đại học E là gì?” Thẩm Tấn đáp. Trong một thoáng vô tình, tay họ chạm vào nhau. Và sau một phút vô tình ấy, Thẩm Tấn vẫn không muốn rời ra. Chỉ trách sao thân nhiệt Tần Ương thấp như thế, ngay cả giữa hè cơ thể vẫn cứ mát lạnh như một tảng băng trời. Chạm vào rồi, thật không muốn phải buông tay. “Chỉ mình cậu được phép ghi thế, tôi thì không hay sao?”

Cứ thế, cảm giác nóng hổi từ cánh tay Thẩm Tấn truyền đến, từng chút từng chút một bao phủ lấy cả nửa người Tần Ương. Mặc cho Tần Ương cố sức bày ra vẻ mặt “Xê ra, cái lò lừa!” , cậu bạn vẫn cứ như mọi khi ương ngạnh ôm ngang eo cậu, dùng nhiệt độ nóng rực từ cơ thể mình mà bao bọc, vây lấy Tần Ương.

“Cậu! Cái tên ba chấm này...”

.....

Vài ngày sau, kết quả thi cuối cùng cũng có, cánh báo chí tranh nhau đăng tải, các phương tiện truyền thông ra rả đưa tin, thư thông báo trúng tuyển và gọi nhập học cũng lần lượt gửi đến các thí sinh. Trong điện thoại, Thẩm Tấn không giấu nổi sự hưng phấn mà kêu to: “Tần Ương, Tần Ương! Tôi dư ra hai điểm, đại học E, học viện Nguyễn Huệ!”

Đầu dây bên này, Tần Ương cũng mỉm cười, tay còn mãi mân mê một phong thư màu đỏ tươi: “Tôi là học viện Quản Lý, đại học E.”

Người bên kia bỗng dưng vô cớ im lặng, sau lại vỡ ra một tiếng cười, tiếng cười sang sảng, đầy tràn, ngập tràn vui sướng: “Chúng ta lại là bạn học.”

Tần Ương đáp: “Chúng ta là anh em”

Đã từng có một buổi sáng như thế, nắng sớm đầu ngày, xe buýt im ắng như chiếc hộp chở đầy khí trời trôi dạt giữa đường phố tỉnh mơ, có người đã nói rằng, anh em thì có thể cả đời ở bên cạnh nhau.

.....

Ba tháng, nói ngắn thì không ngắn, nói dài cũng không dài. Mang theo túi lớn túi nhỏ đến trường tìm được quầy hàng mua đủ các vật dụng cần thiết, sau lại theo anh bạn trưởng lớp đến phòng làm việc đăng ký báo danh, nhận và thật cẩn thận cất giữ chiếc chìa khóa nhỏ. Đợi đến khi leo lên được ký túc xá ở lầu ba thì mẹ Tần Ương – người đi cùng con trai đến nhập học đã mệt đến mức thở không ra hơi rồi.

Bên trong mỗi ký túc xá có hai phòng ngủ lớn và một phòng khách to, bốn người một phòng ngủ, tám người một phòng khách dùng chung. Mỗi người một bộ gia cụ, phía dưới có bàn học và mấy ngăn tủ chứa đồ dùng cá nhân, còn bên trên là một mặt giường đơn dùng làm nơi ngủ.

Lúc đến nơi, căn phòng nhỏ nhỏ đã đứng đầy cả người. Lau bàn, giặt màn, trải giường chiếu, sắp xếp mọi thứ hết thảy đều gọn gàng đầu vào đó. Ba Tần Ương leo lên leo xuống đến mức cả người nhể nhại mồ hôi, còn mẹ Tần Ương thì bắc một chiếc ghế dựa ngồi ngay giữa phòng, nghiêm nhiên chỉ tay năm ngón. Tần Ương bị lừa qua một bên, không phận sự xin miễn làm phiền, tay cũng không được phép động, chỉ có thể đứng đó mà ngai ngùng nhìn ra xung quanh, chạm ngay ánh nhìn của mấy bạn cùng phòng cũng đang trong tình trạng xấu hổ đỏ cả mặt vì sự nhiệt tình quá mức của ba mẹ mình.

Đời này của cậu, chính là như thế. Không anh chị em gái, cũng chưa từng trải qua giá rét đói lạnh bao giờ. Từ nhỏ đến lớn, vẫn thường xuyên nghe người lớn xung quanh bảo rằng, “thằng bé này thật có phúc”. Phải, chính là như thế, Tần Ương – “một con người hạnh phúc”.

“Mang theo nhiều đồ thế cơ à?” Chẳng biết từ lúc nào Thẩm Tấn đã đến ngay sau lưng Tần Ương.

“Ừ.” Tần Ương hỏi lại cậu ta, “Còn cậu sao rồi? Đồ đạc đã sắp xếp xong cả rồi chưa?”

Tiền tay nhặt cây gậy trúc đưa cho ba Tần Ương đang mắc màn ở trên cao, Thẩm Tấn đáp: “Còn chưa, nhưng bọn họ đang dọn.”

Tần Ương đoán được hai chữ “bọn họ” chính là ám chỉ ba mẹ của Thẩm Tấn: “Cô chú cũng tới rồi?”

“Ừm.” Thẩm Tấn gật đầu, nụ cười có chút bất đắc dĩ, “Kêu là chưa đến trường học bao giờ, nên muốn đến nhìn qua thử xem sao, thiệt tình!”

Khụy tay Tần Ương gập lại, nhẹ nhàng đẩy cậu ta một cái: “Vui thì cứ nói thẳng là vui đi, có ai cười cậu đâu.”

Dưới ánh nhìn cổ vũ của Tần Ương, thật lâu, một nụ cười ngượng ngùng cũng dần hiện ra trên gương mặt Thẩm Tấn.

.....

Thoạt đầu, còn xa lạ với nhau, đám con trai trong phòng cũng không biết phải làm sao, mạnh ai nấy ngồi vào bàn học của mình, lấy sách ra xem đi xem lại, chân tay mặc dù tù túng lăm nhưng trường mới lớp mới bạn học mới, cũng không biết được nơi nào vui vui để mà đi xem, người nào hay hay để mà bắt chuyện cùng. Buổi trưa, đến giờ ăn, mới mỗi người một câu rủ nhau lục tục kéo xuống căn-tin, từ đó mới dần dần thân thiết hơn với nhau.

Bốn người tất cả: một cậu mặc bộ đồng phục bóng rổ rộng thùng thình, nhìn thế nào cũng ra vẻ như một siêu sao của giải NBA danh giá, ngủ ở giường bên phải phía trên cùng, là tín đồ lâu năm của dòng nhạc R&B, có kiểu nói chuyện nghe rất chi là kiểu cách. Thế nên, vào trường mới, quen bạn mới chưa được bao lâu đã chết luôn cái tên Tiểu Thiên Vương rồi.

Ngược lại, người ở phía giường đối diện của cậu này lại có dáng vẻ khá là chững chạc điềm đạm, lúc mới vào ký túc xá là kẻ duy nhất trong bốn cậu con trai biết phụ giúp ba mẹ một tay, sau này vào lớp được mọi người không những đồng lòng bầu vào vị trí trưởng lớp mà còn nhất trí đặt cho một biệt danh gọi là “Lão Ban”.

Chỗ ngủ của Tần Ương nhìn xéo về phía Lão Ban, nhưng lại đối diện với một cậu bạn mập mập dễ thương, có nụ cười đặc biệt hồn hậu và hai hàng lông mi vừa đậm vừa ngắn nhìn giống hệt bút sáp màu hiệu Tiểu Trâm, Tiểu Tân, Tiểu Tần, mọi người gọi cậu như thế, vừa gọi vừa mỉm cười, yêu mến đầy ắp trong tiếng gọi đó khiến cậu cũng bất giác cười theo, cả khuôn mặt tròn trĩnh bừng lên vì ngượng ngùng. Lần nào cũng như thế.

Đội đến khi cả bọn bốn người cùng nhau đi dự lễ khai giảng niên khóa mới của khoa thì đã thân thiết đến độ kẻ vai sát cánh, ngay cả số giường trong phòng ngủ của nhau cũng đã thuộc đến mức nằm lòng.

Trong buổi họp đầu tiên của lớp, một giáo viên hướng dẫn bước lên phát biểu vài câu, sau đó thì nhường chỗ lại cho mọi người thay phiên nhau bước lên giới thiệu về bản thân mình.

Đến phiên mình, Tần Ương nói: “Tôi tên là Tần Ương, chữ Tần trong Tần Tấn chi hảo. . .”

“Chữ Ương trong Thái Dịch phù dung, Vị Ương liễu.” (*)

Dưới bục, một ai đó bỗng nhiên lên tiếng.

Cô nữ sinh mặc trên người bộ váy màu tím phấn, nét mặt rạng ngời như hoa xuân, trên môi điểm một nụ cười nghịch ngợm, đang nhìn thẳng về phía Tần Ương.

Đường Đường.

Một cơn gió lạnh thốt nhiên từ đâu ập tới, buốt cóng cả lòng Tần Ương.

.....

Đường Đường nói: “Nếu ví nữ sinh như bầu trời, các cô xinh xắn dễ nhìn so ngang với mây trắng, thì quang cảnh ở trường này đúng là trời cao xanh thăm thẳm, ngàn dặm không bóng mây.”

Lúc đó, Tần Ương và cô bạn đang đứng bên ngoài sân bóng rổ trước ký túc xá nam. Đây là một trong những nơi hiếm hoi có thể chiêm ngưỡng con trai của trường quây lại thành tốp, trình diễn kỹ thuật chơi bóng siêu hạng, đồng thời khuyến mãi chút hình ảnh xuyên xao trong bộ dạng mồ hôi như tắm, mặt đỏ bừng bừng, hồn hã hồn hển. Xung quanh sân tuy rằng đã dùng lưới sắt mắt cáo vây kín lại, tường thành phòng ngự cao ngất, thế nhưng bọn con gái

vấn cứ thích ở bên ngoài tụ tập nhìn vào, bộ dạng háo hức chẳng khác nào đang ngắm nghía một loài sinh vật lạ.

Tần Ương khoanh tay bật cười: “Ăn nói không nên độc địa như thế, kéo sau này lại không gả được cho ai.”

Đường Đường vẫn ung dung một bên ngâm kẹo que một bên thả tay ra sức cẩu véo Tần Ương. Nhiều năm đã qua, bản lĩnh vẫn y nguyên như thuở nào, cả cánh tay trắng trẻo tròn lẳn so với trước cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Tần Ương mặc cho cô bạn tùy ý trừng phạt, chỉ tay về phía một nhóm nữ sinh đang tụm năm tụm ba bên hàng rào lưới: “Phía bên kia như thế cũng không được tính là mây trắng à?”

Đường Đường nhìn theo tay cậu chỉ, chỉ hứ một tiếng đầy xem thường: “Đó là lỗ hồng của tầng ô-zôn, có đem toàn bộ bầu trời lấp vào cũng chẳng đầy nổi.”

Hỏi một đằng, đáp một nẻo.

Nhưng Tần Ương lại ngắt đầu bật ra ba tiếng cười to.

“Lỗ hồng tầng ô-zôn” ở phía đó dường như cũng cảm thấy được có người bên này đang nói xấu gì đó sau lưng mình, đi lại gần, cách hàng rào lưới ném quả bóng trên tay về phía Tần Ương: “Vào đi!”

Tần Ương bắt bóng ném trả lại, cười chẳng nói, sau cuối vẫn cùng Đường Đường đứng bên ngoài tiếp tục tán gẫu hàn huyên tâm sự.

“Lỗ hồng tầng ô-zôn” nói ra thì thật là một nhân vật không tầm thường chút nào. Cậu ta không những chơi bóng giỏi, lại còn tốt bụng nhiệt tình, tính cách phóng khoáng, quen biết rộng rãi, đặc biệt đối với phòng ngủ của Tần Ương thì cực kỳ quen thuộc. Tám người trong phòng cộng thêm cả cậu ta là chín, thường xuyên châu đầu vào trước màn hình máy tính, hưng phấn háo hức rạo rức dán mắt vào những đoạn phim độc quyền, chuyển diễn đi diễn lại mấy cảnh yêu đương đầy cảm xúc.

Nhìn đám phim ảnh được sắp xếp ngay ngắn theo thứ tự trong máy tính, “Nhật Bản” ra Nhật Bản, “Hong Kong” ra Hong Kong, “Âu Mỹ” ra Âu Mỹ, bọn con trai trong phòng hoa cả mắt, từ tận đáy lòng ngưỡng mộ không thôi: “Cao nhân! Thật sự là cao nhân!”

Mắt vẫn đắm đắm nhìn vào hình ảnh đôi nam nữ đang dây dưa trên màn hình trước mặt, tay lại vòng qua ôm chặt vai Tần Ương, Thẩm Tấn cười cười: “Không dám, không dám. Mọi việc đều xét theo hai chữ ‘chuyên nghiệp’ mà làm thôi.”

Tần Ương cười nhạt: “Cậu ta cạnh thị là do thường xem cái loại phim này đấy.”

Bọn con trai mười chín hai mươi tuổi, cơ thể tráng kiện huyết sung khí mãn, mãi mê xem đến mức chẳng buồn màng đến thời gian. Lúc bắt đầu dĩ phải leo lên giường nằm thì một chút buồn ngủ cũng không có. Mà nằm không thì chán, thế là quay sang to nhỏ bàn tán với nhau về những cảnh phim vừa xem xong. (ò_ó)

Thẩm Tấn cũng bị giữ lại, phân cho ngủ chung với Tần Ương. Tên nhóc này từ lúc cấp hai đã biết mua thuốc giảm đau cho bạn gái, nói đến những việc dạng này thì chẳng khác gì như cá gặp nước, hết chuyện này đến chuyện khác thao thao bất tuyệt, người xung quanh ngoài việc há hốc miệng nằm nghe, sừng sốt kinh ngạc, cảm thán luôn miệng: “Ồ, à, hóa ra là vậy, là vậy sao? Chắc, chắc, chắc...” thì chẳng có cơ hội để nói thêm gì khác.

Chỉ đến khi bị Tần Ương nhéo cho một cái đau điếng vào mặt, Thẩm Tấn mới chịu ngừng lại, nhưng vẫn không quên ghé vào bên tai ai đó nhỏ giọng trách cứ: “Đau mà, nhẹ tay một chút đi.”

Hơi thờ ảm áp phả đầy vào mặt, Tần Ương ảm ức ném cho cậu ta một cái trừng mắt, bặm môi không nói thêm lời nào. Thẩm Tấn cười cười, xoay người ôm lấy Tần Ương, tư thế hết như một đôi trẻ song sinh, cùng bảo thai, chung cuồng rồn, trong bụng mẹ.

Phía nhà là bên kia đã chuyển mục tiêu sang mấy nhỏ con gái trong trường. Buổi tiệc tối mừng tân sinh viên vào trường hôm kia, có một cô bạn xưng phong lên hát bài Hero giúp vui, người xinh, da trắng, tóc xoắn chóp chơi ngang vai, ánh mắt mãnh liệt như có lửa, rất có phong thái của một ca hậu trên sân khấu huy hoàng. Cô bạn đi bên cạnh, người tuy hơi gầy nhưng cũng rất đẹp, gương mặt trái xoan, eo nhỏ, nhìn cứ như là cô tiên nhỏ trong các câu chuyện thần thoại của Tây Âu.

Lão Ban bỗng nhẹ giọng nói: “Trong ký túc xá của nhỏ ấy còn có một cô bé kia rất đáng yêu.”

Giọng nói mơ hồ hiện ra một tâm tình nho nhỏ, dường như còn muốn nói thêm điều gì nữa mà lại thôi. Tần Ương biết, người Lão Ban vừa nói đến tên gọi là Y Y. Cô bạn này ở chung ký túc xá với Đường Đường, có mái tóc rất dài, gương mặt nhỏ nhắn, đáng người so với cô bạn tiên nữ tinh linh kia thì đây đặn hơn một chút, có cả một túm chấy đầy quần áo, thế nên mới bị Đường Đường gọi là Y Y.

Mọi người nghe thế, không hện mà ý tưởng lớn gặp nhau, đồng loạt “À——” lên một tiếng: “Cậu đã phải lòng con người ta rồi phải không?!”

Đêm. Phòng ngủ vốn yên ắng không tiếng động trong phút chốc đã vì một sinh vật tên gọi “con gái” mà nhốn nháo cả lên.

Đằng này Lão Ban vội vã thanh minh: “Không, không có đâu...”

Đằng kia tiếng cười đã rúc rích vang lên như chuột, rồi người băng quơ nói qua một tiếng, kẻ lơ đãng đáp lại một lời, tiếng cười càng lúc càng vang.

Lão Ban nóng cả mặt: “Người ta dù gì cũng là con gái. . . Đám tiểu quý các cậu không nên ăn nói lung tung. . .”

Câu này nghe ra càng nhiều ẩn ý.

Thẩm Tấn trêu chọc: “Không sai a, con gái nhà người ta~~ Người anh em này giỏi lắm, nhanh như vậy mà đã chấm được mục tiêu rồi? Ra tay cũng thần tốc quá đi!”

Phía bên kia Lão Ban biết thân biết phận im tịt không dám nói thêm câu nào. Tần Ương thấy bạn lâm vào cảnh khó xử, cũng mũi lòng thấy thương thương, không hùa theo bọn còn lại trêu chọc thêm nữa, chỉ thật tình phát biểu một câu: “Nhỏ đó trông cũng được lắm, phải nắm chắc cơ hội nha!”

Im lặng vài phút, bỗng nghe thấy giọng nói chán chường của Lão Ban vang lên: “Ngày sinh tháng đẻ của người ta còn chưa biết đây này.”

Bọn còn lại ngay tức khắc làm âm lên: “Vậy thì đi sang đó xin ngay đi thôi!”

Nhân cơ hội tốt để dò ý anh em, Tiểu Thiên Vương lên tiếng hỏi luôn: “Khai thật hết đi, còn có ai đã nhắm được mục tiêu nào nữa không? Anh em chúng ta đều là người một nhà, có để ý nhỏ nào rồi thì nhanh nhanh khai báo, nghìn vạn lần đừng để xảy ra cảnh anh em tương tàn vì nữ nhi, đau lòng lắm. Thôi được, để mọi người bớt ngại ngùng, để Tiểu Thiên Vương tôi là người đứng ra làm gương tiên phong trước luôn vậy, cuối tuần này tôi có hẹn với Tinh Linh rồi~~”

Cả đám cười rần lên, tranh nhau nói: “Cái thằng này nhanh tay lẹ chân gói!”

Đáp lại, Tiểu Thiên Vương đắc ý cười khanh khách.

Đến phiên Tiểu Tân, lấp bắp mãi mới nói xong một câu: “Không, không có. . .”

Cậu này đi học sớm hơn tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong ký túc xá, so với mấy tên tiểu quý dày dạn phong sương kia thì thật thà chất phác hơn rất nhiều. Mọi người thế nên cũng tự nhiên xem Tiểu Tân như là em trai mình. Bấy giờ nghe giọng cậu ta run như vậy, sợ rằng cả mặt cũng đã đỏ ửng lên rồi, chỉ là phòng tắt đèn tối quá không nhìn thấy mà thôi.

Tần Ương cũng nói: “Tôi không có.”

Mọi người không tin: “Xét điều kiện của cậu, ở cấp ba lẽ ra phải tìm được bạn gái rồi chứ?”

Tần Ương bình thản đáp: “Mãi vẫn không tìm được.”

“Vậy anh muốn người như thế nào?” Tiểu Tân tò mò hỏi.

“Người tốt thì được rồi.”

“Trông gì——” Biết là Tần Ương chỉ trả lời cho qua chuyện, đám còn lại cũng than trời một tiếng rồi thôi.

Lão Ban triết lý một cách sâu sắc: “Ở đại học, yêu đương chính là một môn học chui nhưng bắt buộc và cả tự nguyện đối với bọn sinh viên.”

Đáp lại, Tần Ương chỉ là khách sáo tán thành: “Đúng vậy.”

Cánh tay quàng bên thân người bỗng nhiên dùng lực siết chặt, con đau đột ngột từ nơi thắt lưng truyền đến khiến Tần Ương trong thoáng chốc tỉnh hẳn cả người.

“Buông ra.” Cậu trở tay đẩy Thẩm Tấn ra, trong lúc vụng vụng qua lại, thân dưới của hai bên vô tình chạm phải nhau. Tần Ương gần như nín thở, lập tức nhích sát về phía tường.

Trái lại, Thẩm Tấn chẳng tỏ ra thái độ gì khác thường, trước sau vẫn cứ một mực sấn lại gần ương bướng ôm lấy Tần Ương, còn sôi nổi tán chuyện với đám người Lão Ban thêm một trận nữa, sau đó cả phòng mới dần dần rơi vào giấc ngủ.

Tần Ương nãy giờ vẫn im lặng, thấy cậu ta cũng không có vẻ gì như là để ý đến chuyện đó, mới len lén thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm.

Đến khi sự yên tĩnh phủ đầy lên gian phòng ngủ, nắng sớm cũng đã theo những khe hở sau rèm vải trắng nhạt nơi cửa sổ mà lẳng lẳng len vào phòng.

Giường đơn trong ký túc xá làm sao so được với chiếc giường đôi rộng rãi ở nhà, hai cậu con trai nằm cùng nhau, tay chân vừa khít, ngay cả một khoảng trống để trở người cũng không có. Tần Ương nằm trong tư thế lưng dán sát vào tường một hồi lâu, ánh mắt chăm chú yên lặng dừng lại trên gương mặt Thẩm Tấn.

Đều đã không còn là những đứa trẻ nữa. . . Người đang nằm đây, gương mặt mười phần đã hết tám được hưởng sự di truyền từ mẹ, nhưng thay cho vẻ sắc sảo và mềm mại dễ nhận thấy ở phái nữ, gương mặt điển trai lại được tôn lên bằng những đường nét rắn rỏi và đường hoàng. Hiện tại, cậu con trai ấy đang ngủ, đôi mắt khép chặt đã đem nét cười nhạo phảng phất về bất cần của ngày thường giấu kín đi nơi nào, chỉ để lại một gương mặt say ngủ bình yên khiến người ta si ngốc.

Tần Ương cảm thấy có chút thất thần, nhìn thấy nắng sớm màu vàng nhạt từng tia từng tia chiếu nghiêng trên gương mặt cậu ta, nhìn thấy đôi mắt đang

nhắm nghiền kia dần dần mở ra, nhìn thấy khoe môi người nọ chậm rãi cong lên, lộ ra một nụ cười như có như không.

“Nhìn, còn nhìn nữa, nhìn nữa, sẽ đem đường ấy ăn tươi đấy.” Điều bộ rõ là của con nít, cả câu nói cũng dùng để hù dọa con nít nốt.

“Thế ư?” Tần Ương ném cho cậu ta một ánh mắt đầy ý khiêu khích, đang muốn xoay người quay đi lại bị Thẩm Tấn khê khằng giữ lại. Rất nhanh, cảm giác cho cậu biết bàn tay nơi lưng mình đang dần dần di chuyển xuống dưới, sau đó, dừng lại.

Thở mạnh một hơi vì kinh ngạc, Tần Ương vội ngăn lại bàn tay của Thẩm Tấn, nhưng lại bị tay kia của cậu ta nắm được, kéo đi, lòng bàn tay chẳng mấy chốc đã cảm nhận được một mảnh lửa nóng rực.

Khởi đầu của việc này chẳng qua là một trò tình quái nhằm đáp lại lời lẽ cùng thái độ khiêu khích của Tần Ương, nhưng vào lúc Tần Ương đồng cứng cả người, phản ứng của Thẩm Tấn cũng chính là ngã ra đồ đần. Như có một luồng điện chạy qua, cả thân thể giật run lên, khí huyết dâng tràn trong cơ thể, lúc trước ai đã từng bảo rằng có những chuyện nhất định phải cẩn thận, không được phóng túng làm bừa? Không rõ không rõ, chỉ là từ lúc nào không biết, một ý nghĩ to gan lớn mật đã dần dần nảy ra.

“Giúp đỡ lẫn nhau một chút thôi mà.” Ký túc xá vắng lặng, bóng mờ của ánh sáng in nhạt nhòa trên sàn, khắp những bức tường, trên cả gương mặt của đôi bên. Trong giây phút ấy, một ánh sáng kỳ lạ bỗng vụt lên nơi đôi con ngươi đen thẳm của Thẩm Tấn.

Đầu hôm xem phim bao nhiệt tình đều đã rõ, mới vừa rồi trong lúc thoải mái cười đùa, thân dán bên thân, đụng chạm lại tình cờ xảy ra nơi vị trí nhạy cảm, cảm giác mát lạnh từ đùi Tần Ương truyền đến, dư âm nãi không chịu tan... Chỉ vì e ngại mặt mũi mà mới cố nhẫn nhịn bấy giờ. Thân thể nằm cạnh bên mình đây kỳ thật rất quen thuộc, hai người ngủ chung với nhau cũng là chuyện chẳng xa lạ gì, thế nhưng tình huống đôi bên gần bó quăn quýt như ngay lúc này? Thẩm Tấn bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó dường như đã khác đi so với trước, giống như... Đều là con trai cả, cùng nhau thư giãn một chút cũng là chuyện rất bình thường, có phải không?

Bàn tay xấu tính bắt đầu đồ trăn động tác của mình lên đối phương, tận tình chăm sóc cho đến khi nguyện vọng của người nọ có phản ứng đáp lại. Giường chiếu vốn chật hẹp, vì những vùng vẫy của Tần Ương mà sinh ra những rung động khe khẽ. Lão Ban nằm phía bên kia ngay lúc đó trở mình xoay qua, chớp chớp miệng nói mớ gì đó, sau vài phút lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ. Tần Ương không dám gây mạnh thêm lần nữa, cố nén giọng cắn răng nói: “Chuyện của cậu, tự cậu làm lấy.”

“Tôi đây thế nào không biết xấu hổ chứ?” Nếu đã quyết định rồi, sẽ không bỏ ngang giữa chừng, hơn nữa so với một người thì cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, ngấm lại cũng không phải thật sẽ..., sẽ chẳng có việc gì cả, đúng không?

Bàn tay nơi thân dưới Tần Ương vẫn không ngừng di chuyển một cách chậm rãi theo nhịp điệu của riêng nó, Thẩm Tấn nhìn gương mặt đầy vẻ căng thẳng của Tần Ương, bật ra một tiếng cười khàn khàn, “Không phải cậu cũng muốn sao?”

“Tôi...” Sự khiêu khích chậm rãi đột nhiên biến mất, thay vào đó là lực xoáy mạnh mẽ truyền đến từ lòng bàn tay nắm chặt. Một sức nóng âm i thiêu đốt nơi bụng dưới, nhanh chóng lan đi khắp cơ thể, tụ lại thành một mảnh đỏ bừng trên gương mặt Tần Ương, từ đó lại lan dần xuống cổ... Tần Ương nghẹn lời, cảm giác được mảnh lửa nóng bên dưới tay mình đã ngạnh cứng hơn so với lúc này.

“Không sao cả, mọi người giúp nhau, cùng vui thôi mà.” Thanh âm đầy mê hoặc của Thẩm Tấn vẫn tiếp tục vang lên, cơ thể vì khát khao cùng ả nấn khôn cùng mà giọng nói trở nên khàn đặc. Ý nghĩ đùa vui lúc đầu đã bắt đầu biến thành một sự đòi hỏi không cách nào che giấu nổi.

Gương mặt Tần Ương ửng đỏ, mày nhíu chặt, một lớp hơi nước mờ nhạt từ lúc nào đã dần hiện ra trong đôi mắt thường ngày vẫn giấu sau cặp kính cận, môi cắn chặt nhằm kiềm lại tiếng rên rỉ đang chực chờ thoát ra nơi cổ họng. Nhịn không được run rẩy chạm vào gương mặt người nọ, đầu tiên là nhẹ nhàng lướt qua, cũng như buổi sớm tinh mơ trên xe buýt dạo trước, vừa cảm nhận được làn môi của đối phương đã ngay lập tức rời ra. Sau đó, mỗi lúc một thân cận, mỗi giây thêm mãnh liệt, dùng răng mình để chạm vào, dùng đầu lưỡi để xác nhận, môi cậu ta quả nhiên rất mềm, cảm giác sạch sẽ và tinh lạnh như nước, chẳng có gì khác so với cảm giác vẫn hằng lưu giữ nơi trí nhớ. Cánh lưỡi mềm mại luồn vào trong khoang miệng nóng ẩm, cẩn thận chạm qua từng chiếc răng một, quăn luyến, khê khằng, chìm đắm, mê... Thân thể đối phương cũng đã bắt đầu thả lỏng hơn, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng thu hẹp, ngón tay nơi thân dưới vẫn miên man không ngừng, tay kia nắm chặt cổ tay cậu kéo đi, như thúc giục, như van nài, như đòi hỏi, như mê say.

Tất cả, đều không phải là một sự cao hứng nhất thời, thật ra, thật ra, đã nghĩ đến từ trước đây rất lâu, mỗi một cử động cũng thành thực hết như đã từng trải qua một lần, lại một lần.

“Tần Ương, Tần Ương...”

Thanh âm chứa đầy khát vọng phá từng hồi nóng hồi bên tai, thân thể cũng theo đó mà nóng bừng lên, hạ thể nơi bàn tay tựa như một ngọn lửa rừng rực, tâm trí vì nộ hôn dài mà mê đắm mộng lung, trong đôi mắt phủ một tầng sương mù mờ mịt của Thẩm Tấn phản chiếu rõ ràng hình ảnh Tần Ương ngay lúc này, soi mình vào đó, cái nhìn thấy cũng là một kẻ rã rời không sao hiểu nổi, “Không có việc gì chứ?”

Đến ngay cả giọng nói cũng mang một âm khàn hết như thế.

Trả lời cậu là tốc độ di chuyển của tay thoắt chốc trở nên nhanh hơn, dục vọng bản thân cũng nương theo đó, dâng đầy trong sự hối hả của người nọ.

Chủ động hôn lên môi cậu ta, bàn tay đã dần thoát khỏi sự dẫn dắt ban đầu mà chuyển động theo ý muốn của bản thân, thỏa mãn người nọ, khiến sắc đỏ trên mặt mình cũng bừng lên như thế trên mặt đối phương. Thêm lần nữa, lại lần nữa, cùng nhau khốn khổ đè xuống tiếng rên rỉ nơi cổ họng...

Khoảnh khắc cơ thể chạm đến sự vui sướng sâu sắc nhất, Tần Ương nghĩ, tan biến rồi, trong lòng chỉ dâng lên một cảm giác trống rỗng vô nghĩa.

Dục vọng, tựa như hồng thủy, chỉ cần mở ra một lối nhỏ cho nó, mọi thứ sau đó sẽ vô phương khống chế. Không cần phải suy nghĩ nữa, cứ thả trôi bản thân, tận tình mà để nó cuốn đi. Đầu đông, chần mông mùa hè cũng đã đổi sang loại chần bông hai lớp. Giờ đây, đã không còn cần đến bất cứ lời đề xuất hay ám chỉ sâu xa nào, chỉ qua một ánh nhìn đã có thể biết được tâm tư của đối phương, chỉ qua một hơi thở gấp rẩy đã có thể nhận thấy niềm khát khao nói không nên lời. Bên dưới tấm chăn ấm dày nặng, suốt những đêm đông dài lạnh lẽo, là hai thân thể cận kề bên nhau, triền miên không dứt.

Chỉ là giúp nhau một chút, mọi người cùng vui thôi mà.

.

....

Đạo trước còn học cao trung, bọn học trò có lần lên con sốt chỉ vì một mẩu giấy vòn vẹn mấy dòng. Người này chuyển tay cho người nọ, kẻ khác thăm thi với kẻ kia, nội dung chỉ đơn giản mà rằng: nếu như có kiếp sau, chúng ta nguyện trở thành một đôi chuột nhỏ nhỏ. Ngốc dại mà yêu nhau, ngơ ngác mà sống cùng, vụng về tựa vào nhau, một đời ngày dần cũng chỉ bên nhau. Nếu như mình bệnh rồi, ta sẽ ôm mình trong tay, giúp mình uống thuốc diệt chuột.

Tần Ương nghĩ cũng có ý tứ, bèn thuận tay đưa cho Thẩm Tấn xem.

Đến buổi tối, khi bạn cùng phòng đều đã say ngủ, Thẩm Tấn cười nghịch ngợm ôm lấy cậu: “Đến đây nào, ta giúp mình uống thuốc diệt chuột.”

Tần Ương nghiêng mặt đi, tách ra khỏi nụ hôn của cậu ta: “Chúng ta là anh em.”

Câu nói lãnh đạm khiến bao khát khao trong lòng cậu trai trẻ thoáng chốc bỗng ngấy ra: “...Đúng vậy.”

Tần Ương quay lại, không nói, hời hợt phủ lên cậu ta một nụ hôn đầy say mê.

(*) Thái Dịch phù dung, Vị Ương liễu: đây là một câu trong bài thơ “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị.

- Thái Dịch: là tên một hồ nước lớn rất đẹp trong cung đời Hán.

- Vị Ương: tên một cung điện đời Hán.

Câu thơ này kết hợp với câu tiếp theo:

Thái Dịch phù dung, Vị Ương liễu

Phù dung như điện, liễu như mi.

Tách riêng ra khỏi bài thơ để hiểu nghĩa thì có ý ca ngợi vẻ đẹp của Dương Quý Phi: mặt như phù dung bên bờ hồ Thái Dịch, mày thanh như lá liễu trong cung Vị Ương.

Hoa phù dung

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương Bảy

Cuối năm đó, một trận tuyết lớn rơi trên Thượng Hải. Thành phố nhiều năm chỉ biết đến khí hậu ẩm ướt, cuối cùng cũng được choàng lên người một sắc áo trắng trong.

Một lần xem kịch trên truyền hình, phải lòng chiếc áo khoác của nữ diễn viên nọ, trong lòng mẹ Tần Ương cũng âm thầm áp ủ một dự định. Quá hiểu rõ tính tình của bà xã mình, ba Tần Ương bâng quơ tung ra một câu phủ đầu: “Lông nhiều như vậy, nhìn từ xa giống hệt một con tinh tinh, mẹ nó nhỉ?”

Chỉ đơn giản một câu như thế, viễn cảnh trở thành mệnh phụ phu nhân cao quý của mẹ Tần Ương cũng ngay tức khắc tan biến.

Thời gian đó, sinh nhật Không Tử vừa qua không bao lâu. Trong không khí như còn ngửi thấy một hương vị lãng mạn rất đặc trưng. Cửa hàng hoa nào đó dường như đang có đợt hạ giá lớn, khuyến mãi đồng giá cho cả hoa tươi kèm theo chậu nhỏ. Tâm tình người yêu hoa thật ra rất đơn giản, chỉ vì không

muốn nhìn thấy hoa kia từ từ úa tàn ngay trước mắt mình. Chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Sinh viên ngủ ở tòa nhà phía Nam kéo thành đám ra sân nghịch tuyết, hôn hờ chạy nhảy khắp nơi giữa thảo trường phủ đầy tuyết trắng. Người thi tranh thủ chụp ảnh bằng điện thoại di động, kẻ thì bắt đầu vo tròn tuyết thành viên, khởi xướng nên một trận chiến nho nhỏ. Thẩm Tấn đứng ở giữa sân, trong vòng vây của kẻ địch, môi bùng nổ một nụ cười, vai áo bám đầy những mảng tuyết vụn. Mặt đất trơn trượt khiến Tiểu Tân trượt chân té lăn cù trên tuyết, lồm cồm bò dậy, cậu bạn quay mặt về phía mọi người, cặp kính cận trên gương mặt tròn xoe lấm lem tuyết nở ra một nụ cười toe toét.

Tần Ương đang một mình chơi trò đắp người tuyết, Thẩm Tấn bỗng ở đâu hôn hờ chạy lại: “Ngoan nào, để anh hai ủ ấm cho bé.”

Âm thanh vui đùa từ mấy người bên kia vẫn vang lên không ngắt, lẫn vào trong gió, nhẹ nhàng thổi tản đi. Tần Ương ngẩng đầu lên, chỉ thấy Thẩm Tấn đang đứng trước mặt mình, hơi thở nóng bỏng bị mùa đông biến thành làn khói trắng mỏng tang, chẳng mấy chốc đã nhòa lẫn vào màu trời trắng toát.

Còn chưa kịp nói gì, tay đã bị bắt lấy, khiến cho vốc tuyết đang cầm trong tay cũng theo đó mà rơi xuống. Những ngón tay ửng đỏ của Thẩm Tấn siết chặt, phảng phất như thể thứ muốn nắm lấy không chỉ là bàn tay của Tần Ương. Sau vài giây ngần ra vì bất ngờ, Tần Ương lùi nhanh về sau nửa bước, cố sức giăng tay mình ra khỏi Thẩm Tấn, mắng to: “Ủ ấm cho tôi? So với người ta tay còn lạnh hơn, rốt cuộc là ai ủ ấm cho ai chứ?”

“Đôi bên cùng giúp nhau.” Thẩm Tấn nháy mắt, cười đầy ẩn ý, làm ra vẻ muốn bước lại gần hơn, “Mọi người cùng vui, phải không nào?”

Mặt Tần Ương đỏ lên, đang muốn giáo huấn cậu ta một bài học thì bỗng thoáng nhìn thấy một nhóm nữ sinh đi về phía này, vừa đi vừa xúm vào trêu chọc cô bạn ở giữa điều gì đó. Tiếng cười nói rộn rã vang vang, người còn chưa đến nơi, từ xa đã nghe thấy tiếng. Nét cười trên môi Tần Ương vừa nhoeo ra đã vội thu lại, bước lại gần Thẩm Tấn, nói khẽ một câu: “Tim đang áy kia.”

Thẩm Tấn nghe thế, cũng ngoảnh đầu nhìn qua, nụ cười trên mặt ngay tức khắc sượng trân, giọng nói cũng trở nên có chút không được tự nhiên: “Tôi đi một chút rồi về.”

Dứt câu liền xoay người đi ngay về phía đó, mấy cô bạn kia thấy thế càng cười lớn hơn. Chỉ thấy Thẩm Tấn đi thẳng đến trước mặt cô nhỏ ở giữa, nói gì đó không rõ. Mấy cô còn lại cười rộ lên một cách đầy thấu hiểu rồi cũng nhanh chóng tản ra kéo nhau đi mất, bỏ lại mỗi hai người họ đứng chuyện trò thêm một lúc, sau đó thái độ đầy vẻ thân mật sóng vai nhau rời khỏi thảo trường.

Tần Ương nhìn theo cho đến khi hai người nọ đi xa dần, mới cúi người xuống vốc lên một nắm tuyết mới, từng chút từng chút một đắp vào người tuyết vừa mới thành hình dưới chân mình. Thượng Hải ít khi có tuyết rơi, vẫn nhớ rõ những lần hiếm hoi được vốc tuyết là như thế nào. Cũng vì hiếm hoi như thế mà lớn đến tuổi này rồi, cũng không sao đắp được một người tuyết cho ra hình ra hài. Có điều, người tuyết tuy không đắp ra được, nhưng nhìn qua nhìn lại một hồi lại trông rất giống một tiểu quái tuyết.

Đứng nhìn tác phẩm của mình một lúc, Tần Ương không nén được mà tự cười mình.

“Hóa ra Tần Ương của chúng ta cũng có lúc làm ra một thứ khó coi như vậy!”

“Con gái lớn rồi nói chuyện phải tế nhị hơn.”

Tần Ương đứng thẳng người lên, vừa trông rõ Đường Đường thì không khỏi giật mình: “Cậu trùm chăn đi ra đường đó hở?!”

Người trước mặt choàng trên người một chiếc áo lông trắng dài thậm thụt, dư sức quấn kín từ đầu xuống chân cái thân hình vốn không được cao ráo gì cho cam của cô nhỏ, đã thế vạt áo còn dài quét đất, nhìn kiểu nào cũng không nhận ra cái gọi là eo o và chân cẳng. Cô bạn kẻo que đánh đá ngày thường giờ trông giống hệt một cái kén lớn được ủ kín bởi chăn áo, sôi nổi trả lời: “Người ta còn ước gì có thể quấn chăn mà đi ra đường ấy chứ.”

Lớn tiếng như vậy đấy, nhưng thực tế là đang lạnh đến mức rét run. Hai bàn tay dù đã mang bao tay làm bằng da dê vẫn cứ liên tục xoa vào nhau, sau lại áp đủ chỗ vào mặt mình, dánh về rõ ràng chỉ mong sao sụp luôn vành mũ lông trên đầu xuống che kín cả mặt mũi. Trong lúc nói chuyện với Tần Ương, cứ không ngừng giẫm giẫm chân trên đất cho đỡ lạnh. Từ đầu xuống chân hết thấy đều là màu trắng, nhìn xa xa chỉ thấy mỗi sắc đỏ của khăn quàng cổ, như một ngọn lửa nhỏ không ngừng chao động.

Tần Ương thấy bạn như thế, cũng không đành lòng đứng thêm ngoài trời, bèn dắt Đường Đường đi vào trong phòng tránh gió: “Trời lạnh như vậy còn chạy đến đây để làm gì?”

Đường Đường khịt khịt cái mũi nhỏ, đáp ngay: “Ngắm tuyết mà. Lâu lắm rồi người ta không được ngắm cảnh tuyết rơi. Lần gần đây nhất là lúc còn học cao trung lận, khi đó mới tinh mơ tuyết đã rơi rồi, mà rơi chỉ một chốc thì ngưng. Ba tôi mà không nói tôi còn chẳng biết là có tuyết, lúc ngủ dậy mặt trời lên tuyết cũng tan hết cả. Lần đó, cậu có nhìn thấy được không?”

Suốt lúc nói, đôi mắt sáng ngời trên gương mặt tròn trĩnh vẫn không rời mắt khỏi cảnh vật bên ngoài. Vườn trường khoác trên người bộ áo màu trắng, dường như cũng mờ mịt hơn so với ngày thường.

“Có nhìn thấy.”

Cùng với Thẩm Tấn. Hôm đó sớm lắm, người trên xe buýt chẳng có mấy ai. Tranh thủ chút thời gian trước khi xe rời trạm, tài xế và người bán vé rủ nhau đi ăn chút điểm tâm, trò chuyện vài câu qua lại với chủ hàng. Thẩm Tấn vẫn như mọi khi tựa đầu vào vai Tần Ương an nhiên ngủ. Ngoài cửa sổ, tuyết rơi xuống không một tiếng động, lặng lẽ nhuốm ướt cả bồn hoa bên đường bằng sắc màu trắng bạch của mình. Trong khoảnh khắc ấy, thật không phân rõ được nơi mình đang đứng là hiện thực hay đã lạc vào một thế giới đồng thoại nào đó, có lẽ, cảm giác ngỡ ngàng ngay lúc ấy cũng giống như Harry Potter lần đầu tiên trông thấy tòa lâu đài Hogwarts, tráng lệ và nguy nga đến mức hóp hồn người. Nhưng trước mắt mình khi đó, chỉ có vẻ mặt say ngủ bình yên

của người bên cạnh mà thôi.

“À, lúc đi đến đây thì nhìn thấy Thẩm Tấn đó.” Đường Đường chợt nói.

“Ừ.”

“Tên đó lại thay bạn gái nữa rồi thì phải?”. Trong giọng nói đã nghe ra một sự hậm hực thường thấy.

“Hình như thế.” Còn nhớ, cô bạn gái tháng trước có vóc người cao ráo rất dễ nhìn, nghe nói là học bên hệ tài chính.

Người bên cạnh không khỏi hậm hực ném ra một cái liếc mắt: “Ba năm rồi, ‘chuột sa hũ nếp’ vẫn cứ là ‘chuột sa hũ nếp’.”

Tần Ương cười khê: “Vây đổi một biệt danh khác đi.”

Cũng không ngờ, vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã đến ngay: “Nói xấu người ta cái gì đó?”

Giọng nói quen thuộc vang lên rõ ràng từ phía sau, gần như song song cùng lúc với Tần Ương, hai tay cũng đã vô cùng tự nhiên ôm lấy vai Tần Ương.

Tần Ương không nghĩ cậu ta đi rồi sẽ quay lại, đành trả lời cho qua: “Không có gì.”

Nhưng Đường Đường thì chẳng việc gì phải kiêng nể: “Bảo là Thẩm đại công tử của chúng ta càng lớn càng trở mã càng đẹp trai đó mà. Nào là anh tuấn tiêu sái, nào là phong lưu đa tình, cái nào cũng chỉ có dư chứ không thiếu. Người gặp người thích hoa nhìn hoa nở. Cứ đà này mà giữ vững phong độ, phát huy sở trường thì số hồng nhan tri kỷ của đại công tử không chừng đủ sánh ngang với Từ Cẩm Thành chứ chẳng chơi~”

Mày nhưng cao, khoe miệng tràn ra vẻ cười đầy chế nhạo, cô nàng càng nói càng lộ ra vẻ đang mỉa mai Thẩm Tấn.

Tần Ương buồn cười quá mà không làm sao nhịn được, trong khi đó nơi đầu vai đã bắt đầu truyền đến cảm giác đau râm ran.

“Không dám, không dám.” Thẩm Tấn nhún vai ngoác qua Đường Đường, ánh mắt lóe lên vẻ khoái trá khi nhận ra bộ quần áo ấm dày cộm trên người cô nhỏ. “Tiểu thư ai kia cũng không thay đổi gì nhiều so với trước nha, vẫn cứ như thế... À há,...Châu tròn ngọc sáng.”

“Phải đó, phải đó, bản tiểu thư đây vẫn cứ tròn xoe như thế đấy.” Mắt Đường Đường quắc lên, chỉ cười mà nói, “Nếu có một ngày tôi cũng giống như ai đó, buổi sáng thì ngoan ngoãn xách theo sữa bò chạy tới trước cửa ký túc xá nữ, lúc nửa đêm lại không quản gió sương ôm trong tay một cặp lồng đầy thức ăn khuya đứng chờ. Ấy dà, con người cần nắn chu đáo tận tâm nhiệt tình là thế, mà sao lại chẳng gặp may tí nào đi. Có nói mới thấy chuyện xưa với chuyện nay hình như cũng giống nhau lắm, khéo lại lần nữa chuốc lấy kết cuộc bi thảm như xưa. Độc công độc sức lấy lòng người ta là thế, rốt cuộc hết nghe chửi lại được vinh hạnh tặng cho mấy cái tát tay yêu kiều. Ai chà chà, nếu tôi mà cũng được thế thì người có tròn có béo mấy chẳng mấy chốc cũng sứt ký thâm hại mà thôi, có đúng không? Phải rồi, tôi qua lâu bên này vừa mới chộp mắt một chút đã có một đám con trai ở đâu kéo đến làm ấm ỉ cả lên. Lúc đó tôi cứ nghĩ, có khi nào là Thẩm Tấn không ta? Hai tuần liền, đêm cuối tuần nào cũng thế, chẳng để yên cho ai nghỉ ngơi gì cả, coi ra vết thương cũ đã lành rồi, thành sẹo rồi, đâu còn biết đau là gì nữa. Thẩm Tấn, thật không phải cậu đó chứ?!”

“Tôi...” Có cho vàng Thẩm Tấn cũng không ngờ con nhỏ Đường Đường tròn vo đó lại ngang nhiên đem chuyện xấu hổ năm xưa kể ra tuốt luốt giữa thanh thiên bạch nhật như vậy. Tần Ương thì khỏi phải nói đi, vừa nghe vừa cười đến nắc nhen, rụt cả hai vai, mặt quay đi chỗ khác. Tuy là đã lên tiếng phủ nhận rồi nhưng cái lo trong lòng thì chẳng để đâu cho hết, “Không phải tôi đâu, cậu nghe lầm rồi!”

“Ồ ồ... Thế sao?” Đường Đường nhìn đăm đăm vào Thẩm Tấn, thấy rõ một vẻ khổ sở không nói nên lời hiện ra trên gương mặt đỏ ửng vì ngượng của cậu con trai, thay vì thương cảm lại càng muốn giết địch giết tới cùng bởi thêm vài câu cho tên “chuột sa hũ nếp” đó chết trắng cả. Nhưng ngay lúc đó, lại nghe thấy có người đang lớn tiếng gọi tên mình. Nhìn lại thì thấy là nhóm bạn của Y Y đang từ xa xa đi tới. Mà trời vẫn cứ lạnh như thế, dù có mắng tên nhóc đó thêm nữa thì người cũng chẳng ấm lên được bao nhiêu, bèn quay lại đáp to lời gọi của Y Y.

Tần Ương cũng nghe thấy, nhận ra Đường Đường tuy rằng đang giáo huấn Thẩm Tấn rất ra trò đấy nhưng thật ra vẫn lạnh tới mức đứng ngồi không yên, tiện thể góp lời: “Ngoài trời lạnh lắm, cậu về trước đi. Cần thận trúng gió mà bị cảm lạnh đấy.”

Lời này cũng hợp với ý của Đường Đường, cô bạn gật đầu “ừa” một tiếng, mới đi được vài bước lại nghĩ ra cái gì đó quay lại nói với Tần Ương: “Tần Ương nè, cậu chắc là không biết đâu? Hồi cấp ba, Xuyên Xuyên rất mến cậu đó.”

Ánh nhìn bỗng quay sang Thẩm Tấn, những câu tiếp theo chứa đầy ác ý: “Hiện giờ nhỏ đó đang học ngành y, ai đó tương lai có mắc chứng đau đầu nhức óc cảm mạo nóng sốt gì đó thì đừng ngại ghé qua cho nhỏ xem thử. Bạn học lâu năm mà, có chẳng may mắc phải mấy cái bệnh lây qua đường tình dục, hoa liễu gì gì đó, thì cũng đừng có nắc cở nha. Mà sao lại ngại ta? Có gan chơi rồi thì phải có gan vác thân đi chữa bệnh, đúng không?”

Thẩm Tấn nghe xong, cả người cứ thế đơ ra như khúc củi, chẳng tìm ra được phản ứng nào khác.

Nhìn người nào đó mặt mày sượng trân như bị trét cả lớp keo dán lên mặt, ngay cả một lời chống chế cũng nói không ra, trong bụng Đường Đường âm thầm hi hã một phen. Cô nhỏ vờn vai hít đầy buồng phổi bầu không khí trong lành của mùa đông, cảm thấy cả người quả là sáng khoái hẳn ra.

Tần Ương cố nhịn cười mà lên tiếng tiễn bạn: “Tiểu chủ Đường Đường đi thông thả.”

Khỏi cầu tuyết choàng khăn đỏ kia lúc này mới thỏa mãn nghinh mặt mà đi, vẫn còn không quên ném cho cái kẻ mặt mày đang hầm hầm tức giận kia một cái liếc sắc lẹm rồi mới chịu rời khỏi.

“Con nhỏ đó chắc chắn là ế chồng cho coi.” Đường Đường vừa đi khỏi, hai tay Thẩm Tấn đã từ vai lần xuống eo Tần Ương, giọng nói vẫn còn vài phần giọng gạo, “Xuyến Xuyến là nhỏ đánh đá trước giờ vẫn hay đi chung với con nhỏ chanh chua này đó hử?”

“Hai nhỏ là bạn tốt của nhau, có điều cũng không phải dạng con gái đánh đá gì đâu.” Hồi cấp hai, đôi bên rõ là bằng tuổi nhau nhưng Xuyến Xuyến vì giữ chức bí thư trong lớp, trước mặt đám con trai đâm ra cũng có chút tỏ vẻ. Chẳng qua vì bồn phận mà phải thường xuyên bám theo cậu ta tra xét bài tập về nhà, ngờ đâu mấy lần làm khó dễ năm xưa lại khiến cho Thẩm đại công tử nhà ta ghi hận đến tận bây giờ, “Giờ nhỏ ấy đang học trường F, học viện Y, rất có tiếng trong trường.”

Quả nhiên là cô nữ sinh nổi tiếng, đi đến đâu cũng được người ta biết đến.

Cánh tay càng ôm càng chặt, Thẩm Tấn dán sát người vào Tần Ương, giọng nói có chút giận dỗi: “Sao cậu biết nhiều quá vậy?”

Giọng Tần Ương vẫn ôn hòa không đổi: “Cũng không nhiều lắm. Lần trước đi họp mặt với bạn cũ, có gặp qua. Lần đó cậu không đến.”

Hình như là bạn đưa ai đó đi dạo phố, hay là sinh nhật của cô nào đó đó mà? Tần Ương lơ đãng nhớ lại, mày khề chau.

“Sau đó?” Vai bỗng nặng quá, hử Thẩm Tấn đã tựa cả mặt lên rồi.

“Sau đó...con gái mười tám tuổi, thay đổi nhiều lắm.”

“Không nhận ra được nữa à?”

Tần Ương cười thành tiếng: “Thật là không nhận ra được.”

“Thế sau đó?”

“Hai bên trao đổi số điện thoại, thỉnh thoảng thì nhắn tin qua lại.”

Thẩm Tấn không nói thêm gì nữa, chỉ khe khẽ thở ra, hơi thở chạm vào mùa đông, hóa thành làn khói mỏng, nhòa lẫn vào khí trời lạnh lẽo trong veo.

Thấy cậu ta hồi lâu vẫn im lặng, Tần Ương lên tiếng hỏi: “Sao về nhanh vậy?”

“Đưa nhỏ về phòng ngủ thôi. Hử, có vài bước gần xít mà cũng cố ý chạy tới đây.”

Xem ra, lại muốn tìm một cô bạn khác nữa rồi. Tần Ương nghĩ, còn âm thầm đoán thử, người kế tiếp sẽ như thế nào đây, là một cô gái hiền lành dịu dàng, hay dạng nghịch ngợm thông minh, cũng có thể là một cô nàng cá tính thú vị nào đấy, mẫu con gái đang rất được ưa chuộng bây giờ?

Vài bông tuyết li ti bỗng rơi xuống từ không trung, rất nhanh, một đợt tuyết nhỏ cũng theo gió đổ xuống. Tần Ương không khỏi nhớ đến lúc đầu xuân tơ liễu mềm như tơ phất phơ bay lượn khắp bầu trời. Bọn sinh viên từ khắp nơi đổ ra thao trường, vui sướng chạy nhảy. Đứng giữa một nơi mênh mông mà ngẩng mặt nhìn trời, tâm tình tuổi trẻ sẽ không nén được sinh ra khát khao cháy bỏng, đôi tay dang rộng, nét mặt mơ mộng và chân thành, như muốn ôm lấy cả đất trời này vào trong tim. Khi đó, ánh đèn thành phố loang loáng ẩn hiện, giữa buổi tối êm dịu, hết như một bầu trời chi chít sao. Cũng khi ấy, Tần Ương và Thẩm Tấn đứng cùng nhau nơi góc phòng trong thao trường, cũng giống như lúc này, chỉ yên lặng mà nhìn.

“Nè.”

“Hử?” Vòng tay cứ càng lúc càng siết chặt, cái ôm của người nọ cứ càng lúc càng chẳng muốn rời ra.

“Tìm một người nào đó mà nghiêm túc tìm hiểu đi, không thể cứ như thế này mãi được.”

“A, người ta không phải vẫn đang tìm đây sao?”

“...”

.....

Lần nọ, trường có buổi nói chuyện của một vị nữ phó giáo sư khá nổi tiếng. Người nọ không những đẹp, học thức cao, khí chất lại thanh nhã cao quý, điều kiện tốt hơn người là thế, mọi mặt đều hoàn hảo là thế, nhưng sớm hôm vẫn đi về một mình, độc thân sinh sống. Đường Đường thích cô phó giáo sư ấy lắm, không tiếc lời ca ngợi, bảo đó chính là gương sáng điển hình cho các nữ sinh viên thời nay phấn đấu noi theo. Trong buổi nói chuyện ấy, cô phó giáo sư nọ cùng các sinh viên trong trường thảo luận về một chủ đề gọi là “đời sống tinh thần trong môi trường đại học”.

Tần Ương rất nghiêm túc lắng nghe, đến đây thì ngừng viết, cảm thấy khá là ngạc nhiên. Đời sống tinh thần trong môi trường đại học, có vào đại học rồi mới biết được hóa ra còn có một khái niệm như thế.

Sau giờ giảng, vô số sinh viên cả nam lẫn nữ đổ xô nhau chen chúc vào văn phòng chật hẹp, tranh nhau mà chen tới gần bàn làm việc của cô giảng viên nọ.

“Cô ơi, còn có mấy chỗ này tụi em chưa hiểu rõ...”

“Cô ơi, em mời cô hút thuốc.”

“Cô ơi, nội dung thi kỳ này cô cho ôn tập nhiều quá hà.”

Bên này là giọng con gái nhõng nhẽo ỉ ôi mè nheo, bên kia là tiếng con trai bạo gan đùa giỡn. Cô giáo trẻ cúi đầu vào sách, đồng dạc hô to: “Phần này rất quan trọng, phải chú ý cẩn thận vào.”

Hàng loạt tiếng “dạ, rõ” vang lên một cách ngoan ngoãn, hàng loạt cái đầu gật lấy gật để đầy quyết tâm. Cây bút cầm trong tay vẫn mới cáu cạnh, vờ trắng tinh tươm còn chưa viết chữ nào. Lắng nghe từng lời cô giáo nói, rồi lại cúi đầu hăng hái viết như bay. Trông đến là buồn cười.

Phòng tự học ngày thường vốn bị bỏ xó chẳng ma nào thêm tới, từ giờ phút đó lại trở thành nơi nhộn nhịp bậc nhất trong trường, người người tụ hội. Một cốc cà phê to, một ba lô nhét đầy các môn chuyên ngành sau vai, còn có người yếu bé xinh có cho vàng cũng không nỡ lòng xa nằng. Bên ngoài cửa sổ, gió từng cơn đập rầm rầm vào ô kính. Trong phòng tuy không có lắp điều hòa nhưng không khí thân thiết chan hòa. Đèn trần sáng trưng vàng mơ ấm áp. Máy photocopy ở hiệu nhỏ trước trường cả ngày chạy re re hết công suất, ông chủ đầu tắt mặt tối bận suốt thế mà vẫn vừa lau mồ hôi vừa cười sung sướng trong lòng.

Hai người Tần Ương, Thẩm Tấn cũng ở phòng tự học suốt cả đêm. Tần Ương toàn bộ thời gian đều vui đầu vào học, Thẩm Tấn toàn bộ thời gian đều miệt mài mà ngủ. Thi thoảng, do vội ngủ quên tất, máy game cá nhân cầm trong tay lại lập lòe lên ánh sáng màu xanh biếc.

“Đề đều đã giải qua cả rồi, còn sợ cái gì chứ?” Thẩm Tấn nói như thế.

Tần Ương lắc đầu không chấp, học nhiều thấy mệt thì đứng lên đi một vòng ra ngoài để thư giãn gân cốt, lúc trở về còn mang theo một ly trà sữa.

“Sao đi lâu quá vậy?” Thẩm Tấn vừa dụi mắt đứng dậy, một bên má đột nhiên cảm thấy mát lạnh. Theo phản xạ lập tức nhảy lùi về sau tránh đi, con buồn ngủ còn sót lại cũng theo đó mà biến mất, đứng dậy nhường chỗ cho Tần Ương ngồi xuống cạnh mình: “Trời lạnh như vậy mà còn mua trà sữa đá? Mà cũng tốt, để nâng cao tinh thần.”

Nói rồi đưa tay ra định đón lấy.

Từ đây bỗng mọc ra một cánh tay mập tròn nõn nà, thôi thì hãy dùng hai chữ “ngọc thử” cho dễ hình dung: “Của tôi đấy!”

Giọng nói ba phần kiêu ngạo, ba phần đắc ý, và đến những bốn phần coi thường, môi thì thân nhiên bày ra nụ cười sáng láng như hoa, không phải Đường Đường thì còn có thể là cao nhân phương nào?

“Của, tôi, đó.” Cố tình lặp lại một lần nữa, giọng nói nhần nha nhón nhơ, ý cười cợt trên choker càng nồng. Đường Đường cứ như vậy mà cười cười bước lại gần duyên dáng tước lấy ly trà sữa trong tay Thẩm Tấn. “Tần Ương thật là tốt, cảm giúp bạn nữ yếu ớt về đến tận đây.”

Thẩm Tấn vừa nhìn thấy cô nhỏ, sắc mặt đã ngay lập tức sa sầm xuống, nay lại nghe được câu đó, tức khắc nhìn qua phía Tần Ương.

“Hồi nãy gặp nhỏ trên hành lang, thế ra theo công sau đi ra phố một chút.” Tần Ương nói khẽ, xong lại cúi xuống xem tiếp bài học khi nãy.

Càng nhìn con nhỏ khó ưa này càng cảm thấy bức bối không sao hiểu nổi, Thẩm Tấn quay qua cầm lấy bút, đột ngột giật lấy quyển sách Tần Ương đang xem “Tần Ương, toàn bộ bài học của môn thi này, tôi mượn xem hết!”

Vẫn còn không quên lâu bầu chữ xéo: “Không phải sợ lạnh sao? Coi chừng cái dạ dày cho cẩn thận vào. Thi rớt rồi thì hay, sang năm hai chị em gái vào học chung một lớp, nhà chúng ta vui thật là vui~”

Đường Đường không nói không rằng, ánh mắt chỉ khẽ khàng quét qua, sắc bén như dao, lạnh lẽo như tuyết. Tay Thẩm Tấn không tự chủ được mà run lên một trận, như thể cái ống hút to dùng kia thay vì cắm vào ly trà sữa thì chính là chọc thẳng vào lồng ngực cậu. Nhanh, chính xác, độc địa, một chút do dự cũng không có, một phần thương xót cũng chẳng chừa, thẳng tay rút hết ruột gan Thẩm Tấn ra.

“Phạch—”, quyển vở xấu số trong tay không chịu nổi nữa, rơi luôn xuống nền nhà.

“Ái chà, môn này bài vở người ta cũng thiếu nhiều lắm nè, cho mượn xem với nha.” Đường Đường kêu lên một tiếng rồi nhanh nhẩu cúi người nhặt quyển vở lên. Không chờ Tần Ương kịp trả lời hay gật đầu, đã cười hi hi ngồi xuống chỗ phía trước hai người.

“Tôi mượn trước rồi mà!” Thẩm Tấn đòi nào cam chịu bị qua mặt một cách trắng trợn như vậy. Nhưng vừa lên tiếng đòi lại công bằng, Tần Ương đã ngẩng lên nhìn cậu một cái, Đường Đường thì chả thèm để ý đến, cứ nhần nha vừa uống trà sữa vừa ôm vở vừa bấm tin nhắn.

Đường Đường tiểu thư nghiêm nhiên ngồi ở phía trước, cứ dăm ba phút lại ngoái đầu xuống: “Ủa Tần Ương, mặt lợi và hại của vấn đề này chỉ có mấy dòng trong này thôi hả? Lúc lên lớp thầy có cho thêm cái gì ngoài lề không?”

“Tần Ương nè, phạm vi ôn tập của nguyên lý quản lý cậu tìm được chưa?”

“Tần Ương ơi...”

Thẩm Tấn ngồi nghe, răng nghiến trèo trẹo, đầu thiếu điều muốn bốc khói, chỉ ước gì có thể đem con nhỏ này quăng thẳng tay một phát xuống sông. Bảo

là muốn giết người cũng chẳng sai.

Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm giấu ở dưới đùi cứ thế mà run lên, rồi sau đó lại ngậy ra ngo ngậy khi một cảm giác mát lạnh bỗng bất ngờ phủ lên. Tần Ương trước sau vẫn không nói gì, chỉ lẳng lẳng nắm chặt tay Thẩm Tấn. Lòng bàn tay mềm mại, lực siết phảng phất như có như không. Cảm giác buồn bực trong lòng cậu con trai lúc này mới dần dần dịu đi đôi chút.

Một lúc lâu, tay người nọ bỗng thình lình rời đi. Thẩm Tấn quay sang, thấy Tần Ương dựa lưng vào tường, đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, nói mà không nhìn cậu: “Đi rửa tay đi, có việc cần phải làm, sạch sẽ rồi thì vào xòe ra cho tôi, rửa.”

Nhưng về xong nét cuối cùng, trong lòng lại cảm thấy có chút thất vọng.

Đường Đường gửi sang một tin nhắn vồn vện một câu: “Hóa ra cậu biến thái như thế!” Kèm theo là hình biểu tượng một cô bé con sợ run cả người đang nhanh chân chạy vào nấp trong một góc.

Nhận tin, Tần Ương mỉm cười trả lời: “Đúng vậy.”

Cô nhỏ kêu là muốn đổi điện thoại, muốn dùng cái giống như của Lưu Đức Hoa đóng trong phim “Thiên hạ vô tặc”.

Điện thoại Đường Đường đang dùng là hiệu SamSung, mới đổi lúc vừa lên đại học. Chưa được bao lâu đã đổi đổi nữa rồi. So với cái kẻ bị cô nàng kêu là “có mới nói cũ” kia quả thật cũng một chín một mười chứ chẳng kém gì nhau. Tần Ương tiện tay đáp lại luôn một câu: “Vậy thì đi kiếm Lưu Đức Hoa mà đổi đi.”

Trên màn hình lập tức xuất hiện một lưỡi dao sáng quắc, cô bé con lúc này còn vừa run như cầy sấy vừa núp trong góc tường giờ nhanh như chớp đã biến thân thành một đại nã đầu dữ dằn, tay cầm dao, mắt gườm gườm: “Vài ngày không gặp, ai đó gan đã to ra không ít rồi nhỉ?”

Tần Ương hồi hả xin tha mạng, cũng tự giác chọn luôn ngày giờ gặp mặt: “Cuối tuần này, tôi đưa cậu đi mua.”

“Ngao lắm.” Lúc này, một nụ cười hiền lành khả ái mới từ từ nở ra trên gương mặt hung hăng nọ.

.....

Có điều, chuyện tốt thường ngắn ngủi qua mau, gương mặt tươi cười hôm đó nháy mắt đã lại chưa ngoa như cũ. Vừa xuống khỏi tàu điện ngầm, đến trước cổng ra vào khu mua sắm bên cạnh nhà ga, cô nhỏ đã hét lên chói lói: “Muốn chết! Muốn chết! Nhắm ngay hôm nay mà cậu dám hẹn tôi đi ra ngoài! Hôm nay là ngày gì hả? Hôm nay là ngày mấy hả? Trời ơi! Hôm nay là cái ngày gì chứ???”

“Ngày mười bốn.” Tần Ương kiên nhẫn chờ bạn đi đến trước mặt rồi mới bình tĩnh trả lời.

Nhìn vào sắc mặt hiện tại của hai người họ ngay lúc này đây, người ta rất dễ liên tưởng đến một cảnh chiến tranh sắp sửa nổ ra. Người qua kẻ lại xung quanh ai cũng tò mò ngoái đầu nhìn về phía họ, so với dãy hàng hoa đỏ rực bày bán gần đó thì còn nổi bật hơn rất nhiều.

“Tháng mấy? Bây giờ là tháng mấy chứ hả? Tháng mấy, cậu nói xem!!!” Về mặt thân nhiên của Tần Ương càng khiến Đường Đường tức điên. Thôi thì cái gì gọi là phong cách chuẩn mực của khuê gia ngọc nữ xin hãy tạm thời vào sọt rác nằm chơi, chớ bản cô nương xét xử xong tên nhóc gan to bằng trời này đã, “Cố ý! Tần Ương, tên nhóc nhà người cố ý đúng không? Giỏi lắm! Dám bày trò chơi tôi!!!”

“Tháng hai, ngày mười bốn, thứ bảy cuối tuần, lễ tình nhân. Khí trời, nhìn mà xem, mát mẻ biết là bao.” Tần Ương nhẹ giọng đáp, ánh nhìn vô tội sau cặp kính hướng thẳng về phía cô gái đang nổi cơn lốc, “Nếu cậu không tiếp tục theo tôi đi vào trong, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng chúng ta cãi nhau rồi chia tay ngay ngày Valentine, kẻ ác ý hơn sẽ nói là tôi đá cậu, như vậy đối với cậu... không tốt cho lắm.”

Ngay ngày 14 tháng 2 lại cãi nhau một trận ầm trời. Mấy đôi trai gái qua lại chỗ đó cứ len lén liếc nhìn về phía hai người, có người đầy ý đồng tình ủng hộ, có kẻ ra vẻ chê trách ta đây, cá biệt có đứa ác ôn còn bày ra vẻ mặt hả hê hết sức.

Không còn cách nào khác, dưới ánh nhìn đầy thương cảm của mọi người xung quanh, Đường Đường tiểu thư đành giậm chân tức tối bước nhanh vào khu mua sắm. Tần Ương nhìn theo, lắc đầu tỏ vẻ chịu thua. Điện thoại báo có tin nhắn đến nhưng vội đi theo Đường Đường đến mức không kịp mở ra xem. Nếu không ngăn cô nhỏ lại, tiểu thư đang lừa gạt đùng đùng kia dám một đường một lối đi thẳng lên lầu hai cho xem.

Sau đó, Tần Ương phải xuống nước năn nỉ, kèm theo quà chuộc tội là một tháng cơm trưa miễn phí cùng vài ưu đãi khác về mặt bài vở, Đường Đường nhà ta mới chịu xí xóa mà cho qua việc này.

Dạo hết tầng này đến tầng khác, xem chán chê các mặt hàng bày bán bên trong, đến mười một giờ, hai người ghé lại bên quầy ăn. Tần Ương lấy điện thoại ra xem giờ, thấy thông báo hộp tin nhắn đã đầy, kèm theo là một hàng dài tin nhắn đầy ngập trên màn hình.

Tần Ương cười khê, lại quay sang báo Đường Đường: “Ăn đi nào, ăn xong thì đưa cậu đi mua điện thoại mới.”

Bên ngoài nhà hàng, khách đến vẫn đang rong rảnh xếp hàng trước cửa chờ đến phiên mình, nhiều đến mức kéo thành vòng tròn quanh nhà hàng, lấn chiếm sang cả lối đi bộ. Đường Đường trong lúc lơ đãng nhìn quanh, ngó thấy tấm áp phích giới thiệu một loại pizza mới, mặt liền nhăn tít lại.

Tần Ương nhìn thấy, nhớ tới lời nói của Thẩm Tấn bữa đó, trong lòng cười thầm, ngoài mặt vẫn ân cần đề nghị: “Đi chỗ khác không?”

“Không cần.” Đường Đường lắc đầu, nhìn đăm đăm tờ áp phích nọ, thờ dờn dập từng cơn: “Nhìn qua thì có vẻ ngon lắm đây...”

Lần này, đến phiên Tần Ương nói không nên lời.

Vài cô cậu bé tay xách lồng hoa len qua dòng người đang xếp hàng chào mời mọi người mua hoa, đến trước mặt hai người bảo: “Anh ơi, mua tặng chị gái xinh đẹp này một bó hoa đi.” Đôi mắt đen láy ngược nhìn chăm chăm vào ví tiền của khách hàng.

Đường Đường khom người nựng nịu gò má phúng phính của hai đứa bé: “Ngoan lắm, chị đúng là rất đẹp, có điều không phải bạn gái của anh trai này đâu, tên này còn chưa đủ tư cách.”

Mọi người quay đầu lại nhìn. Tần Ương tự nhiên thấy mình nhận được vô số ánh mắt thương cảm cùng cổ vũ. Thế giới này chính là tốt đẹp như thế đó.

Ngay lúc này, sau một hồi rung dài không được đề ý đến, điện thoại di động trong túi đã bắt đầu kêu lên dữ dội, màn hình liên tục nhá lên ánh sáng màu xanh sẫm, cọ nguyệt từng hồi trong tay Tần Ương.

Đường Đường tò mò nhón chân lên nhìn xem: “Ai vậy? Sao không nghe đi?”

Tần Ương bỏ điện thoại vào lại trong túi: “Không biết, chắc gọi lộn số thôi.”

Đi tàu điện ngầm trở về, trong khoang có người phát tờ rơi quảng cáo. Tần Ương ngồi tỉ mỉ xếp thành một hình vuông, cạnh theo cạnh, góc đối góc, gấp đôi lại thêm lần nữa, cứ thế lặp lại, rồi lại gấp nhỏ thêm lần nữa, sau đó rũ nhẹ tay, một cây hoa hồng vừa trở nụ xuất hiện ngay trước mặt Đường Đường.

“Con gái đi chơi ngày Valentine, không thể không có hoa hồng mang về.”

Đường Đường cũng chẳng ngại ngần gì nhận ngay lấy, vừa xoay xoay trong tay ngắm nghía vừa bình luận: “Mấy trò màu mè như thế này hình như không giống phong cách của Tần Ương cậu cho lắm.”

Tần Ương cũng thành thật trả lời: “Học được từ Thẩm Tấn đó.”

“Ra thế...” Một ánh nhìn đầy ý tứ hiện lên trong mắt Đường Đường.

Tần Ương vẫn chỉ thản nhiên đối mặt.

Tàu đến trạm, Đường Đường tay nắm tay cầm lĩnh khinh các thứ xuống tàu. Tần Ương đứng nhìn theo một lúc, mới lấy điện thoại trong túi ra, tia sáng xanh vẫn cứ ương bướng lóe lên hết lần này đến lần khác, chuông điện thoại vang lên hết hồi này đến hồi khác. Nhìn một lúc, màn hình vụt tối trở lại, nhưng yên tĩnh chưa được bao lâu thì điện thoại đã lại lần nữa kêu vang, báo có cuộc gọi đến.

Thật là kiên nhẫn mà. Tần Ương than thầm một câu, ấn phím nghe: “Valentine vui vẻ.”

Đầu dây bên kia hồi lâu vẫn không trả lời, sau mới vang lên một giọng yếu ớt: “Đã đi đâu vậy?”

“Đường Đường muốn đổi điện thoại, sẵn tiện đưa nhỏ đi dạo một vòng.” Cũng không hẳn là đưa đi, chỉ là cô bạn phụ trách chủ chỉ, còn cậu thì chủ trì việc khuôn vác.

Bên kia lại im lặng, lúc sau mới nói: “Không thích nghe con nhỏ đó nói nhảm.”

“Hm.”

Giọng Thẩm Tấn đầy giận dữ: “Thật đó!”

“Biết rồi.” Tàu điện lại đến trạm, rất nhiều người tranh nhau xuống, tiếng ồn nổi lên khắp xung quanh, giọng nam nữ lẫn át cả đám đông, “Hôm nay không đi đâu à?”

“Chẳng có ai cả.”

“A...”

“Thật đó.”

“Nhỏ lần trước thì sao?”

“Chia tay rồi.”

“Đều quá.”

Nhận ra một cô nhóc xinh xắn đang đứng trước mặt mình, Tần Ương liền đứng dậy nhường lại chỗ ngồi. Người mẹ ở bên cạnh vội vàng bảo con: “Mau cảm ơn chú đi con.”

Tần Ương học theo điệu bộ khi nãy của Đường Đường, cúi người mỉm cười nhìn cô bé: “Ngoan, gọi anh đi.”

“Cám ơn anh ạ!” Giọng trẻ con trong trẻo vang lên, khiến tâm tình người nghe cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Bên kia im lặng thật lâu: “Tôi không có.”

“Thật không?”

“Thì qua lại nói chuyện vài ngày, hẹn hò vài lần, mấy người trước cũng... Chỉ vậy thôi.”

“Hm”

“Như là gặp ma vậy, lần nào cũng bị con nhỏ đó nhìn thấy! Ghét!” Giọng điệu nghe ra đã bắt đầu kích động.

“Trùng hợp thật.” Tần Ương nhẹ giọng mỉm cười, “Có duyên đó.”

“Thật mà.”

“Biết rồi.”

Từ bên kia truyền đến tiếng thở dốc mãnh liệt, sau đó: “Tần Ương! Lão tử có thể ra ngoài hẹn hò này nọ hay không tên nhóc nhà người chẳng phải là người biết rõ nhất hay sao?”

Gần đây đi cùng Đường Đường học được một từ rất hay, vừa vặn ngay lúc này có thể đem ra sử dụng: Thẩm Tân bạo liệt cuối cùng cũng đã đến lúc bạo phát rồi.

Đối phương vẫn còn chưa trút xong cơn giận của mình: “Từ chủ nhật cho đến thứ năm, năm bữa liền có hôm nào tôi không ngủ lại ở chỗ cậu chứ? Nói sao hả? Bốc phét? Tôi khinh! Cậu coi tôi là cái gì hả? Ngay cả mấy người trong phim còn chưa chắc nồng nhiệt được như thế? Nói cái gì mà chưa từng đụng đến vật liệu thì sao có thể xây nên một ngôi nhà hả?!! Nếu thật có cái sách đó, không cần ông tác giả dạy, chính tôi sẽ tự xử mình!”

Tàu điện lại ghé trạm thêm lần nữa. Tần Ương xuống xe, vào thang máy, ra cửa, bên tai bỗng vang lên vài tiếng “tút tut” nho nhỏ.

“Điện thoại của tôi hết pin rồi.”

“Tần Ương!” Giọng Thẩm Tân càng gấp hơn, như thể muốn xuyên qua kết nối của không gian ảo mà đến ngay trước mặt cậu, nắm chặt lấy cậu.

Một tiếng “tút——” dài bình thản ngân lên, sau đó mọi thứ dần trở nên im lặng. Trong tay Tần Ương, sắc bạc của chiếc di động ánh lên lấp lánh, khoe mỗi cậu con trai cũng nhẹ nhàng mỉm cười.

Về đến nhà, vừa đẩy cửa bước vào đã thấy ông chủ nhà họ Tần đang bận bù đầu bù cổ trong bếp, ngọn lửa màu xanh lá nhảy nhót trên bếp gas, nồi lẩu sôi ùng ục lan ra mùi thơm khắp cả nhà. Ở phòng khách, mẹ ngồi xem ti vi, trong phim dường như có một nhân vật hiền lành mệnh khổ bị cuộc đời vùi dập thì phải. Lúc quay sang Tần Ương, người phụ nữ trung hậu miễn cảm ấy vừa chùi nước mắt vừa nói: “Mới nãy Tân Tân gọi đến mấy lần, hình như có việc gì đó kiếm con.”

“Dạ. Cậu ấy cũng gọi di động cho con nữa.” Gọi cả ngày.

Tiếng chuông điện thoại bàn cũng ngay lúc đó mà vang lên một lần nữa.

Tần Ương đi vào phòng mình, cởi áo khoác treo lên giá, sau mới nhấc ống nghe: “Bạn gì đó ời, được rồi, được rồi, không nên gọi mãi như vậy nữa, cũng chẳng thay đổi được gì đâu. Mọi người bên ký túc xá của bạn đều đã biết Thẩm Tân nhà ta thật ra vẫn chỉ là một chú trống choai mà thôi. Chúc mừng bạn, không dễ gì mà giữ mình được như thế, phải tiếp tục kiên trì, nỗ lực vươn lên, giữ vững thành tích!”

Nói đến đây, không nén được nữa, Tần Ương ngật cổ cười to, tiếng cười vỡ ra, át cả tiếng khóc thương nức nở đang ì ỏi truyền ra từ phía phòng khách.

“Đằng ấy có ý...” Đầu dây bên kia tuyệt vọng gào lên, “Giỏi lắm! Cậu bày mưu hay lắm! Tần Ương, cậu! Cậu chơi tôi!”

Tần Ương cười thật khê: “Thế thì sao?”

Từ phòng bếp hừng lên mùi thơm đặc trưng của món thịt kho tương vừa chín tới, ngào ngạt, nồng đậm.

Bên ngoài cửa sổ, nắng chiều bàng lãng, hoàng hôn dần buông...

.

.....

Nhớ lại năm ngoái, Valentine đến và đi khi nào cũng chẳng hay. Năm cuối cấp, bao nhiêu thời gian đều vùi đầu vào việc học hành thi cử, lấy đâu thời gian rỗi và tâm tình tốt để tận hưởng kỳ lễ rất có ý vị đối với tuổi trẻ kia? Đến khi thầy dạy toán vừa lau mồ hôi trên trán vừa bảo tan lớp: “Được rồi, hôm nay

học đến đây thôi” thì đồng hồ cũng đã chỉ đúng tám giờ tối mất rồi.

Cửa vừa mở ra, một trận gió đã ủa vào, cả người lạnh run. Bóng đêm mùa đông mênh mông phủ trùm lên quang cảnh thành phố. Cả ngày dài nhốt mình trong phòng học, tuy mệt mỏi rồi nhưng về hưng phấn trên mặt Thẩm Tấn vẫn không sao giấu đi được.

Lễ tình nhân năm nào cũng thế, các cửa hàng quanh trường luôn có những chương trình giảm giá ưu đãi để thu hút khách hàng. Tám giờ tối, chỉ còn mỗi một quán trà sữa kia còn mở cửa, lúc tính tiền, cô nhân viên thu ngân còn cười cười gửi tặng thêm một thanh chocolate nho nhỏ. Cho đến tận khi chuyển xe cuối ngày đã xuất phát rồi bên và lãng đãng trôi đi giữa một thành phố đã lên đèn, hai bên vẫn còn đang tranh nhau xem ai là kẻ được phần thanh chocolate ấy. Dù chỉ vồn vện mấy tiếng đồng hồ nữa thì cái gọi là ‘lễ tình nhân’ này cũng đã trôi qua thì vẫn có tư vị ngọt ngào của riêng nó.

Chuyến xe cuối ngày khá đông hành khách, đa số đều là bọn học sinh cuối cấp đang trên đường trở về nhà, một mối gác đầu vào cửa xe ngủ gà ngủ gật. Tìm mãi, mới có một ghế đơn bên cạnh cửa sổ phía cuối xe. Thẩm Tấn ngồi trên ghế, Tần Ương ngồi trên đầu gối cậu ta. Khoảng cách chật hẹp khiến đôi bên gần như kề sát bên nhau, trà sữa nóng rực lan qua lớp vỏ mỏng manh phủ khắp các đầu ngón tay, rồi lan dần đi khắp toàn thân.

Bên ngoài xe, gió lạnh thổi rìn rít, đập thỉnh thoảng vào cây cối và bảng hiệu hai bên đường. Tần Ương lười biếng dựa vào người Thẩm Tấn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy quãng đường xe vừa đi qua, những dải lụa cầu vồng năm màu tung bay phàn phật trong gió. Những sắc màu rực rỡ cứ thế loang dần vào lòng bóng đêm sâu thẳm.

“Bạn gái cậu đâu rồi?” Nhớ lại, trên đường về ngày hôm qua, có kẻ nào đó đã nhắc đi nhắc lại không biết một chuyện mình có hẹn ngày hôm nay.

“Bị ba đón đi rồi. Nhỏ ấy muốn thi vào đại học B.” Đó là trường đại học danh giá nhất cả nước. Lơ đãng, ngón tay Thẩm Tấn chạm vào thân bình trà sữa, cũng ôm chặt lấy tay Tần Ương. Cảm giác ấm áp dễ chịu, nhờ trà sữa sủi ươm mà thân nhiệt không còn lạnh như xưa. Vì vậy cảm thật chặt, tham lam cảm nhận hơi ấm từ người nó, “Nhỏ với tôi không phải người có thể đi chung một đường.”

Tần Ương không khách sáo vạch trần cậu ta: “Hóa ra là bị đá rồi. Ha ha..”

Cảm giác ấm áp trên tay bỗng nhiên mất đi, nhưng khứu giác lại đặc biệt trở nên tinh nhạy. Lững lờ bên dưới mũi, một hương vị ngọt ngào đến mức những chiếc dạ dày háu ăn khó lòng mà cưỡng lại.

Chỉ cần di chuyển về phía trước một chút nữa thôi là ngón tay Thẩm Tấn sẽ chạm vào môi Tần Ương. Khóe miệng cậu con trai mơ hồ run khẽ, cố chống lại ánh nhìn đắm đuối của người nó. Thời gian như đọng lại ở giây phút đó. Dưới ánh sáng nhờ nhật trong xe, có một thứ ánh sáng Tần Ương không thể nào hiểu được đang hiển hiện trong đôi mắt ấy. Nếu ánh mắt cũng như kiếm, nếu thật như vậy, Tần Ương nghĩ, một mũi kiếm sáng như tuyết từ lúc nào đã đặt ngay trước ngực cậu...

Răng cùn sức cắn chặt, chẳng mấy chốc, một vị say nồng đã dần dần hiện ra, mãnh liệt dâng lên, nhẹ nhàng lan tỏa, và chậm rãi tan đi trong hương vị ngọt ngào đơn thuần của trà sữa ban đầu. Trong mẫu quảng cáo phát quanh trường học vẫn bảo rằng loại trà này mang theo mùi vị của tơ tằm.

“Cứ cảm thấy như thứ cậu đang cần chính là cổ của tôi.” Thẩm Tấn ranh mãnh rút tay về, không ngần ngại gì cúi xuống nếm qua phần trà sữa còn vương lại trên tay, “Mùi vị cũng không tệ”.

Tần Ương thấy cậu ta thân nhiên dùng lưỡi liếm qua dấu răng của mình vừa nãy. Ánh sáng trắng xanh của đèn đường từ bên ngoài rọi vào, phản chiếu lên cửa kính một màu sắc lóa mắt. Trong khoảnh khắc ấy, một ánh nhìn bùng lên nơi đôi con ngươi sâu thẳm.

“Lần sau, tôi sẽ làm thế.”

Lưỡi kiếm sắc bén mà xuyên qua tim

.

.....

Ngày nghỉ thanh nhàn khiến người ta cũng trở nên lười biếng hơn hẳn. Dễ thấy nhất là ở việc cứ muốn ngủ mãi không dậy, thời gian rời giường so với mọi hôm cũng đâm ra trễ nải muộn màng. Có đôi khi, rõ ràng đã tỉnh, thế nhưng chần chối lại ảm áp đến mức quén luyến lòng người. Đôi bên cứ âm thầm mà dằng dai qua lại, cuối cùng cũng tự nguyện đầu hàng, nằm lại trong chăn. Cũng nhân thời gian lơ mơ ấy mà nghĩ ngợi lung tung, suy ngẫm này nọ, cảm thấy đưa bạn gái đi dạo phố thực sự là cực hình khủng khiếp nhất đối với bọn con trai. Hôm qua chỉ theo tháp tùng Đường Đường đi mua một chiếc di động mới thôi, về đến nhà đã nghe cơ thể rã rời kêu đau than nhức. Vừa lên giường nằm đã chìm sâu vào giấc ngủ, đến lúc hùng đông mơ màng trở mình tỉnh giấc, lại bỗng nhớ đến chuyện cũ của năm trước. Thực sự là...

Tần Ương tự cười giễu mình, khóe miệng vừa mới cong ra, mi mắt cũng vô thức nhướn lên. Nụ cười lưng lửng vừa ra khỏi khóe môi, còn chưa thành hình rõ ràng, đã bỗng nhiên đông cứng ngay tại chỗ. Không khí bên trong phòng dường như có chút gì đó kỳ lạ, cùng với một hơi nóng nhẹ nhàng nhột nhột cứ không ngừng phả vào mặt cậu. Con buồn ngủ nhanh chóng bị xua đi, đôi mắt nhắm chặt cũng nhanh chóng mở bừng. Hình ảnh đầu tiên trông thấy chính là một ai đó kề bên, đang chăm chú nhìn mình. Trong nhất thời bị dọa cho giật nảy, chút ngái ngủ còn lại cũng lập tức bị thổi bay.

“Con heo lười, còn ngủ nướng hơn cả người ta!” Thẩm Tấn hình như rất vui vẻ, gương mặt bùng bùng hưng phấn, giọng nói rộn rã ngân vang. Chẳng còn nhìn ra được đâu là vẻ tức giận hay cáu gắt của ngày hôm qua. Kể ra, năng lực phục hồi thật là đáng ngưỡng mộ.

“À... hôm qua cũng không có nói gì, hôm nay chúc bù vậy nhé, valentine vui vẻ!”

Giương mặt người nọ gần quá, đáng vẻ tươi cười cận kề bên cạnh dường như cũng âm vang hơn so với mọi khi. Tần Ương cảm thấy có chút mơ hồ, tâm trí và cơ thể dường như sắp bị ồ ẫn chần gối mềm mại kia kéo trở lại rồi. Con buồn ngủ khó khăn lắm mới có thể đuỗi đi cũng đang từng bước quay trở lại. Giương mặt tươi cười trước mắt dần dần trở nên mờ ảo, lúc gần lúc xa. Bám lấy chút tỉnh táo cuối cùng, Tần Ương cố trở mình ngồi dậy, với tay tìm cặp kính bên cạnh giường, nhưng bàn tay vừa đưa ra đã nhanh chóng bị người nọ nắm chặt.

“Không vội.”

Hơi lạnh bên ngoài theo sự tiếp xúc đột ngột ủa đến, khiến thân thể vốn đã quen ỉ ả ả trong chăn theo phản xạ run lên nhẹ nhẹ.

“Ừm?” Về mặt Tần Ương vẫn cứ mơ màng như vậy.

“Tần Ương...” Một tiếng thì thầm khe khẽ vang lên, Thẩm Tấn đẩy Tần Ương nằm trở lại xuống giường, cơ thể cũng nương theo đó mà áp sát vào người bên dưới. Tay, chân, ngực, đôi bên gối đây chỉ cách nhau mỗi một lớp chăn bông mềm mại mà thôi.

Lý trí sau cùng cũng bỏ cậu mà đi, Tần Ương nhắm mắt lại, không khí yên tĩnh đến mức nghe thấy nhịp đập của quả tim mình. Như tiếng trống nổi, dồn dập và gấp gáp.

Tần Ương hỏi Thẩm Tấn: “Đằng ấy rốt cuộc muốn tìm dạng người như thế nào chứ?”

Thẩm Tấn không hề có ý định rời đi, cứ thế mà yên lặng nằm bên trên Tần Ương: “Thông minh một chút, dịu dàng một chút, nhã nhặn một chút, lương thiện một chút, còn có, phải độc lập, phải hoạt bát, phải hiền tuệ, phải bao dung, phải xinh đẹp; thế nhưng, cũng không được thông minh hay dịu dàng quá, càng không được quá giỏi giang hay hiền lành, quá độc lập hay tinh ranh, quá bao dung hay nhã nhặn, quá đẹp hay tháo vát.”

Hơi thở nóng bỏng theo mỗi lời nói thoát ra, vờn quanh nơi vùng cổ nhạy cảm, Tần Ương quay mặt đi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có một người khá phù hợp.”

“Ài?”

“Đường Đường.”

Ngay lúc ấy, cảm giác đau xót bắt đầu lan ra, một vật gì đó mềm mại lướt quanh trên làn da trần, rồi cắn khế. Chiếc lưỡi nóng ả ả cứ thế vờn quanh, thỏa sức ve vuốt, tùy tiện mân mê, chủ động khiêu khích, khiến người bên dưới toàn thân run lên khe khẽ.

Chiếc hôn mê đắm từ vùng cổ thanh mảnh dần chuyển dời đến đôi môi mềm mại: “Tôi nghĩ đằng ấy còn hợp hơn.”

“Tôi sẽ không đi phẫu thuật đổi giới tính đâu.” Tần Ương trả lời.

.....

Sau lễ khai trường, những ngày tháng tiếp theo vẫn cứ theo vòng quay cũ mà diễn ra: lên giảng đường, rồi tan học, cả trốn tiết cũng không thiếu.

Tình cảm giữa Tiểu Thiên Vương và Tinh Linh ngày càng tốt đẹp. Hôm lễ tình nhân, Tiểu Thiên Vương hớn hờ mang sang tặng Tinh Linh cả một hộp chocolate to, kết quả vừa về đến phòng đã bị hai cô bạn Đường Đường và Y Y ranh mãnh tịch thu hơn phân nửa. Kỳ nghỉ đông, Y Y có lần mời Lão Ban cùng đi bắt phỏ, tuy rằng chẳng có ý tứ sâu xa nào khác mà chỉ tựa như Tần Ương và Đường Đường hôm nào, thế nhưng cũng coi như có được một bước tiến quan trọng. Thẩm Tấn vẫn như trước, thường xuyên ngủ lại trong phòng Tần Ương, bóng đêm vừa buông xuống, trong mắt cậu con trai cũng hiện lên một ý tứ cùng khao khát sâu xa, ôm Tần Ương, hôn Tần Ương, cứ thế mà hôn mãi...

Giáo viên phụ đạo tổ chức một buổi thảo luận có tên gọi là “Bàn về tình yêu nơi giảng đường”. Thầy kể lại chuyện người lớn khi xưa, bảo rằng ba thầy đã đứng cách mẹ thầy một nhịp cầu mà ngó lơ cầu hôn, tuy rằng kiểu cách cầu hôn như thế lúc bấy giờ cũng chẳng có gì gọi là lãng mạn cho lắm. Khi ấy, một người đứng bên này cầu, một người đứng bên kia cầu, rồi ba ném một một phiến đá lớn xuống sông, đồng dục nói to rằng: “Anh sẽ chăm sóc cho em đến khi nào viên đá kia nổi lên mới thôi!”

Thế là, mẹ đồng ý lấy ba, đơn giản nhưng ý nghĩa như vậy đấy. Đờ đàn nhau trong lúc hoạn nạn, cùng nhau đi qua những ngày tháng vất vả khó khăn.

Sau đó, thầy nhường chỗ lại cho mỗi người trong khoa lần lượt thay nhau bày tỏ quan điểm về cái gọi là “tình yêu”. Có người vô cùng xúc động bảo rằng, tình yêu là thứ ở kiếp trước năm trăm lần ngoái đầu nhìn nhau mới có thể đôi lấy một lần gặp gỡ thoáng qua ở kiếp này.

Trước mặt mọi người, Lão Ban dường như bày trò chọc vui, đi đến trước mặt Y Y nói: “Minh biết minh không đẹp trai cho lắm, cũng không có đặc biệt giỏi giang về mặt nào. Thế nhưng mọi người đều nói minh là đứa con trai rất tốt, minh cũng tin minh có thể làm được, cậu có thể cho minh một cơ hội để chứng minh hay không?” Mọi người bên cạnh nồng nhiệt vỗ tay cổ vũ, Y Y xấu hổ cúi mặt nhận lời.

Tiểu Tân thì cho rằng tình yêu chính là lúc người con gái kêu rằng em khát, chàng trai sẽ không chần chừ lấy một giây chạy đi lấy ngay cho cô một bình nước đầy.

Tần Ương lại bày tỏ một quan điểm giản dị hơn rất nhiều: tình yêu sẽ động viên hai người cùng nhau nỗ lực cố gắng.

1/”Thiên hạ vô tặc”: một bộ phim hay, đã cũ, của Lưu Đức Hoa. Nói về một cặp vợ chồng siêu trộm và phi vụ hoành tráng cuối cùng của họ trước khi rửa tay gác kiếm, thoát ỉn giang hồ. Ai chưa coi thì nên coi

2/Về “Thượng Hải”: các bạn tác giả của chúng ta vẫn có thói quen dùng chữ cái đầu tiên trong cách phiên âm Latinh (pinyin) để chỉ tên của một thành phố.

Ví dụ như: thành phố S= Shanghai=上海=Thượng Hải; B=Beijing=北京=Bắc Kinh; T=Tianjin=天津=Thiên Tân;...

Tuy nhiên, những cụm từ như “thành phố S/B/T” khi đặt vào trong văn Việt mình không phải bao giờ cũng thích hợp. Trong rất nhiều trường hợp, âm Hán Việt của những cái tên này lại khiến cho câu văn nhịp nhàng và gọi tả hơn rất nhiều. Vậy nên, ở chương này, mình đã sử dụng cái tên “Thượng Hải” thay vì “thành phố S”^^

3/Một vài điều hay ho khi dịch chương này:

Harry Potter = 哈利波特= Hả lì bō tè = Cáp Lợi Ba Đặc

Hogwarts = 霍格沃茨= Huò gé wò cí = Hoắc Cách Ốc Tỳ

Pizza = 匹萨= Pī sà = Thất tát

Rất thú vị, có đúng không? o_O”

—

Mình đang post fic này qua vnfiction, đồng thời cũng chỉnh sửa lại từ đầu những chương đã dịch xong về mặt hành văn, ngữ nghĩa, từ ngữ,...Điều đó cũng đồng nghĩa với việc mình đang làm bản Word . Hy vọng lúc chương cuối up lên cũng là lúc bản word có thể hoàn thành.

Về phần chú thích, mình sẽ chỉ giữ lại những chú thích thật cần thiết, giúp ích cho việc hiểu rõ hơn về truyện. Những phần khác ít quan trọng hơn, như mấy chú tướng quân trong Tam Quốc Chí ở chương một ấy, mình sẽ cắt bớt để bản word nhìn được gọn gàng hơn.

Hm, cứ coi như vì nguyên nhân ‘chính đáng’ vừa thổ lộ ở trên mà chương bảy mất dạng đến 3 tuần mới có đi :))

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương Tám

Một bữa nọ, Tiểu Tân đột nhiên không nói không rằng rủ mọi người đi ăn. Mặc cho cả đám xúm vào tra hỏi, cậu nhóc vẫn nhất định không chịu khai ra lý do vì sao. Không còn cách nào khác, bọn mấy người Tân Ương đành kéo xuống căn-tin, trong lúc chờ đợi người một câu kẻ một tiếng suy đoán đủ đường. Đẳng này bảo là mừng sinh nhật, đẳng kia thì cho rằng trúng số phát tài, đẳng nọ lại một mực quả quyết hẳn cậu nhóc đã ẵm được giải to trong một cuộc thi nào đó,... Thời thì lý do nào có thể nghĩ ra đều nói đến cả, nhưng lại cảm thấy nói sao cũng không phải.

Cho đến khi nhân vật chính của bữa tiệc xuất hiện, bên cạnh còn dẫn theo một cô bạn đầy vẻ ngượng ngùng, cả đám mới ồ ra vỡ lẽ. “Thằng nhóc này giỏi lắm! Cứ lù lù vậy mà vác cái lu chạy lúc nào không hay ha? Mau mau khai báo, cô nhóc này là thế nào thế nhỉ?”

Tiểu Tân cười lòn lòn, sau khi giục mọi người mau ngồi vào chỗ mới bắt đầu quay sang giới thiệu về cô bạn của mình. Nhỏ là hàng xóm lâu năm của cậu, từ tiểu học cho đến cấp ba đôi bên đều là bạn tốt của nhau. Kỳ thi vào cao đẳng năm ngoái, Tiểu Tân ghi tên vào trường E, còn nhỏ thì nguyện vọng đặt tại trường S, từ đó liên lạc đâm ra cũng có chút gián đoạn. Lần vừa rồi tình cờ gặp lại nhau ở khuôn viên trường, hai bên trước trao đổi số điện thoại, sau thì bắt đầu viết thư cho nhau. Mười hai năm thanh mai trúc mã, nửa năm dài hồng nhạn chuyên thư, tình cảm ắt nhiên sẽ đến lúc chín muồi.

Cô bạn của Tiểu Tân cũng không có gì nổi bật cho lắm. Dáng vẻ bình thường, tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, không phải dạng con gái có thể gây ra ấn tượng sâu sắc cho người đối diện chỉ qua một lần gặp mặt, càng dễ chìm lấp hơn trong một môi trường đại học đầy ngập những nam thanh nữ tú ồn ào và phức tạp như thế này. Suốt buổi gặp mặt, cô chỉ im lặng ngồi bên cạnh Tiểu Tân, nói nhẹ cười khẽ. Lúc Tiểu Tân trò chuyện với ai đó hay nói một điều gì đó, cô lại ngoảnh mặt nhìn sang, cẩn thận lắng nghe, mắt không rời khỏi gương mặt của cậu bạn mình, thỉnh thoảng lại gật nhẹ đầu tỏ vẻ tán thành.

Đường Đường thấy thế thì vô cùng bức xúc: “Như vậy mà được sao, bọn con trai tính tình gia trưởng độc đoán lắm, đâu thể việc gì cũng nghe theo bọn hần chứ?”

Đáp lại, cô bạn vẫn chỉ cúi đầu, nhỏ giọng đáp lại: “Không sao đâu mà.”

Đám con trai ngồi quanh ghen tỵ với Tiểu Tân không để đâu cho hết, tám tấc khen ngợi: “Đúng là một cô gái ngoan hiền gia giáo mà!”

Rượu làm quen do mọi người mời, Tiểu Tân đều đứng ra uống thay cô tất cả. Lúc cậu bạn ân cần gấp bỏ vào chén cô những món ăn ở xa ngoài tầm tay với, Tần Ương thấy một nụ cười ngược ngáp nở ra trên môi cô. Một người cúi mặt dịu dàng nhìn xuống, một người e thẹn ngẩng đầu trông lên, bốn mắt cứ thế nhìn nhau, yêu thương và quan tâm đầy ngập, những người xung quanh chứng kiến cảnh tượng đó bất giác trong lòng cũng cảm thấy nao nao.

Đường Đường kéo áo Tần Ương: “Nhìn thật giống một đôi vợ chồng mới cưới nhỉ?”. Trong giọng nói và trên cả gương mặt đều lộ ra vài phần ao ước không buồn che giấu.

“Ừ.” Tần Ương gạt đầu, thấy phía đối diện cô bạn nhỏ giọng nói khẽ gì đó bên tai Tiểu Tân. Cậu bạn lúc này đã ngà ngà say, mặt cũng ửng lên một màu đỏ nhàn nhạt, nghe xong thì ngoan ngoãn đặt chén rượu đang cầm trong tay xuống bàn.

Cảnh đó bị mấy người bên này trông thấy, hiểu ngay ra, bật cười: “Thế là nhất rồi, lời bà xã nói thì nhất định phải nghe chứ.”

Đôi tình nhân trẻ mặt mũi tức khắc trở nên đỏ bừng, hẳn nhiên là bị mấy lời trêu chọc ấy làm cho xấu hổ không ít.

Ai đó bỗng nhiên lên tiếng cảm thán: “Mười một năm, quả là không dễ dàng gì mà.”

Trong lòng Tần Ương cũng thầm nghĩ, đúng vậy, cũng chỉ những người từng trải qua gian nan mới biết được gian nan thật sự là như thế nào.

Giữa tiếng cười thúc giục của mọi người, Tần Ương nhìn thấy Tiểu Tân nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt cô bạn, dịu dàng đặt lên đó một nụ hôn. Còn nghe được bọn con gái Đường Đường quần theo Tiểu Tân, nhất quyết bắt cậu nhóc phải mời thiệp khi nào đãi tiệc. Trong một lúc, chuyện vui của Tiểu Tân dường như đã trở thành niềm vui chung của tất cả, trong tiếng cười chúc phúc có lẫn một sự ước ao rất riêng tư.

Bỗng nhớ đến một lần hiếm hoi nọ, Thẩm Tấn đột nhiên làm nũng với mình, câu nói có ý kéo dài ngữ điệu cứ như một lời nài xin: “Tần Ương, đi phẫu thuật đi, rồi gả cho tôi.”

Tần Ương hỏi ngược lại: “Sao không phải là cậu đi phẫu thuật, rồi sau theo về nhà tôi?”

Thẩm Tấn ngẫm nghĩ một lúc lâu mới e dè trả lời: “Bởi vì sinh em bé rất là đau đó...”

Lần đó, thật muốn vẽ một con rùa to tướng lên gương mặt luôn tự cho mình là ghê gớm của cậu ta.

Lại nghe cô bạn ấy kể những chuyện lúc xưa, bảo rằng Tiểu Tân tính tình hiền lành như cục đất, ấy vậy mà từng có lúc vì cô mà chạy đi đánh nhau với đám con trai hung dữ ở trường bên. Kết quả là bị người ta đánh đến mức mặt mũi tím bầm cả ra. Tần Ương lại nhớ đến dưới làn nắng sớm khi ấy, người nọ bình yên tựa mặt ngủ say trên vai mình. Tiểu Tân đã tìm được cô gái xứng đáng để có thể vì cô mà toàn tâm toàn ý vác chiếc bình nước thật đầy. Lão Ban và Y Y từ lúc nào cũng đã ngồi riêng trong góc lặng lẽ nói chuyện cùng nhau. Tình cảm giữa Tiểu Thiên Vương và Tinh Linh ngày càng thêm keo sơn gắn bó, hết như một đôi đũa chằng thẽ nào tách rời. Tần Ương ngồi giữa bàn tiệc, thật không biết nói gì, mà cũng chẳng có gì để nói, chỉ có thể lẳng lặng mà nhìn.

Nói rằng trong lòng không có chút mong muốn hay ao ước nào thì chỉ có gạt người. Không những có, mà còn là ước ao rất nhiều, mong muốn rất sâu, đến mức một lúc nào đó, lòng cũng nhói đau vì nỗi đó kỳ mơ hồ sinh ra.

Đường Đường đột nhiên quay sang hỏi Tần Ương: “Nghe nói khu trường mới ở phía Nam đã xây xong rồi, có một nhóm học viện sẽ chuyển qua đấy, cậu có biết không?”

Từ đầu đến cuối vẫn im lặng, Tần Ương lúc này mới khẽ gạt đầu: “Có biết.”

Trong vòng hai năm trở lại đây, quy mô phát triển của nhà trường càng ngày càng mở rộng. Khu trường cũ nơi trung tâm thành phố dần dần không còn đủ điều kiện để tiếp nhận thêm các lớp học sinh sau này. Vì vậy, ban giám đốc đại học E đã có kế hoạch xây dựng thêm một khu trường mới ở vùng ngoại thành thành phố từ nhiều năm trước. Hiện nay công trình đã hoàn thành và đã có thể đưa vào sử dụng. Từ học kỳ sau sẽ chính thức bắt đầu.

Tần Ương đã từng hỏi qua Lão Ban: “Cậu có biết học viện nào sẽ chuyển đi hay không?”

Lão Ban chấp tay suy ngẫm một chút, trả lời: “Nghe nói là đa số, nhưng học viện của chúng ta thì ở lại.”

Là một người tham gia và hoạt động tích cực trong hội sinh viên trường, những chuyện thuộc diện nội bộ quan trọng Lão Ban biết được so với bọn Tần Ương chỉ có hơn chứ không kém.

“Học viện Nhuyễn Kiện thì sao?”

“Sẽ dời đi. Còn rất nhanh là đằng khác.”

Ngực mơ hồ hiện lên một tia nhói đau. Bên ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống từ lúc nào, khiến Tần Ương không khỏi nhớ đến quang cảnh ảm đạm của bầu trời trong cơn mưa hôm tốt nghiệp sơ trung năm nào.

Lúc tiếng chuông điện thoại di động vang lên thì Tần Ương đã ngà ngà say. Nói là mời rượu chúc mừng, thật ra cũng chỉ là viện cớ, vì nói cho cùng, bọn sinh viên đại học họp mặt nhau có khi nào không phải một trận không say không về? Ban đầu, Tần Ương vốn chỉ định ngồi bên cạnh góp vui mà thôi, từ lúc nào tâm tình biến chuyển, rượu rót vào trong chén, người khác ngửa đầu cạn say, cổ họng mình cũng sinh ra cảm giác nóng rát say người.

Đường Đường hiếu kỳ tìm kiếm khắp xung quanh: “Di động của ai đang kêu thế nhỉ?”

Lúc này Tần Ương mới ý thức được âm thanh ấy là từ phía mình phát ra. “Gọi mà không nghe, gọi mà không nghe, gọi mà không nghe...” Là tiếng của một tên nhóc con, cứ lặp đi lặp lại như vậy mãi, giọng điệu tức giận như đã bị ai đó giành đi mất món đồ chơi yêu thích của mình.

Tiếng chuông đặc biệt chỉ dành cho mỗi mình Thẩm Tấn, cũng là do người nợ tự mình cài vào, bị Tần Ương cười nhạo không biết bao nhiêu lần, “Cậu và thằng nhóc ấy, con nít y như nhau.”

Không khí xung quanh náo nhiệt như một đám hội, giọng nói trong điện thoại lại nhạt nhòa phảng phất như đến từ một thế giới rất xa: “Tần Ương...”

“Ừm?”

“Tần Ương...” Giọng nói hời hợt, âm thanh mơ hồ, cách nhau một đường truyền của kết nối số vẫn như có thể ngửi thấy men say ngây ngất của rượu. Xem ra Thẩm Tấn đã uống không ít hơn Tần Ương là mấy.

“Chuyện gì thế?” Cảm giác say ngây ngất khiến cả cơ thể Tần Ương nóng bừng, tiếng tim đập trong lồng ngực sao mà vang to quá, cứ như thể muốn lấp át tất cả tiếng ồn ã của đám đông xung quanh.

“Tần Ương...” Đầu dây bên kia, cứ gọi mãi không ngừng hai chữ như thế.

Tần Ương hỏi: “Cậu ở đâu rồi?”

Thẩm Tấn mơ mơ hồ hồ nói ra một cái tên, Tần Ương quay sang bên cạnh nói với Đường Đường: “Tôi đi ra ngoài một chút rồi quay lại.”

Đường Đường không đáp, nhưng trong mắt lại hiện lên một sự thấu suốt đối với tất cả.

“Tần Ương, Tần Ương, Tần Ương...” Thẩm Tấn cứ gọi mãi như vậy. Gió đêm lạnh ngắt thổi tấp vào mặt, đẩy lùi cơn buồn chán, Tần Ương cũng dần dần thanh tỉnh hơn. Điện thoại kề sát bên tai, nhịp tim cũng theo tiếng gọi của người nợ mà hẫng đi từng nhịp một, phập phồng đầy lo âu.

Thành phố về đêm rực rỡ đèn màu, âm thanh từ mọi nơi vây đến, biển người cuộn cuộn tiến về phía trước và đi qua nhau. Giữa sự huyên náo ấy, thế giới của Tần Ương lại chỉ tồn tại duy nhất một âm thanh...

.....

Trong một quán cơm nhỏ tìm được cậu con trai ấy. Thẩm Tấn ngồi một mình trong góc phòng khuất ánh sáng, trên bàn là đồng chén bát ngổn ngang xếp chồng lên nhau. Lúc Tần Ương đi đến trước mặt, Thẩm Tấn ngẩng đầu nhìn lên, điện thoại di động vẫn còn đặt bên tai, môi vẫn còn mấp máy không ngừng: “Tần Ương...”

Rồi từng chút một, một nụ cười lặng ngắt từ từ nở ra trên mặt Thẩm Tấn, cố sức mà cười, dùng hết sức để cười, khoe miệng cố nhếch lên, nhếch lên, cho đến khi không thể nào mở rộng hơn được nữa. Tần Ương lẳng lẳng gỡ xuống cặp kính trên mặt cậu ta, thấy trước mặt mình hiện ra một gương mặt đỏ bừng vì rượu: “Bọn họ ly hôn rồi... Lao yển, rốt cuộc cũng đã bay đi...”(*)

“Tôi đưa cậu về.” Tần Ương cất điện thoại, cúi người đỡ cậu ta đứng dậy. Cánh tay chỉ vừa mới vươn ra, thân thể đã cảm thấy một sự va chạm mạnh, thân người bị siết lấy, cơ thể đã bị Thẩm Tấn ôm chặt vào lòng.

Quán ăn nhộn nhịp người ra kẻ vào, bà chủ tắt bật lên xuống, vừa lúc đi ngang góc phòng tối, tình cờ nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra, nụ cười xói lờ trên mặt ngay tức khắc ngày ra. Tần Ương trông thấy, cũng chỉ lơ đãng mỉm cười với bà ta.

“Bọn họ rốt cuộc cũng ly hôn rồi, từ sớm nên như thế...” Giọng nói vẳng đến từ gương mặt vùi sâu trước ngực, âm giọng thoát nghe tưởng chừng như đầy vẻ nhẹ nhõm và may mắn, nhưng thật ra, một chút vui sướng cũng không nhìn ra, “Mấy năm nay, bọn họ như thế... Ly hôn với không ly hôn cũng có gì khác nhau đâu? Ha ha...”

“Mỗi lần gặp mặt đều ngay lập tức cãi nhau, bảo là, nếu không phải vì con thì đã sớm ký giấy rồi... Tôi khinh, vì tôi ư? Tôi còn mong hai người họ sớm ly hôn một chút... Có biết vì sao đến giờ họ mới ly hôn không? Quên mất đấy. Lúc tôi vào đại học bọn họ đã định sẽ thế rồi, nhưng sau đó lại quên mất... Ha ha, ngay chính việc ly hôn bọn họ còn quên!”

“Ồ đâu có loại vợ chồng như vậy chứ? Đường ông ông đi, đường tôi tôi đi, trên đường nếu gặp nhau cũng coi như người dung kẻ lạ. Tôi ở ngay bên cạnh, cứ như vậy mà nhìn... Chỉ có thể nhìn... Ba tôi đây, mẹ tôi đây, hai người xa lạ mà thôi...”

“Cậu biết không? Năm đó ba tôi chỉ là một thanh niên tay trắng, kiếm sống tự lo cho mình đã vất vả lắm rồi. Còn ông bà ngoại tôi đều là thợ làm trong xí nghiệp cá, không giàu có gì nhưng vẫn là khá giả hơn ba. Thế nên cương quyết không chịu gả mẹ cho ba. Nửa đêm, mẹ gói ghém vài bộ quần áo bỏ nhà theo ba. Bọn họ chính là như vậy mà cùng nhau bỏ đi, không có tiệc mừng, chẳng ai chúc phúc. Vì ba, mẹ tôi đã phải chịu bao tiếng cười chê của hàng xóm nơi quê nhà. Vì mẹ, ba tôi cũng đã đêm ngày không quản khó khăn cố gắng làm lụng... Như vậy đã có thể nói là “yêu” rồi chứ? Cảm động lắm đúng không... Nhưng bây giờ thì sao?”

Trong giọng nói mang theo một sự bình tĩnh lạ lùng, như thể đang nói về chuyện của một kẻ xa lạ nào đó, một chút cũng không liên quan đến mình. Nụ cười tự giễu tràn ra bên khóe môi, đẩy ra những âm thanh cười cợt nhưng lại đau như dao cắt vào lòng.

Tần Ương gọi khẽ một tiếng: “Thẩm Tấn...”

Rất nhanh, tiếng gọi trôi tuột đi trong lời miên man của người nọ: “Cái gì gọi là ‘tình yêu’ chứ? Cuối cùng cũng thành ra như thế thôi. Kết hôn rồi ly hôn, ly hôn xong rồi lại kết hôn. Còn có ý nghĩa gì nữa? Tần Ương, Tần Ương, trên đời này có người sẽ mãi mãi không rời bỏ nhau sao? Ai có thể, ai có thể? Há?”

Giương mặt vui sâu trước ngực cuối cùng cũng ngẩng lên. Cả khuôn mặt vì kích động mà đỏ ửng, khóe mắt cũng vì say mà ánh nhìn trở nên mờ mịt mông lung.

“Bọn họ sao lại đi đến bước đường cùng này chứ? Lời thề son sắt năm đó nói ra có thể quên dễ dàng như vậy sao? Cái gì có thể vĩnh viễn sánh cùng trời đất, đá mòn sông cạn? Cái gì gọi là đời đời kiếp kiếp vẫn mãi bên nhau. Được mấy năm chứ? Tiền bạc có thể khiến người ta trở nên nhuốm bẩn? Không phải ở những nơi phồn hoa sẽ càng dễ cảm thấy cô đơn hơn sao? Không phải những khi mệt mỏi rất cần một ai đó ở bên cạnh mình sao? Bọn họ nói thế nào? Tình cảm bất hòa, chỉ đơn giản là tình cảm bất hòa!!! Mẹ kiếp nó cái gọi là tình cảm bất hòa! Ngay cả tình cảm bọn họ còn không có, thì nói chi tới bất hòa?!!”

“Tần Ương, Tần Ương... Tình yêu thật ra là cái gì chứ? Ha ha, hôm nay nói ngày mai quên. Tần Ương, cậu nói xem, ngay cả tình cảm cũng là thứ nhợt nhạt dễ thay đổi như thế, thì trên đời này còn có cái gì trường tồn, cái gì đáng để tin vào? Há? Nếu một ngày nào đó mọi thứ đang có cũng sẽ trở thành con số không, vậy hiện tại đây tôi còn yêu thương cô ta để làm gì?”

Phải, tình cảm rồi cũng sẽ tan biến, vợ chồng chỉ cần ký tên vào một tờ giấy là có thể xa nhau, người ta cũng không ai chết đi vì mất đi một ai đó bao giờ. Khi tuổi trẻ yêu thương như sóng tràn bờ nhưng có cách nào chắc chắn được rằng yêu thương đó còn mãi, theo thời gian dù sẽ mất đi những nồng nhiệt say mê nhưng vẫn còn đó sự lặng lẽ êm đềm của một dòng chảy không bao giờ cạn...? Thẩm Tấn, cậu ta không muốn phó mặc tất cả cho cái gọi là tình cảm, lại càng không tin vào tình cảm.

Một cảm giác mệt mỏi rã rời từ đầu đổ ập lên người Tần Ương. Làn tay gỡ bỏ đôi cánh tay đang ôm chặt quanh người mình, cậu bước lùi về phía sau và nhìn Thẩm Tấn một lúc lâu. Cái nhìn dài đến mức tưởng như sẽ chẳng bao giờ kết thúc, để rồi sau cùng, lời nói ra lại bình thản đến mức lạ lùng: “Thẩm Tấn, tôi thích cậu.”

Những lời nói thao thao bất tuyệt bỗng chốc lặng phất. Về sững sờ chỉ trong vài giây đã choán đầy gương mặt của kẻ nọ. Mãi một lúc lâu vẫn không nói nên lời. Chỉ có nỗi kinh ngạc, về mờ mịt và sau cùng là một sự trống rỗng tiếp nối nhau hiện lên trong mắt cậu ta. Tần Ương có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả những điều đó. Rõ ràng, và, tất cả.

“Tần Ương...”

Nhưng cậu con trai đã xoay người bỏ đi.

Ngày hôm sau, lúc Tần Ương mở cửa phòng, đã thấy Thẩm Tấn đứng ở bên ngoài từ bao giờ. Với một vẻ bối rối cùng do dự trong mắt, với một bộ quần áo hằn đầy nếp gấp của một ngày đã qua, với cả khuôn mặt phờ phạc cùng quảng thâm sâu báo hiệu một đêm không ngủ nơi mi mắt. Tất cả những điều đó khiến cho Thẩm Tấn ở trước mặt Tần Ương ngay lúc này đây, rõ ràng là dưới ánh sáng của một ngày mới, thế nhưng cả cơ thể lẫn tâm tư vẫn chưa thoát ra được bóng dáng của con say đêm qua.

“Tần Ương, đêm qua...”. Cậu nói bị bỏ lửng giữa chừng, dường như còn muốn nói thêm gì đó nhưng rồi lại thôi.

Tần Ương tiếp lời một cách đơn giản: “Cậu uống say, tôi cũng uống say.”

.

.....

Ngày học viện Nguyễn Kiện dời sang trường mới, Tần Ương đang giúp Đường Đường dọn nhà.

Khi ấy, đang khiêng một chiếc rương rất nặng, qua lớp vải màu trắng đục lờ mờ loáng thoáng nhìn thấy hai hàng sách vở được sắp xếp rất ngay ngắn ở bên trong. Cô chủ của nó tà tà theo ở phía sau, vẫn như mọi khi rất thản nhiên cắn kẹo que. Đôi lúc Tần Ương lại cảm thấy khó mà hiểu được Đường Đường. Trong khi rương của hai cô bạn cùng phòng Y Y và Tinh Linh đều chất đầy quần áo thì bao nhiêu sách vở của mình cô nhả lại dồn cả vào trong một chiếc rương lớn như thế.

Đi chưa được bao xa, tay đã bắt đầu cảm thấy mỏi. Có lúc Tần Ương cúi đầu nhìn xuống, chợt nhận ra bên trong từ lúc nào đã lộ ra mấy tấm ảnh chụp gần của một người. Ấn tượng chung do chúng mang lại có thể dùng hai chữ “sáng chói” để hình dung. Gương mặt đẹp đến mức chỉ thoáng nhìn qua sẽ không nhận ra được là nam hay nữ, hoặc là một thân trường bào hoặc một bộ trang phục thời hiện đại. Biểu cảm trên mặt cũng phong phú chẳng kém, tấm này lạnh lùng cao ngạo, tấm kia lại khả ái đáng yêu. Trong chốc lát không nhìn được mà bật cười, ước lời hỏi: “Cậu không phải là ghét nhìn dạng người như thế sao?”

Người phía sau tinh bơ trả lời: “Thế gương mặt như của Thẩm Tấn, cậu nhìn có cảm thấy ghét không?”

Giương mặt như thế, quả thật rất ít khả năng có thể gặp qua được. Tần Ương không đáp, vừa đi vừa thơ thẩn nghĩ một mình.

“Mà sao cậu không đi tiễn tên đó?” Đường Đường bỗng hỏi.

Tần Ương đáp lại một cách khó khăn: “Lấy ai đến giúp cậu khiêng rương như bây giờ?”

Đường Đường vẫn ngậm kẹo que, bập bập một tiếng cười đầy ẩn tình: “Tôi cảm thấy Tần Ương và Thẩm Tấn không nên như thế này.”

“Thế thì nên như thế nào?” Bức tường trắng của khu ký túc xá nữ cuối cùng cũng hiện ra, Tần Ương âm thầm cắn răng, tự động viên mình cố lên chút nữa.

Đường Đường đảo mắt một vòng, nói: “Dù sao đi nữa thì cũng không nên giống như bây giờ.”

Tần Ương chỉ cười trừ đáp lại. Cuối cùng cũng đến nơi, cậu thả tay, buông cái rương nặng trĩu xuống sàn phòng ngủ mới của Đường Đường: “Còn có việc gì để tôi đây có thể vì tiểu thư mà cống hiến chút sức lực nữa không?”

“Không cần, tôi sẽ nhờ ba giúp.” Đường Đường bỗng nhiên quay sang nghiêm trang nhìn Tần Ương, “Tần Ương, sau này cậu chắc chắn sẽ là một ông xã tốt, cô gái nào làm vợ cậu sẽ rất hạnh phúc, thật đấy.”

“Ừ... cảm ơn.” Cái nhìn chăm chú của cô bạn khiến Tần Ương có chút không được tự nhiên. Cậu quay đầu nhìn đi nơi khác, tầm mắt vừa vịn rơi vào cảnh tượng bừa bộn trên bàn học mới của Đường Đường, không khỏi lúng túng nhắc nhở, “Đằng kia... dọn dẹp lại một chút đi.” Đồ đạc, giấy tờ, sách vở, bút sô gì cũng đều bày ra kia cả, thật là...

Lúc đi ra đến cửa phòng, bỗng nghe thấy một tiếng thét chói tai vang lên từ phía sau, kèm theo đó là tiếng rơi vỡ loảng xoảng của đồ vật này nọ: “Tần Ương! Cậu thấy được cái gì rồi hả?!”

Chẳng gì cả... Trong lòng thầm trả lời, chân Tần Ương cũng bước nhanh hơn, cấp tốc rời khỏi hiện trường đang nổi bão. Chợt nhớ đến Thẩm Tấn đã từng có lần nói qua, những cô gái bề ngoài tùy tiện lơ đãng ấy, kỳ thực nội tâm bên trong lại rất ngây ngô đơn thuần, giống như Đường Đường vậy.

Nếu như đối lại là Thẩm Tấn, chắc chắn người nọ sẽ dùng một bộ dạng khoa trương kiểu như “cái bà cô bảo thủ này!” để mà đáp lại rồi? Sau đó thì bị thái hậu nổi cơn lôi đình mang ra băm nhuyễn vo tròn thành viên tặng cho mấy bác trong căn tin trường dùng làm nhân bánh bao? Thẩm Tấn vẫn kỳ rờ Đường Đường lắm, Thẩm Tấn trước sau vẫn không rõ vì sao Tần Ương lại có thể đi chung với nhỏ lâu như thế, Thẩm Tấn cậu con trai ấy thật ra rất thông minh, dù là trong những trò chơi võ vẫn thường ngày hay học tập đòi hỏi sự chuyên tâm trong lớp, Tần Ương cũng phải cố gắng lắm mới có thể theo kịp cậu ta, mà Thẩm Tấn thật ra cũng ngốc lắm, cả yếu đuối nữa, Thẩm Tấn...

.....

Học viện Nhuyễn Kiệt của Thẩm Tấn là nơi dời đi sớm nhất. Tỉnh mơ ngày hôm đó đã nghe thấy tiếng trò chuyện xôn xao cùng tiếng chân qua lại không ngớt vắng đến từ hành lang bên cạnh. Tiếng chân gấp gáp hồi hả, âm thanh chuyện trò cũng vội vàng lo âu. Tần Ương nghe thấy bọn họ ân cần hỏi han lẫn nhau: “Đồ đạc đều đã thu dọn xong chưa?”

“Mấy giờ thì xe chạy?”

Tần Ương chậm rãi mặc quần áo, leo xuống giường ngủ, rồi mở cửa phòng, đi tới bên ban công. Phía bên kia hiện ra một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt và hỗn loạn, rất nhiều người thùng lớn thùng nhỏ ôm trong tay, hết chạy lên lại chạy xuống, í ới gọi nhau. Chỉ duy nhất một người thản nhiên đứng dựa tường, với điều thuốc lá cháy dở kẹp nơi tay. Ánh sáng đầu ngày nhập nhòa đổ đến từ phía sau, soi rõ một cái bóng cô đơn trên nền gạch tối, lạc lõng với đám đông, xa lạ với tất cả bầu không khí khẩn trương đông vui kia.

Tần Ương đi lại gần, không nói không rằng gỡ lấy điều thuốc trên tay cậu ta bỏ vào thùng rác gần đó: “Sáng ra đã hút thuốc, không tốt cho cơ thể.”

Mặt trời ở phía sau lưng Tần Ương, bao bọc lấy cậu bởi một vùng sáng trắng, đồng lõa trong việc giúp cậu giấu đi mọi biểu cảm trên gương mặt. Thẩm Tấn nhìn gương mặt sáng mờ trong ánh sáng đầu ngày của người đối diện, nói khẽ: “Tôi cứ nghĩ cậu sẽ không đến.”

Tần Ương cười cười, ra vẻ vui đùa đâm vào vai cậu ta một cái: “Có phải sẽ không thể gặp lại nữa đâu.”

“Gọi mà không nghe gọi mà không nghe gọi mà không nghe...” Tiếng chuông điện thoại bỗng bất ngờ vang lên, Tần Ương chỉ bình thản nói: “Tôi biết cậu đã đến rồi.”

Thẩm Tấn nói: “Tần Ương, tối hôm đó tại sao lại bỏ mặc tôi ở tiệm cơm đó?”

Tần Ương im sững, từ tận sâu trong lòng, một nỗi sợ hãi mơ hồ thoáng qua. Mặt trời dần lên cao, nắng gắt đến mức chói mắt, bạn học xung quanh ai nấy cũng đều đã quần áo chỉnh tề ôm sách vở vội vã lên giảng đường.

“Anh em tốt, lần sau tôi sẽ ném cậu xuống sông.”

Câu chuyện nói đến đó thì kết thúc. Thẩm Tấn chuyển sang kể về khu trường mới, bảo rằng nơi đó điều kiện vật chất tốt lắm, một phòng ở chỉ có hai người, lúc rảnh rỗi còn có thể lên sân thượng tắm nắng. Chỉ là trường thì lớn mà người lại ít, trong sân tìm mãi cũng chẳng thấy một góc ngô đồng, phía cửa sau khi về đêm cũng chẳng mở ra một khu chợ náo nhiệt đông vui nào.

Tần Ương lẳng lặng đứng nghe, sau cùng cười bảo: “Đừng để cho tôi biết cậu lại gây họa cho con gái nhà nào.”

Bên này vẫn là những lời vui đùa như trước. Bên kia người nọ cũng đáp lại bằng mấy tiếng cười ha ha như lúc xưa.

Tựa như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, mọi thứ vẫn chưa hề thay đổi. Chỉ có hai kẻ trong lòng tự hiểu, đêm tối đó, nơi tranh sáng tranh tối của tiệm com nhỏ, trong không gian ngây nồng men say của rượu, mọi thứ đã xảy ra dường như cũng im lặng mà mất đi. Mỗi lần Thẩm Tấn muốn thử nhắc tới, Tần Ương lại cẩn thận tránh đi. Những ngày này, Thẩm Tấn cũng không còn ngủ lại ký túc xá của Tần Ương nữa. Mỗi khi màn đêm buông xuống, Tần Ương sẽ nói: “Tối quá rồi, về đi, tám giờ sáng mai cậu còn có lớp.”

Thẩm Tấn còn đang chần chờ đứng dậy, Tần Ương đã ân cần mở sẵn cửa phòng cho cậu ta.

“Tần Ương, cậu tránh mặt tôi.”

Tần Ương bật cười: “Sao lại thế được?”

Phía giường bên kia, Tiểu Tân trở người, phát ra âm thanh “kêu kẹt”, bên tai nghe thấy giọng nói đầy bất an của Thẩm Tấn vang lên: “Chúng ta sẽ mãi ở bên nhau.”

Ánh nhìn của Tần Ương lạc đi đâu đó nơi trần nhà trống rỗng: “Trên đời này có buổi tiệc nào mà không tàn.”

.....

Nghỉ hè, Tần Ương và Thẩm Tấn cùng đi xem một bộ phim điện ảnh, tựa là “Mr&Mrs Smith”. Bộ phim nói về một cặp vợ chồng đồng sàng dị mộng, cùng sống dưới một mái nhà nhưng trong lòng mỗi người đều giấu kín một tâm sự riêng.

Trong rạp, Tần Ương ngồi bên phải, Thẩm Tấn ngồi bên trái, ở giữa là Đường Đường. Đi xem phim là ý kiến do Thẩm Tấn đưa ra, Đường Đường là do Tần Ương dẫn đến.

Tần Ương còn nhớ rõ lúc nhìn thấy Đường Đường, biểu cảm trên mặt cậu con trai ấy đã thay đổi như thế nào. Thoạt đầu là ngỡ ngàng, sau đó lặng im trong một sự hệt hẫng không nói nên lời, hoàn toàn ngược lại với dáng vẻ vui vẻ hừng khởi của Đường Đường.

Phim chiếu đến đoạn cao trào, đôi vợ chồng đồng tâm hiệp lực phá hủy tổ chức điều khiển phía sau, Tần Ương quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Thẩm Tấn đang nhìn về phía mình.

Ánh sáng màu trắng bạc từ màn ảnh hắt xuống một lớp mờ mờ trên gương mặt cậu ta, Tần Ương thấy người nọ cười với mình, trong dáng cười có ý làm nũng, có điểm rất bất đắc dĩ, còn có chút gì đó dường như rất tủi thân buồn bã. Tần Ương không lộ ra bất cứ phản ứng nào, lẳng lặng quay lại với bộ phim, coi như không hay không biết gì về ánh mắt của người nọ, nhưng rốt cuộc lại chỉ có thể gạt được chính mình.

.....

“Cậu làm thế coi như cũng đã quá rõ ràng rồi nhỉ?” Trên đường về, Đường Đường nói.

Đội mãi cuối cùng xe buýt cũng ghé vào trạm, ban đầu mọi chuyện đều ổn cả, ba người đều đứng ở chỗ cửa sau xe. Thế nhưng không hiểu sao, Tần Ương lại bỗng nhiên kéo theo Đường Đường chen lên phía cửa trước. Xe ù đầy người, buổi trưa nóng bức, ai cũng chẳng khá gì hơn ai. Mùi nước hoa, mùi mồ hôi, hòa trong mùi hăng hắc của xăng xe hợp thành một thứ không khí khiến người ta dễ cảm thấy buồn nôn.

Tần Ương không trả lời câu hỏi của Đường Đường, chỉ ngoảnh nhìn về nơi mình vừa bỏ đi. Vừa khéo làm sao, người đứng ngay sau đó lại là một quý bà váy hoa vô cùng mũm mĩm. Tầm nhìn thế là bị che khuất, gì cũng không thể trông thấy.

“Nè!” Thấy Tần Ương mãi không nói lời nào, Đường Đường thẳng tay nhéo vào tay cậu bạn.

Tần Ương ôm cánh tay đau, lúc này mới tỉnh táo lại được một chút: “Gì thế?”

“Sau khi khai giảng, mỗi buổi sáng phải mang đến ký túc xá của tôi một cái bánh bao, một phần trứng luộc trong nước trà, cộng thêm một hộp sữa bò. Bánh và trứng yêu cầu phải còn nóng nhưng sữa bò thì âm ẩm là được rồi. Cảm ơn trước, làm phiền rồi.” Bà má trẻ ngẩng đầu nhìn lên, không chút khách sáo ra giá, vừa nói về mặt vừa hiện lên rõ ràng một ý tứ, đừng mong trả giá.

“Vi sao?” Tần Ương có chút không hiểu.

Đường Đường kiêu hãnh nhếch miệng cười, mặt lộ rõ vẻ thông cảm: “Bồn cô nương lên sân khấu, phí dĩ nhiên không rẻ rồi.”

Chớp mắt, một nụ cười lại chậm rãi nở ra.

Đường Đường ngẩng đầu nhìn Tần Ương, giữa buổi trưa hè nắng đỏ vàng thành phố, gương mặt trong sáng của cô gái nhỏ lại tỏa ra ánh cười lấp lánh của một buổi sớm mai trong lành: “Tần Ương, cậu luôn rất rõ ràng cậu muốn cái gì, hơn nữa, cậu biết rõ làm thế nào để đạt được cái cậu muốn.”

Tần Ương vẫn ôn hòa như trước, đôi kính trắng che đi phần nào ánh mắt đen thẳm phía sau: “Tiểu thư quá khen.”

“Như thế, tên đó thì sao?” Đường Đường đánh mắt về một góc xe, hấp háy, “cậu sẽ làm sao đây?”

Tần Ương cũng lơ đãng lướt mắt nhìn quanh: “Rau trộn.”

“Rau trộn cái gì?”

Đám đông xung quanh bỗng nhiên dạt ra một khoảng trống, nhường chỗ cho một gương mặt nhễ nhại mồ hôi xuất hiện liền ngay sau đó. Quý bà váy hoa bực bội kêu lên: “Trời ơi, chen cái gì mà chen dữ thế? Có cái gì đâu mà chen chớ?”

Cậu thanh niên điển trai nhanh nhẹn quay sang, nở ra một nụ cười tươi tắn xin lỗi: “Thật ngại quá.”

Sau lại quay sang bên phía Tần Ương: “Đang nói gì thế?”

“Không có gì.” Tần Ương không nói không rằng bước qua một bên gần đó, tránh được hai tay Thẩm Tấn. Cái ôm như mọi khi cũng vì thế mà rơi vào khoảng không đầy gượng gạo giữa đôi bên.

Một tia xấu hổ lướt nhanh qua mặt Thẩm Tấn. Đường Đường chừng như vô ý mà cười cười, nhưng cũng không nói gì thêm.

Xuống xe, nhà Đường Đường ngược lại với đường về của hai người bọn họ. Cô nhỏ đứng lại một lúc, trông theo cái bóng của hai cậu con trai ở phía xa xa. Lúc đầu là một trước một sau, rồi dường như không cam chịu như thế, người phía sau bèn rào bước nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã sóng vai song song đi cùng kẻ phía trước. Trong nắng, hai cái bóng đồ dài trên mặt đất, giống hệt như nhau, chỉ hơn kém một chút về chiều cao mà thôi.

Mọi người trước nay vẫn thường nói, vợ chồng hai người chung sống cùng nhau trong một thời gian dài, bất luận là thói quen sinh hoạt hay hình dáng, cũng tự nhiên trở nên rất giống nhau. Hiện tượng như thế, người ta gọi là “vợ chồng tương thông”.

.....

Lễ khai giảng vừa qua không bao lâu, tin tức Lão Ban vì giúp một bệnh nhi mắc bệnh bạch cầu nào đó mà đồng ý hiến tủy đã lan đi khắp nơi, gây nên một chấn động nhỏ nhỏ khắp các khoa.

Lúc còn học năm nhất, lời kêu gọi giúp đỡ từ phía cơ quan y tế đã một lần được phổ biến ra khắp toàn trường, mọi người cũng đã cùng nhau đi đăng ký hết cả rồi. Lúc đó, người phụ trách chương trình cũng có nói qua, trường hợp tìm được người có tủy phù hợp là rất hiếm hoi. Không ngờ rằng trên đời này thực sự có chuyện trùng hợp đến như vậy.

Lão Ban vui vẻ nói: “Cũng là có duyên thôi.”

Đường Đường chạy tới vỗ vai cậu ta: “Khá lắm!” Nói rồi, quay lại cười đầy vẻ tán thưởng với Y Y.

Không lâu sau đó, Lão Ban cũng bắt đầu nhập viện để tiến hành các bước kiểm tra sức khỏe, theo dõi này kia... Trình tự trước khi chính thức phẫu thuật nghe đâu còn rất phức tạp. Bọn Tần Ương nhân cơ hội buổi chiều vắng tiết, bèn rủ nhau đến viện thăm cậu ta.

Dựa theo số phòng Lão Ban cho, cả bọn mất một lúc mới tìm ra phòng bệnh. Lúc Tần Ương đang định gõ cửa, từ hành lang phía xa bỗng vọng đến tiếng bước chân chạy rầm rập, kèm theo đó còn có tiếng sột soạt của túi giấy va vào nhau, đầy vẻ ồn ào và khẩn trương.

Mọi người có mặt ở nơi đó đều nhất loạt quay đầu lại nhìn, trông thấy một cậu con trai đang hối hả chạy về phía này, trong tay linh khinh đủ thứ đồ đạc, nói thăm bệnh cũng đúng, mà nói là chạy nạn e rằng cũng chẳng sai.

Sau vài phút ngạc nhiên, Đường Đường là người đầu tiên trấn tĩnh trở lại, vội vàng lên tiếng gọi: “Thẩm Tấn?”

Lúc này Thẩm Tấn nghe gọi cũng nhất thời ngẩn ra, dừng lại, nhìn sang thì thấy ngay Tần Ương đang đứng bên cạnh cửa. “Cậu...cậu...cậu...” Ngón tay run run chỉ về phía Tần Ương, nhưng chỉ có thể gặp người đề thờ, nói sao cũng không ra lời.

Hơi thở dồn dập, gương mặt bừng đỏ, khó khăn lắm mới nói ra được một câu hoàn chỉnh: “Không phải cậu sao?” Trong ánh mắt, vẻ kinh ngạc hiện ra, không rõ là hoảng hốt hay vui mừng, nhưng sự lớn lao ấy, chừng như không bao giờ có thể xoa dịu đi được.

Lúc thì “cậu”, lúc thì “không phải cậu”, mọi người thật là bị cậu ta làm cho rối tinh rối mù cả lên. Chỉ mình Đường Đường đoán biết sơ qua ít nhiều nội tình bên trong, trước thì mở cửa phòng Lão Ban bảo mọi người vào, sau cẩn thận ném cho Tần Ương một ánh nhìn đầy ý tứ, để hai người ở lại bên ngoài riêng với nhau.

“Không phải tôi đâu.”

Tần Ương dẫn Thẩm Tấn xuống lầu. Gian phòng ngoài đầy người qua kẻ lại, phần lớn đều là bệnh nhân đang xếp hàng chờ đến lượt mình. Không có ý chiếm chỗ ngồi của bệnh nhân, cả hai ra tận chỗ bồn hoa bên ngoài cổng bệnh viện.

Thẩm Tấn ngồi nghỉ một lúc, nhịp thở cũng dần dần ổn định trở lại: “Hôm nay mới nghe người ta nói...Bảo là khoa của các cậu. Tôi hỏi là ai, bọn họ bảo không biết, vì trường bên đó còn chưa có bắt đầu tuyên truyền. Chỉ biết là đeo kính, nhìn có vẻ hiền lành, lúc trước còn ở trường cũ thì ở ngay bên dưới lầu của bọn tôi. Có đứa còn hỏi tôi, nói là anh em của tôi, sao tôi lại không biết. Tôi còn tưởng là, tưởng là... Hừ!”

Đã rất lâu rồi không nhìn thấy biểu cảm như thế này ở cậu ta, lần gần đây nhất... Lần gần đây nhất là lúc nào? Thật không nhớ rõ nữa.

“A...” Tần Ương cười thành tiếng, “Đêm qua không phải còn nói chuyện điện thoại với đằng ấy sao?”

Nhắn tin đến Tần Ương rất ít khi trả lời, thế nên mỗi ngày Thẩm Tấn đều gọi điện sang. Bọn người Tiểu Tần tập trung ở phòng khách xem ti vi, Tần Ương một mình ở lại trong phòng nói chuyện cùng Thẩm Tấn.

Thình thoảng, Tiểu Tần đi vào phòng trong lấy đồ này đồ nọ, thấy Tần Ương cười vui vẻ quá, không khỏi nghi ngờ hỏi: “Tần Ương, anh đang nói chuyện với người yêu hở?”

Trong lúc Tần Ương còn chưa đáp nên lời, phía bên kia đầu dây cũng đã nghe thấy, có người sẽ vì thế mà âm thầm hi hi cười một phen.

“Người ta có kịp nghĩ ngợi gì đâu... Vừa nghe nói là đằng ấy, người ta đã chạy ngay đến đây rồi.” Thẩm Tấn cúi đầu đáp, nhin không được tức tối kêu lên.

“Thiệt tình! Trưa nay còn phải lên lớp...”

“VẬY TRỞ VỀ ĐI.” Tần Ương đứng dậy, tay lại bị Thẩm Tấn nắm chặt.

“Tần Ương...”

Tần Ương quay đầu lại, thấy người nọ đang nói mặt bỗng nhiên đỏ dần lên.

“Chúng ta đã lâu rồi không có nói chuyện đằng hoàng với nhau...” Mặc dù mỗi ngày đều gọi điện đến, cũng chỉ có mỗi mình mình nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, Tần Ương chỉ là im lặng lắng nghe. Có đôi khi giật mình bỗng nhận ra, người nọ rốt cuộc có đang nghe mình hay không? Cảm giác như thế này thật vừa lạ lùng vừa khó chịu quá, trước kia không phải như thế, mà là... Mà là...

Tần Ương dường như không biết gì về tâm tư trong lòng Thẩm Tấn, chờ lâu, khẽ kháng cau mày: “Không phải còn có giờ học sao? Từ đây đến trường mới cũng khá xa. Cậu sẽ bị muộn cho coi.”

Muốn vùng khỏi tay người nọ, nhưng Thẩm Tấn vẫn nhất định không buông, gương mặt trước giờ chỉ quen với vẻ cười cợt dần dần hiện lên một sự hoang mang mờ mịt: “Tần Ương...”

Tần Ương bình tĩnh nhìn cậu ta.

Cô họng giống như bị vật gì đó ngăn lại, dưới ánh nhìn ôn hòa của Tần Ương, câu nói thoát ra một cách khó khăn khỏi miệng Thẩm Tấn:

“Chúng ta, chúng ta là anh em, có phải không?”

Gương mặt bình thản của Tần Ương dần hiện lên một ý cười rõ rệt: “Anh em?”

Trong đầu lập đi lập lại cái từ ấy, muốn cười vì nó mà thấy đau cũng vì nó, thân người trong lúc đó cũng chậm rãi cúi xuống, hơi thở đôi bên gần kề, ánh mắt người nọ ngập tràn hoang mang và bất an. Tần Ương nở một nụ cười, hôn nhẹ qua môi cậu ta, sau đó liền rời khỏi: “Có loại anh em nào lại làm ra những chuyện như thế này không?”

Nụ hôn nhẹ hẫng, mỏng tang như cánh chuồn chuồn lướt nước, có mà như không.

“Cậu cũng hiểu rõ mà, không phải sao?” Tần Ương vẫn nói một cách điềm tĩnh.

Thế nào lại không hiểu rõ chứ? Thời đại này đã là thời nào? Một thằng nhóc mũi dài lòng thông tuổi còn đi nhà trẻ đã biết ôm chặt không rời những di xinh đẹp, luôn miệng nịnh nọt gọi “người đẹp ơi”, học sinh tiểu học giờ giải lao ngồi rút giấy nắn nót viết thư tình cho nhau, mấy cô cậu trẻ tuổi đồng phục cấp ba còn rành rành ra đó chẳng biết xấu hổ là gì thản nhiên ôm hôn nhau trên xe buýt. Huống hồ chỉ là Thẩm Tấn, cậu con trai từ lúc bé tí đã giỏi nhất việc lôi kéo, lấy lòng người khác...? Chỉ là một mực trốn tránh mà thôi, nương vào danh nghĩa cái gọi là “anh em”, đôi bên ai cũng không dám nhìn thẳng vào. Làm sao đối mặt đây? Vẫn không dám tin vào tình yêu, sau đó đến khi mọi việc đã rồi lại phát hiện ra bản thân mình đã yêu phải một người cùng giới?

Tần Ương cuối cùng cũng giật tay ra khỏi Thẩm Tấn. Một hồi lâu, Thẩm Tấn vẫn chỉ ôm chặt lấy đầu, giọng nói run khê: “Tôi... Tần Ương...”

Đã gắng hết sức để lẩn tránh, cuối cùng mọi việc vẫn phơi bày ra dưới ánh sáng mặt trời. Lời giải bày trong cơn say đêm nào, có phải là ảo giác đâu, đã không còn có thể lùi bước lại nữa rồi.

“Cậu cho là có thể trốn tránh cả đời sao?”

Cuối cùng cũng đã nói toạc ra hết cả. Còn muốn giấu kín đến khi nào đây? Cả đời cả kiếp này ư? Bản thân có thể tự mình dối mình nhưng còn người khác thì sao? Chung quy lại vẫn là, trốn không được. Đầu còn là con nít như lúc xưa nữa, cái gì cũng không cần suy nghĩ, trách nhiệm nào cũng không cần quan tâm, chỉ cần vui vẻ sống cho riêng mình. Ba mẹ ở nhà vẫn đang mong chờ tha thiết một ngày có cháu để ẵm bồng. Người thân trong gia đình mỗi khi có dịp tiệc tùng họp mặt vẫn không ít người đùa vui “Tiệc lần sau, chắc đã là ngày vui của Tần Tần rồi nhỉ?” Nơi nào có thể sống mãi trong quá khứ mà không cần lớn lên? Đến lúc đó, một người chú rể một người phụ rể, bản thân còn có thể có lựa chọn nào khác sao?

Đường Đường đã từng nói qua, Tần Ương, cậu là dạng người nếu như gặp phải thời điểm khó khăn, điều đầu tiên nghĩ đến là xem xem có thể đi vòng

đường khác để vượt qua hay không. Nếu như không thể, cậu sẽ đường hoàng mà đối mặt.

Suốt thời gian sau đó, Thẩm Tấn vẫn mãi không lên tiếng.

Tần Ương quay lưng về phía cậu ta, hít sâu một hơi, vẫy tay gọi một xe taxi bên đường: “Thẩm Tấn, chúng ta không quay về làm anh em được nữa rồi. Nếu như muốn ở bên cạnh tôi, cả đời này đều ở bên cạnh nhau, hơn nữa, lại không còn là anh em như lúc xưa... Khi nào tự cậu nghĩ rõ ràng rồi hãy đến tìm tôi.”

Đài phát thanh trong taxi đang phát một mẫu tin tức ngắn: “Thống kê cho thấy tỉ lệ vợ chồng ly hôn ngày một tăng cao... Chuyên gia cho rằng...”

Chú lái xe rất nhiệt tình bắt chuyện với cậu khách trẻ: “Sao mặt mày lại buồn hiu như vậy? Mới cãi nhau với bạn gái xong à? Thanh niên thời nay thật là...”

Tần Ương nhẹ nhàng lắc đầu: “Không phải đâu ạ.”

—

-Chú thích-

(*) Ý của câu này muốn nói: vợ chồng đồng cam cộng khổ cùng nhau, cũng giống như một đôi chim yến sát cánh kề bên trải qua khó nhọc, cuối cùng cũng đường ai nấy đi. Ông bà nhà họ Thẩm sau nhiều năm “phao hôn” cuối cùng cũng đã chính thức “ly hôn”.

—

Món chính ^^

Cho một ngày bình thường nhưng vẫn có điều đáng nhớ đối với một vài cá nhân :).

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương Chín

“Ngửa bài rồi? Chia tay rồi? Cậu ta đá cậu rồi? Đau khổ quá đi? Muốn nhờ tôi kiếm cho cậu một ai đó còn tốt hơn thế gấp trăm lần?” Hai tay chống ngang hông, từ trên bậc thang cao chót vót đứng nhìn xuống, khó mà nói được trong ánh nhìn của Đường Đường dành cho Tần Ương ngay lúc này có bao nhiêu là đắc ý. “Chỗ tôi cái gì cũng có, nhưng xin miễn cho hai chữ “con trai” nhé. Con gái đẹp cứ gọi là hăng hà sa số, muốn dịu dàng có dịu dàng, muốn thông minh có thông minh, đoan trang hiền thực, giỏi giang cá tính, quyến rũ hợp hồn người, chỉ có dư chứ chẳng thiếu... Chẳng hay vị công tử này sở thích thế nào thôi?”

“Như cậu là được rồi.” Tần Ương cười nhẹ ra một tiếng. Vừa nói xong, đã ngay lập tức nhận được một cái lườm sắc lém từ đối phương, bất đắc dĩ, đành phải đưa xiên thịt dê nướng đang cầm trong tay cho cô bạn, như một cách dỗ dành. “Con gái con đưa ăn nói bạo dạn như thế, chẳng ai thèm lấy đâu.”

Đường Đường cũng chẳng màng quan tâm đến, nhún vai trả lời: “Không ai lấy tôi cũng chẳng sao, ít ra còn có ai đó tối tối vẫn đem thức ăn khuya đến cho tôi mà.”

Nói xong vô cùng thoải mái ghé răng rút đi một miếng thịt đã chín mềm, cong miệng nhai một cách thỏa mãn, hai mắt nhanh chóng nhắm lại, chậm rãi tận hưởng vị ngọt mềm từ từ tan ra nơi đầu lưỡi: “Là cửa hàng nằm bên trái cổng sau của trường, đúng không?”

Trông thấy vẻ mặt miễn cưỡng của bạn, Tần Ương không khỏi bật cười: “Chính là cửa hàng được đại tiểu thư đây khâm điếm đấy ạ.”

Đường Đường cứ thế nhanh chóng thanh toán sạch sẽ xiên thịt trên tay, đến cuối cùng quay sang nhét trả cho Tần Ương một que trúc rồng không: “Có gì muốn nói thì cũng đã nói hết cả rồi. Có thật là ngay cả anh em tốt cũng không thể làm được nữa?”

Tần Ương mân mê que gỗ trong tay, nhẹ nhàng gật đầu.

Đường Đường vẫn tiếp tục ăn một cách điềm nhiên, chừng như lơ đãng mà buông ra một câu đầy ý nghĩa: “Nếu không nở thì cũng không cần làm đến mức tuyệt tình như vậy.”

“Con người cậu ta...” Những ngón tay thanh mảnh của cậu con trai bỗng nhiên siết chặt lấy thanh que gỗ mỏng manh. Câu nói thoát ra khỏi miệng, sau lại ngập ngừng trong giây lát, dường như đang cố lựa chọn từ ngữ thật thích hợp, mãi một lúc sau mới tiếp tục chậm rãi vang lên, “Những lần cậu ta bị

người khác vứt bỏ, so với những lần cậu ta tự mình vứt bỏ người khác, thật ra là nhiều hơn nhiều lắm”

“Hở?”. Đường Đường bĩu môi hứ nhẹ một tiếng, nhưng ngay khi kịp ngấm lại những gì Tần Ương vừa nói, mới ngớ ngàng hỏi lại, “Ài kia?”

“Lý do đều như nhau cả, là vì không có cảm giác an toàn.” Đèn đường trên cao tỏa ra quang sáng mờ nhạt, đổ xuống mặt đất đen thẫm một cái bóng đơn độc thật dài. Ánh nhìn cậu con trai từ lúc nào cũng đã đắm đắm đọng chặt nơi xiên gỗ rồng không trong tay mình. “Với hai kẻ yêu nhau mà nói, “chia tay” là việc không không bao giờ được phép đem ra đùa cợt, cũng như vợ chồng lúc cãi nhau vẫn kiêng kỵ nhất hai tiếng “ly hôn”. Chỉ cần đôi bên có kẻ nói ra rồi, lời nói sẽ theo vào suy nghĩ, một sớm một chiều sẽ rất nhanh trở thành sự thật. Thâm Tần chính là dạng người như vậy. Yêu một ai đó, còn chưa tận tình hết sức, còn chưa tận tâm trao đi, từ lúc bắt đầu lòng đã chỉ đau đầu nghĩ đến cảnh kết thúc. Có một cô gái đã từng nói với tôi, yêu Thâm Tần và được Thâm Tần yêu, cảm giác cũng tựa như chỉ có hôm nay không có ngày mai. Như thế, thử hỏi có cô gái nào chịu được?”

Đường Đường tròn mắt lắng nghe, Tần Ương cầm lấy cốc trà sữa bên cạnh, sau khi cầm ống hút vào miệng cốc thì đưa sang cho cô bạn: “Nhìn cậu ấy yêu thương một ai đó cũng như nhìn cậu giám cân vậy, kết cuộc đã có từ trước khi kết thúc, hoàn toàn chẳng có chút kết quả nào... A——”

“Tôi và tên đó không cùng một đẳng cấp, cảm ơn nhiều à.”

Sau một trận ăn uống no say, cái nhéo của Đường Đường rõ là đau ra trò. Ngoài việc cố gắng cắn răng chịu đau, Tần Ương chỉ có thể âm thầm tự trách mình ngày thường sao lại chăm cho cô nhỏ đủ đầy đến thế.

Dưới ánh mắt thúc giục của Đường Đường, câu chuyện lại bắt đầu, nội dung miên man nói mãi về một người con trai “Nhưng mà, cậu ấy thật ra là một dạng thanh niên rất điển hình của Thượng Hải.”

Cẩn thận, dịu dàng, biết chăm sóc. Ngày quốc tế phụ nữ 8-3 hàng năm không bao giờ quên tặng cho mẹ Tần Ương một bó hoa nở rộ, thỉnh thoảng còn tro tài ảo thuật biến ra những món quà nho nhỏ có khả năng làm vui lòng người, khi là một món trang sức dùng để trang trí cho túi xách tay, lúc khác lại là những viên kẹo xinh xắn đủ màu, có khi cũng chỉ cần một câu nói khéo léo xoa dịu, “Đi à, nhìn đi hình như là chẳng bao giờ già đi cả”. Có lẽ, những điều đó chỉ chứng tỏ được chút khôn khéo bề ngoài và khả năng lấy lòng người khác của cậu ta, nhưng có thể khiến cho một người phụ nữ Thượng Hải tóc đã hai màu sưng nằng tâm tình trở nên vui vẻ hết như một thiếu nữ hoài xuân, thế là đã đủ rồi... .

Cậu ta còn nấu ăn rất ngon, dù chỉ biết làm vồn vện hai món cải xào và trứng sốt cà chua. Cậu ta học vẫn không cao nghề nghiệp không giỏi, thường theo sát ba Tần Ương trong những buổi tập thể dục đầu ngày, nói đủ chuyện quân sự này kia nhưng đạo lý sống ở đời thì rất rõ ràng ngay thẳng: trên xe buýt sẽ tự nguyện nhường chỗ cho người lớn tuổi và phụ nữ mang thai; còn có tính xấu giống như Đường Đường là thích nựng nịu các em bé nhỏ, cứ trêu chọc mãi cho đến khi các bé đỏ ửng hai gò má, khóc òa lên mới thôi. Nhưng sau đó sẽ chẳng chút ngượng ngùng nào ra sức chọc cho các bé cười vui trở lại, cứ gây ra rồi lại đáp đền, tận tình đến mức tưởng như chẳng biết mệt là gì.

“Cậu ta còn biết mua thuốc giảm đau cho bạn gái nữa ha.” Cười cười đầy vẻ láu lỉnh, Đường Đường nói xen vào. Một xiên gỗ đã sạch bóng thịt dề lại được nhét vào tay Tần Ương, “Người như cậu ta đúng là một đối tượng tốt để xem xét, còn người như cậu lại là một đối tượng tốt để mang về nhà.”

Tần Ương bẻ nhẹ que trúc ra làm hai đoạn, sau lại mân mê cố ghép chúng lại thành một: “Cảm ơn đã khích lệ.”

“Khách sáo mà làm gì.” Đường Đường nhướn mày, quay sang nhìn thẳng vào Tần Ương, “Cậu chắc chắn là cậu ta sẽ mang cậu về nhà à?”

“Tại sao không phải tôi dẫn cậu ấy về nhà chứ?” Tần Ương đứng dậy, ném cái que trong tay vào thùng rác ngay gần đó, giọng đầy tin tưởng, “Chắc chắn là thế.”

Một đời người có thể có được mấy lần mười năm? Những người quen biết và gặp gỡ trong cuộc sống này, có bình thùy tương phùng, có thân thiết như anh em ruột thịt, nhưng cuối cùng đều phải nói lời từ biệt và xa nhau. Có được bao nhiêu người có thể ở mãi bên cạnh mình, không rời khỏi không phân ly, cùng cười mà trông lại khoảng thời gian mười năm dài đằng đằng ngày hết đêm qua? Có thể nào đi nữa kẻ ấy vẫn chính là Thâm Tần. Mười năm, những chuyện đã xảy ra trong mười năm ấy, cứ xoay vần như thế mà lằng lằng ngấm sâu vào cốt nhục của chính mình. Những nhớ và thương, những yêu và hận, từ lâu đã không còn nhớ rõ giữa chúng ta ai đứng ai sai, ai nhiều ai ít. Như thế, sao có thể nói rời đi là rời đi được?

“A...” Đường Đường nhoen miệng cười, cũng đứng lên đi lại trước mặt Tần Ương, thái độ đầy vẻ khiêu khích, “Tần Ương ơi là Tần Ương, nếu như cậu thật đã chắc chắn như thế, thì sẽ chẳng đến tìm tôi để nói những lời này làm gì.”

Im lặng vài giây, Tần Ương thốt nhiên bật cười khanh khách, cứ như một cậu trai vẫn ngày ngày chờ đợi trước cửa nhà cô gái, người thương còn chưa kịp gặp thì mẹ người ấy đã phát hiện ra tâm ý của mình. Một lúc lâu, cậu cúi mặt không nhìn Đường Đường, khi ngẩng lên, vẻ bối rối cùng ngượng ngùng đã tan đi ít nhiều trong mắt: “Tiểu thư anh minh.”

Đáp lại, tiểu thư chỉ phát tay đẩy về “ta đây người lớn không chấp nhặt bọn trẻ các ngươi”, trước khi lên phòng còn không quên dặn dò lại vài câu: “Chuyện nhỏ thôi, cậu muốn nói gì thì cứ nói, tôi nghe tất. Thịt dề nướng hôm nay ngon lắm, nhưng trà sữa thì lại chả ra sao. Cửa sau của khu chung cư, phía đối diện cũng có một tiệm đây, vị vừa thơm vừa đậm đà. Mà, ngày mai phải tới sớm hơn một chút, người ta chờ lâu quá, đôi đến phát điên lên được.”

Và như thế, ngay từ khi còn chưa bắt đầu đã âm thầm lặng lẽ ra đi, kế hoạch giám cân của Đường Đường.

.....

Một thời gian dài, điện thoại di động trở nên im lặng. Dây số quen thuộc lúc trước mỗi ngày đều gọi đến giờ đây tựa như đã biến mất, thứ duy nhất còn lại chỉ là một sự im lặng dài. Về phần Tần Ương, mỗi ngày vẫn đều đặn đến thăm Đường Đường. Ngoài hai món thịt dề nướng thơm ngon mềm ngọt cùng

trà sữa đậm đặc thơm lừng, còn có cả một tấm lòng cảm thông và thương xót sâu xa, dành cho một công dân sống trong thời đại mới, xã hội mới, thế nhưng, vì hai chữ “giảm cân”, vẫn phải nhẫn nhịn làm tình làm tội dạ dày mình.

Khu ký túc xá nữ vào ban đêm cũng trở nên im ắng lạ dưới quảng sáng vàng dịu từ ánh đèn đường trên cao. Thi thoảng, từ nơi nào đó lại rơi xuống những tiếng cười lơ ngơ được buổi đêm âm vang, vang cao lên một cách lạ lùng. Bên bồn hoa lớn, Tần Ương và Đường Đường ngồi cùng nhau, nói vắn vơ đủ mọi chuyện trên đời. Thế nhưng, giống như có một lời hẹn thầm từ trước, nội dung câu chuyện sẽ luôn luôn quay về một đề tài duy nhất. Thắm Tán khi còn đi nhà trẻ thì đáng ghét đáng đánh ra sao, lên tiểu học thì suýt bị dọa cho phát khóc trong tiết dự giờ như thế nào, cấp hai thì là một Thắm Tán chán chường cao ngạo, nhưng khi vào cao trung lại lột xác biến thành một Thắm Tán Đường Đường chưa gặp qua bao giờ. Thắm Tán, Thắm Tán, Thắm Tán... Mọi việc xảy ra ở bên cạnh, ở chung quanh con người đó, không hiểu vì sao lại luôn luôn tốt đẹp đến thế.

Yên lặng ngồi nghe mãi, tiểu thư quen tính được nuông chiều, cuối cùng cũng không nhịn được mà bật thốt lên: “Cái tên chuột sa hũ nếp đó chẳng lẽ chưa từng biết trác trở là gì sao?”

Tần Ương nhẹ nhàng lắc đầu: “Cũng không hẳn. Có một lần.”

Lúc học cao trung, Thắm Tán phải lòng một cô bạn ở lớp bên cạnh. Nữ sinh ấy rất đẹp, dung mạo nhiều nét trông khá giống Y Y, tính tình trầm lặng, giỏi viết văn, còn biết chơi đàn tỳ bà, có thể nói là tài sắc vẹn cả đôi đường. Khi ấy, Thắm Tán kiên nhẫn theo đuổi cô bạn tròn một tháng trời, tìm cách tiếp cận, nhờ vả những người quen biết, tặng quà nhỏ làm quen... Đem tất cả mọi cách thức trước giờ từng biết ra sử dụng, có khi thành công có khi thất bại, cứ qua lại như thế một thời gian, cuối cùng cũng đành từ bỏ.

Đường Đường tò mò: “Sao vậy?”

Tần Ương cắn nhẹ môi, thỏa mãn nở ra một nụ cười: “Bởi vì cậu ấy cuối cùng cũng phát hiện ra, cô bạn ấy từ lâu đã thầm mến tôi.”

.

.

Nhiều lần, ngồi trong nhà xem ti vi, mẹ Tần Ương lại nhìn ra cửa sổ, chùng như đang tìm kiếm một điều gì đó. Sau cuối, nửa chán nản nửa mong ngóng lên tiếng: “Sao dạo này không thấy Tán Tán đến nhà mình chơi hờ con?”

Tần Ương ngồi viết báo cáo trên máy tính, câu trả lời lẫn trong tiếng gõ phím lách cách đều đặn, chậm rãi vang lên: “Chắc là gần đây bận chuyện gì đó thôi ạ.”

Thăm tâm rõ ràng từ sớm đã xác định kết quả của lần cuộc này, thế nhưng đôi khi vẫn cảm thấy bất an khôn xiết. Lên giảng đường, Tần Ương cũng thoải mái hơn so với ngày thường. Mọi thứ dường như đang trôi chậm lại, trong cảm nhận của cậu.

Phía trên bục giảng, vị giảng viên hiền lành vẫn đang cẩn thận giảng lại một lượt nội dung của bài học. Ở bên cạnh, Đường Đường cứ kéo tay Tần Ương suốt, trên mặt hiện lên một vẻ si mê không buồn che giấu: “Cái cậu Tiểu Tổng này đúng là càng ngày càng dễ thương ra mà.”

Vị giảng viên ấy họ Tổng, nghe đâu ở nhà đã có một bé gái. Gương mặt tròn trĩnh phúc hậu cùng đôi mắt hiền lành như luôn mỉm cười sau cặp kính trắng, tính tình so với các thầy cô khác trong khoa cũng dễ chịu hơn rất nhiều, không những tận tâm trong giảng dạy mà những khi bị các sinh viên tinh quái trêu chọc, cũng chỉ cười cười cho qua. Nhưng lại chính vì thế mà càng được sinh viên đem lòng yêu mến, nhất là những cô như Đường Đường. Khi đã ra khỏi lớp học, bất kể là trên hành lang hay sân trường, đều không biết lớn nhỏ mà bạo gan gọi là “Bạn Tiểu Tổng ơi”. Ngày thường chẳng bao giờ thấy cô nàng chịu nán lại giảng đường cho đến phút cuối, ngay cả giờ dạy của thầy chủ nhiệm khoa cũng không quản nổi cái tính này của Đường Đường, chỉ mỗi vị giảng viên họ Tổng này là ngoại lệ.

Tần Ương càng nhìn đáng vẻ mê mẩn đắm đuối cô bạn đang bày ra càng chịu không nổi, bèn lấy khăn tay đưa qua: “Lau nước miếng đi kia, chảy cả ra rồi.”

Đường Đường quay sang vờ ra vẻ xấu hổ phát lên vai cậu một cái. Ngay lúc ấy, điện thoại đặt ngay bên cạnh Tần Ương đột nhiên lóe lên tia sáng xanh. Nhìn lại, là một tin nhắn được gửi đến từ dãy số rất quen rất quen. “Cả tháng trời người ta vui đầu vào làm luận văn, thế mà cái lão họ Đường kia xem xong chỉ thần nhiên phán cho mỗi một câu không đạt yêu cầu!”

Tần Ương cắn môi cười khế.

Đường Đường ngay tức khắc nghiêng người tránh xa, bắt tay hình chữ X ôm ngang trước ngực, vờ sợ hãi kêu ầm lên: “Đừng cười nữa, rất là dọa người đó. Tôi thừa biết tôi nay chả có thịt dê nướng để ăn rồi.”

Tần Ương chẳng thèm đáp lại, đặt ngay điện thoại xuống bàn, thoát cái đã trở lại đáng vẻ nghiêm túc thường ngày, chăm chú ghi lại lời thầy giáo đang nói phía trên kia.

Đường Đường bĩu môi nguyền rủa: “Còn làm bộ nữa.”

Nửa giờ sau, lớp học cuối cùng cũng tan. Tần Ương là người đầu tiên bước nhanh ra khỏi lớp. Đại sảnh vắng lặng không một bóng người, trên bục cao chỉ có mỗi bức tượng điêu khắc bán thân của vị danh nhân nào đó đứng đơn độc một mình. Ngày thường nhìn thế nào cũng thấy tro ra như đá gổ, hôm nay dưới ánh sáng dịu dịu của nắng hắt qua ô kính, những đường nét trên gương mặt im lặng suy tư ấy dường như lại mềm mại hơn rất nhiều.

Tần Ương nói: “Này bạn, tin nhắn gửi nhầm mất rồi.” Giọng nói bình thản và khể khàng.

Bên kia đáp lại bằng một tiếng cười vang vang: “Nếu như đảng này thật đã gửi nhầm tin, đảng ấy sẽ không có ý gọi lại như vậy đâu.”

Giọng nói vẫn đầy vẻ bông đùa như mọi khi, còn mang theo vài phần đắc ý của kẻ vẫn tự cho mình là thông minh: “Tần Ương, trước giờ cậu chẳng khi nào qua nổi mắt tôi đâu.”

Câu nói nghe đầy vẻ thoải mái nhưng lại khiến cho những ngón tay cầm điện thoại của Tần Ương đột nhiên siết chặt. Nhìn lại, pho tượng trong đại sảnh sao mà xấu xí tẻ.

Có những thói quen hình thành qua nhiều ngày chẳng thể nào chỉ trong một sớm một chiều mà thay đổi. Tỷ như xem một bộ phim điện ảnh hay, lòng ngập tràn xúc động, liền quay đầu lại, tìm kiếm một kẻ luôn ở bên mình, luôn sẵn sàng nghe mình bày tỏ, nhưng khi ấy, người đầu thấy? Lại tỷ như Thẩm Tấn không ở bên cạnh Tần Ương và Tần Ương không ở bên cạnh Thẩm Tấn.

.

.

Từ lần gọi điện gần đây nhất của Thẩm Tấn cho đến nay, cũng ngót một tháng trời bất vô âm tín. Từ sau “tin nhắn gửi nhầm” ấy, liên lạc giữa đôi bên cũng dần dần theo đó mà trở lại như trước.

Tần Ương bảo: “Mấy ngày nay đi xem bộ phim ‘Điện cứ sát nhân cuồng’[1] với Đường Đường, đáng sợ lắm.”

Thẩm Tấn kể: “Hồi tối thức cả đêm coi đá bóng, sáng ra lại trúng ngay giờ dạy của lão họ Đường đó, học kỳ này xem ra chẳng sợ không có luận văn để mà làm.”

Rảnh rồi không có gì làm, Tần Ương vừa xem CSI vừa nói chuyện điện thoại với Thẩm Tấn, nói chán chê lại quay sang kể nội dung phim cho Thẩm Tấn nghe, đảng này tự sát, đảng kia bị mưu sát, đảng nọ lại vì tình mà chết, máu me khắp nơi, cả não óc cũng vấy ra ngoài. Ấy thế mà, mặt mày không hề đổi sắc, vẫn tằng tằng ăn hết cả chén “Ma lạt năng”. Thẩm Tấn phía bên kia cười mắng: “Tần Ương, đảng ấy càng ngày càng biến thái.”

Mãi, Tần Ương vẫn im lặng không hỏi tới xem người nọ đã nghĩ xong về việc kia hay chưa. Mà ở phía ngược lại, Thẩm Tấn một chữ cũng không hé ra ý tứ mình thế nào.

Sáng sớm mỗi ngày, Tần Ương đều nhận được một tin nhắn từ Thẩm Tấn: “Trời lạnh lên rồi, ai đó phải nhớ mặc thêm áo ấm.”

Buổi trưa ở căn tin, một tay cầm chiếc bánh bao nóng hôi vừa gọi ra, tay kia lần từng phím một mà dằn dò: “Nhớ phải ăn trưa sớm sớm một chút.”

Cứ thế, giữa sự săn sóc dịu dàng hiện ra một tia dụng tâm kín đáo. Nếu người nào khơi chuyện trước, người ấy hẳn nhiên sẽ lâm vào trạng thái sợ hãi bối rối, cả lưng tưng bết an, đương nhiên, kẻ khó coi như thế không thể nào lại là mình được.

Đường Đường ở bên cạnh chứng kiến hết tất thấy, không kiên nhẫn nổi nữa, liếc Tần Ương một phát, chép miệng bình luận: “Vừa đánh vừa xoa, hà, chính sách dụ dỗ.”

Chưa hết, còn rùng mình bổ sung thêm một câu: “Cả hai bên mới ghê chứ.”

Quay sang ném cho Tần Ương một cái nhìn đầy vẻ khinh thường: “Coi trọng sĩ diện chứ gì?”

Tần Ương lắc đầu chối biến ngay: “Không phải tôi, là Thẩm Tấn đó chứ.”

Đường Đường nheo mắt: “Rõ ràng cậu cũng cùng một giuộc với tên đó thôi.”

Cũng không phải không có việc phiền lòng để phàn nàn. Ở bên khu trường cũ có một cô giáo mới đảm trách việc chủ quản công tác của bọn sinh viên. Tính tình vừa cổ hủ vừa khó khăn, ghét nhất là việc chứng kiến các trò vui chơi hội hè này nọ. Nhóm Đường Đường Tần Ương lúc này đều đã là cán bộ nòng cốt của hội, vài bản kế hoạch hoạt động liên tiếp đưa lên đều bị cô ta tùy tiện bác bỏ đi cả. Tâm huyết bỏ ra suốt đêm của cả nhóm chỉ vì một quyết định ắt ơ mà đành uống phí. Ngay cả cậu con trai tính tính dễ chịu như Tần Ương cũng còn cảm thấy buồn bực nói chi là mấy người còn lại.

Thẩm Tấn nghe Tần Ương kể, hình dáng của cô giáo ấy là tóc cháy vàng, mặt ồm ồm vàng vọt, vóc dáng gầy tong gầy teo, không khỏi ngạc nhiên kêu lên: “Đấy không phải là một bà mo hay sao?”

Hai người phá lên cười cùng lúc, thoáng cái, “Bà mo” đã trở thành biệt danh dành đặt riêng cho cô giáo nọ, hết như “lão họ Đường kia” dành cho thầy giáo cũ hay làm khó dễ bài vở của Thẩm Tấn.

Có lần, Thẩm Tấn ra về bí mật nói với Tần Ương: “Tôi nhìn thấy cậu Tiểu Tổng bên khoa các cậu ngồi chung xe với lão họ Đường bên này đấy nhé.”

Tần Ương tốt bụng sửa lại giúp cậu ta: “Người ta tên là Đường Dật.”

Bên kia vẫn cứ ương bướng kêu lên: “Lão họ Đường khó ưa!”

Tần Ương thả người rơi vào lòng ghế, tỉnh quái trên chộc: “Thẩm Tấn à, hình như càng ngày cậu càng thân thiết với Đường Đường hơn rồi đó.”

“Đừng có xếp tôi với con nhỏ xíu xon chua ngoa đánh đá đó vào cùng một chỗ!”

Quả nhiên, chỉ mỗi việc bé xú ấy thôi đã chọc được cậu ta tức điên lên rồi, Tần Ương hài lòng không để đâu cho hết.

Bài luận của Thẩm Tấn do không đạt yêu cầu mà phải viết lại một lần nữa, nhưng vị giảng viên họ Đường kia dường như có ý làm khó, chỉ đích danh cậu ta phải thuyết trình trước lớp cho cả khoa cùng xem. Thẩm Tấn hận đến mức nghiền răng nghiền lợi nhưng cuối cùng vẫn chẳng cách nào thoái thác được, đêm hôm khuya khoắt gọi điện cho Tần Ương mà oán giận rủa xả ông thầy: “Lão đáng chết! Ngươi quân tử! Thảo nào đến giờ vẫn chưa lấy được vợ! Thảo nào ngày thường chẳng có cô nào thèm qua lại với ông! Từ Mỹ về rồi muốn làm gì thì làm sao?”

Tần Ương mơ mơ màng màng nghe cậu ta bắt măn kẻ lẻ, nhẹ giọng khuyên can: “Thầy ấy chỉ mới ba mươi mấy tuổi thôi, còn chưa đến bốn mươi, có lập gia đình hay chưa là quyền tự do của người ta.” Về phần không được giới nữ hoan nghênh thì... Ừm... Cứ nhìn thầy Tổng, con người mà chỉ cần nhắc đến tên thôi đã đủ khiến cho Đường Đường không cầm lòng nổi thì khắc rõ. Bỏ đi, hai người này đều là cái gai trong mắt của tên đó cả, không cần phải châm thêm dầu vào lửa.

Đầu dây bên kia bỗng vang lên một tiếng gọi dài, đầy ý làm nũng: “Tần Ương... Tần Ương...”

Tần Ương dụi nhẹ mắt, con buồn ngủ khiến giọng nói cậu chẳng lớn hơn một tiếng thì thầm là mấy: “Chuyên ngành khác nhau, tôi không giúp cậu được rồi.”

Đầu dây bên kia buông ra một tiếng thở dài, truyền qua ống nghe, đến tai Tần Ương, chừng như nhìn thấy được cả gương mặt đang buồn rĩ ra của cậu con trai đó.

Cách ngày sau đó lại có kẻ len lén trốn giờ lên lớp buổi trưa, đổi cả thầy ba chuyến xe để đi đến khu học viện mới. Bước vào hội trường, thấy phía xa xa trên khán đài là một cậu nam sinh đáng vẻ bưng bưng đang sôi nổi nói trước micro, từ gương mặt và cả dáng dấp đều tỏa ra một sự nổi bật cùng thu hút mãnh liệt. Thật không tưởng tượng ra được đó là cái kẻ tối qua ôm cứng điện thoại điệu bộ hết như con nít luôn miệng mè nheo gọi mình “Tần Tần, Tần Tần ơi”.

“Ồ, coi ra chuột sa hũ nếp cũng có chút tài năng đó chứ.” Đường Đường ham vui đi theo, sau một lúc quan sát đánh giá kẻ trên bục cao thì quay qua Tần Ương đưa ra nhận xét. “Ồ đâu ra bài thuyết trình đó vậy?”

Tần Ương ôm một bên tay, cười nhẹ đáp: “Chính cậu ấy viết đấy.”

Đường Đường nghi ngờ nhìn sang: “Cậu không nhúng tay vào sao?”

“Không có.” Tần Ương ngừng một chút rồi nói tiếp: “Chỉ là giúp sửa lại từ ngữ thôi.”

Người nọ viết thẩu lăm, viết xong nhìn lại, e rằng chỉ mỗi mình cậu ta là hiểu được mình viết những gì mà thôi, chẳng trách sao giảng viên chấm bài lại phê rằng không đạt yêu cầu.

“Ày...” Tiểu thư đứng xem thêm chút nữa, trong lòng âm thầm giáng Thẩm Tấn xuống thêm ba bậc, vì tội viết lách cầu thả.

Một trận pháo tay vang lên giòn giã khắp hội trường, bài thuyết trình cuối cùng cũng đã kết thúc. Từ bục cao, cầm trong tay xấp bài luận chi chít dấu gấp, Thẩm Tấn chạy vội về phía bên này, mặt không giấu nổi vẻ vui mừng.

“Sao cậu lại tới đây?”

Tần Ương chỉ sang Đường Đường, nói: “Nhỏ muốn xem thử thầy Đường bên các cậu là người thế nào.”

Thẩm Tấn thất vọng đáp lại: “Ra thế.”

Đường Đường cũng cười theo, ở một góc khuất tầm nhìn của Thẩm Tấn, không ngần ngại nhéo cho Tần Ương một cái đầu gối: “Giả bộ nè, nhéo chết hai người các người luôn!”

.

.....

Học viện của hai người cách xa nhau đã đành, đường về nhà cũng chẳng còn thuận tiện như trước.

Xe chạy một đoạn lại dừng, rất nhiều người xuống xe, rồi lại rất nhiều người lên xe. Có lúc Tần Ương vô thức dõi mắt nhìn xung quanh, Thẩm Tấn chặt vật lên ra từ một đám đông nào đó, hỏi khê: “Tìm người ta à?”

“Không có.” Đưa tay cầm ba lô của Thẩm Tấn, Tần Ương nghiêng đầu nhìn sang, “Cứ làm như mình giỏi lắm vậy.”

Thẩm Tấn nhướn mày đầy vẻ kẻ cả: “Thiên tài mà.”

Tần Ương đưa sang một cốc trà sữa, hỏi: “Qua lại ở chỗ này bao nhiêu lần rồi?”

“Nè, có cần phải nói huých toẹt ra như thế không hở?” Trà sữa âm ẩm vừa vịn ôm vào trong tay, đầu đó dường như còn vương lại cảm giác quen thuộc của người bên cạnh. Thắm Tấn cắn ống hút, trong mắt mờ mờ hiện lên một tia ngượng ngùng: “Năm lần.”

Lúc lên xe vì tìm kiếm người nọ mà đã năm lần bảy lượt len lỏi khắp từ đầu đến cuối xe, sau đó lại còn vội vội vàng vàng xuống xe tìm xem có phải bị rút lại rồi hay không. Chú soát vé đứng nhìn vài ba lần thì đã nhớ mặt, thế là nghĩ ngay cậu lên xe là để phát tờ rơi quảng cáo này nọ, cứ theo sát một bên mà canh chừng.

Tần Ương cúi đầu, một lúc lâu vẫn không nói lời nào. Con người này... Hôm trước là sáu lần, hôm trước nữa cũng phải mất sáu lần, hôm kia nữa thì đến bảy lần... Giờ học buổi chiều, đến hai giờ ba mươi lớp cậu mới tan học, cậu ta từ lúc hai giờ đã ra trạm tàu điện ngồi chờ, thật là... Sau này, nếu như tình hình trật tự trị an ở các trạm tàu điện siết chặt hơn rồi, không còn dễ dàng tới đi như bây giờ nữa, có thể nào cùng cậu ta ra đây phát tờ rơi quảng cáo, ăn xin, bán báo, hoặc là làm những việc vặt khác mà sống qua ngày?

Ở nơi này, thường có nhiều người ăn xin nghèo khổ, mỗi người nấu mình ở một toa tàu cố định mà khát thực qua ngày. Ngay lúc này, một cô bé gầy gò đang quỳ gối trước mặt Tần Ương, dáng vẻ khắc khổ đầy nhẫn nại. Đôi mắt đen láy mờ to nhìn thẳng vào cậu. Cái nhìn trống rỗng. Ở lứa tuổi vô nghĩ vô lo của một đứa trẻ, cả gương mặt lại vô cảm không lộ ra chút cảm xúc nào, chỉ im lặng chờ đợi.

Tần Ương lục tìm chút tiền lẻ bỏ vào chiếc hũ nhỏ trong tay cô bé. Trong lúc lơ đãng, ngón tay bỗng chạm phải một ai đó, xúc cảm ấm áp và quen thuộc, đã từng khiến lòng nhưng nhớ không thôi. Tần Ương bình thần thu tay về, nhẹ nhàng xoa khế nơi vừa xảy ra đụng chạm, mờ mờ nghe lòng dâng lên một cơn run khẽ, xuyên xao.

Cô bé nhỏ giọng nói một tiếng “Cảm ơn.”

Tần Ương quay lại cười với cô bé một cái, sau lại tiếp tục cúi đầu, chừng như đôi giày chơi bóng Thắm Tấn đang đi rất có giá trị để nghiền cứu.

“Tần Ương...” Không khí im lặng có chút ngượng ngập, Thắm Tấn cuối cùng cũng lên tiếng, âm giọng rất trầm, nghe như một tiếng thì thầm. Vì bối rối, còn có phần ngắc ngứ.

“Tôi cảm thấy... Ừm... chuyện đó...”

Tần Ương vẫn chỉ cúi đầu lắng nghe.

“Đã đến trạm Nam Kinh Đông lộ [2], các hành khách xuống trạm xin mời xếp hàng lần lượt ở cửa phía bên phải của xe...” Một giọng nữ ngọt ngào vang lên ngay lúc Thắm Tấn còn đang chần chờ, trùng hợp đến mức khiến người ta phiền lòng.

Cậu học sinh này giờ vẫn ngồi gù gù gần bên cạnh Tần Ương, nghe thấy thông báo từ loa cao thì giật mình bừng tỉnh, lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh hẳn rồi vội đứng dậy bước đi. Thắm Tấn thuận thế lấp ngay vào chỗ trống ấy.

“Hồi tháng trước, cái lúc rất bận đó, cái lão họ Đường ấy... À, không, là Đường Dật. Bài luận mà ông thầy ấy giao cho, bảo là tôi không đạt yêu cầu.”

Cửa tàu lại mở ra thêm một lần nữa, đợt khách cũ tràn xuống, đợt khách mới ứa lên, con tàu sau vài giây ngắn ngủi ghé trạm lại rùng mình chuẩn bị lao đi, bắt đầu một chặng hành trình mới. Tần Ương đáp: “Chuyện đó thì tôi biết, cậu đã nói rồi mà.”

Thắm Tấn dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục quanh co: “Đó là... thầy ấy bảo tôi không có cố gắng hết sức, tôi xem lại thì cũng thấy quả là mình chẳng tập trung chuyên tâm gì cả.”

Khó có dịp được nghe cậu ta tự mình thừa nhận lỗi lầm của mình, Tần Ương thật cẩn thận lắng nghe, khóe miệng bất giác cong lên một nụ cười nhẹ.

“Là do... đó là do... người ta mãi nghĩ chuyện khác.” Cậu thanh niên ngày thường cao lớn đường hoàng là thế, giờ đây gương mặt vì bối rối mà đỏ bừng, tay chân luống cuống làm gì cũng thấy không được tự nhiên, cứ ngồi đó ôm chặt lấy bình trà sữa đã uống hết hơn phân nửa, cơ thể hoàn toàn nương theo nhịp chuyển động nhanh chậm của con tàu.

“Ai kêu cậu suy nghĩ lung tung làm gì.” Một lúc lâu, không thể nhịn thêm được nữa, Tần Ương nhẹ giọng lên tiếng trách.

Chỉ chờ có thế, Thắm Tấn buông ra hai tiếng cười “hì hì” đầy miễn cưỡng, vẻ mặt trong nháy mắt đã hết như một con mèo thành tính.

Bác gái ngồi bên cạnh Thắm Tấn quay sang nói chuyện với một bác gái khác, sau còn tốt bụng dịch sang bên nhường chỗ cho bạn mới của mình ngồi vào. Băng ghế vốn chỉ đủ chỗ cho sáu người nay lại phải chịu sức chứa đến bảy.

Cơ thể bị ép sát vào nhau, Thắm Tấn thừa cơ nửa dựa nửa ôm lấy Tần Ương: “Tần Ương, Tần Ương, Tần Ương, cậu bỏ mặc người ta, người ta không quen chút nào hết.” Đây là nê nheo, đây là làm nũng, đây là trách cứ, đây là thỏa lòng, cứ thế mà nói mãi bên tai, khiến người khác khi nghe sau vài giây rùng mình sợ hãi lòng cũng bỗng mềm đi rất nhiều.

Tần Ương ngồi thẳng người dậy, khuỷu tay đánh nhẹ vào ngực cậu ta, thoát khỏi cái ôm của người nọ: “Lâu ngày thành thói.”

Cậu không nói, tôi không nói, đôi bên dụ dỗ lẫn nhau, lại thuận lòng để cho bản thân bị dẫn dụ, lòng cứ thế mà lơi ra, tình thật nhiều hơn giả ý. Bao nhiêu ý tứ đều để lộ ra cả rồi, chỉ còn thiếu mỗi việc chính miệng nói ra mà thôi.

.....

Ném cho đôi giày cao gót nằm chổng chơ trên mặt đất một cái nhìn thề không đội trời chung. Đường Đường nói mà không nhìn Tần Ương: “Nếu như đánh chết tên đó cũng không nói, cậu làm sao đây?”

“Thế thì tôi nói trước vậy.” Tần Ương cười đáp, mắt ánh lên một tia nhìn sắc bén, “Nhưng trước tiên phải bắt cậu ta mang đôi giày này vào, điếu quanh khắp trường một lượt, sau đó thì tôi mới thả lộ.”

Đường Đường ngửa mặt nhìn trời, than nhẹ một tiếng: “Thế so với việc tên đó nói trước có gì là khác nhau chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương Mười

Một lần nọ, trên đường đi làm về, mẹ Tần Ương sợ y bị té trật chân, đau đến mức không đi được nữa, ngồi lại ven đường mà rom róm nước mắt.

Lúc đó, trường học đang trong kỳ nghỉ, Tần Ương và Thẩm Tấn tụm lại ở phòng khách nhà Tần Ương cùng xem “Đoạn Bối Sơn”. [1]

Phim vừa mới bắt đầu chiếu, đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách hòa lẫn trong thanh âm mộc mạc của đàn ghi ta, luyến láy hết lần này đến lần khác, rồi màn hình bỗng dừng lại ở một tấm bình phong màu đen thẫm trang trí đầy những hoa văn theo trường phái cổ điển. Sau đó, hai tiếng thở dốc khi rõ khi mất cứ thỉnh thoảng lại vang lên.

Thẩm Tấn mặt dày quay sang hỏi Tần Ương: “Đằng ấy nói xem, bọn họ đang làm gì thế?”. Phảng phất nghe thấy tiếng nuốt nước bọt rõ khan của con sói đuôi to nào đấy.

Tần Ương nheo mắt liếc sang một cái, còn đang định trả lời, tiếng chuông điện thoại di động đã vừa lúc vang lên, “Ô ạt ạt, Ô ạt ạt”. Đó là tiếng chuông cài riêng cho số của mẹ. Nhớ lúc ấy, đã định không đồng ý rồi, nhưng nhìn ánh mắt đầy trông mong và hào hứng của mẹ, lại không nỡ từ chối, cuối cùng cũng đành cái vào.

“Tần Tần ơi...” Tiếng nói nghe như khóc, có đau đớn, có lo lắng, có ai oán, có bất an. Trong phim đang xem có một nhân vật nữ, góa chồng từ lúc còn rất trẻ, từ đó về sau luôn mặc đồ đen, dáng vẻ ảm đạm, trong giọng nói cũng mang theo nhiều cảm xúc pha lẫn vào nhau hết như tiếng mẹ vừa gọi.

Sau khi tỉ mỉ xem qua mấy lần hình chụp X-quang, bác sĩ đưa ra kết luận cuối cùng: gân ở gót chân bị trật rồi, cần phải nằm viện làm phẫu thuật, còn phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Vừa hay trong thời gian này ba Tần Ương lại đi công tác xa nhà, thế là mọi chuyện tự nhiên lại rơi cả xuống trên đầu Tần Ương.

Mẹ Tần Ương đau lắm, cứ rên xiết mãi, có lúc còn lay hỏi con trai mình: “Có khi nào má không đi được nữa không con? Bị què đó? Khó coi lắm.”

Tần Ương chỉ có thể kiên nhẫn trấn an bà hết lần này đến lần khác: “Không có đâu, bác sĩ bảo là bị thương nhẹ thôi mà.”

Thẩm Tấn mang mấy vi tính xách tay đến cho bà xem phim. Nhờ thế mà không còn suốt ngày để ý và than khóc về cái chân đau nữa, thay vào đó, lại xem đi xem lại bộ phim đầy nước mắt trên mạng: “Không phải đâu, không phải đâu nương nương... Nương nương ơi, không phải như thế đâu, không phải mà...”

“Đó là sao hả, cậu mau nói gì đi chứ...” Tần Ương và Thẩm Tấn đứng bên cạnh, len lén nhìn nhau, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu.

.....

Một giây nghỉ ngơi còn chưa có, ban quản lý cơ sở hạ tầng đã đến trước nhà gõ cửa tìm người. Hàng xóm dưới lầu than phiền, dạo này nhà vệ sinh tầng trên nước cứ rỉ xuống liên tục, khiến cho tường phòng ngủ bị bong ra cả mảng to, nghỉ là do đường ống nhà Tần Ương bị hư hỏng ở chỗ nào rồi.

Đại tổng quản đi công tác xa nhà, thái hậu đại nhân thì nằm bệnh viện hỏi gì cũng không biết, thái tử gia Tần Ương đối với chuyện lắp đặt sửa chữa các thiết bị đường ống này nọ cũng như mèo mù bắt chuột sống. Thế là chỉ có thể bắt tay vào tìm hiểu và tiến hành từng việc một, trước là tìm một công ty đường ống đáng tin cậy nào đó nhờ tư vấn giúp, sau lại tìm một đội lắp đặt lành nghề, mua đầy đủ trang vật dụng cần thiết, cuối cùng là mang chút quà nhỏ xuống thăm hỏi nhà dưới lầu, xin lỗi vì những phiền hà trong thời gian qua...

“Gọi mà không nghe gọi mà không nghe gọi mà không nghe...” Điện thoại di động trong túi áo đồ chuông giòn giã, mở máy, giọng nói Thẩm Tấn hòa lẫn trong tiếng xe chạy ầm ầm trên đường lớn rơi ngay vào tai Tần Ương: “Đã ăn cơm chưa?”

“Còn chưa.”

“Ngoài trời lạnh lắm không?”

“Đằng ấy ra ngoài đi dạo thử một vòng thì biết.”

“Có tìm ra nguyên nhân hư hỏng đường ống không?”

“Vẫn chưa, họ nói là ngày mốt sẽ đến nhà xem thử.” Tần Ương thở hắt ra một hơi, hơi thở rất nhanh hóa thành làn khói trắng, vờn nhẹ trước mặt cậu giầy lát rồi nhanh chóng biến mất vào trời đêm, “Mẹ tôi thế nào rồi?”

“Vẫn còn đang coi cái phim ‘Nương nương, nương nương’ kia, tôi chịu không nổi nữa, trốn ra ngoài hít thở khí trời một chút.”

Trong giọng nói Thẩm Tấn có chút phiền muộn, Tần Ương cười nhẹ một tiếng: “Úm, mẹ của tôi... phải làm phiền cậu rồi.”

Mười tám tuổi thì đã được xem là người trưởng thành, đã bắt đầu có thể chịu trách nhiệm và đảm đương một số việc rồi. Nhất là con trai, nếu mà là thời xưa thì tuổi này hẳn đã có một đám con nhỏ vây quanh kéo áo, gọi cha, làm nũng. Hiện tại thì hay rồi, ít nhiều gì cũng đã hai mươi tuổi, vậy mà chỉ hai chuyện nhỏ nhỏ thế này thôi đã khiến cho tay chân luống cuống, rồi bời xoay sở.

Đường phố đã bắt đầu lên đèn. Trong bóng đêm, cái bóng huy hoàng của thành phố in lên nền trời xanh xám. Trên mặt đất đâu đâu cũng thấy quang cảnh nhuộm đầy màu sắc của xa hoa và hưởng thụ. Gió lạnh thổi tạt qua người. Giọng nói của Thẩm Tấn phảng phất ngay bên tai, rõ ràng, kiên quyết: “Yên tâm, tôi xem đi ấy như là mẹ của mình.”

Cơ thể sau một ngày bận rộn mệt mỏi, tâm tình cũng mềm yếu dễ xúc động hơn lúc thường, chỉ vài lời băng quơ là đã có thể gây nên một đợt sóng lớn ngập trời. Tần Ương nắm chặt điện thoại, ngẩng người trong giây lát: “Thẩm Tấn...”

Bên kia đã nói vội: “Mẹ gọi tôi rồi, tôi phải đi xem sao.”

Điện thoại run lên lần cuối rồi im bật, tâm trạng mới phút trước còn rối bời không rõ nguyên do, giờ đây bỗng nhiên đã dịu đi rất nhiều. May là còn có một Thẩm Tấn, ngay lúc bản thân chẳng còn ai bên cạnh, vẫn còn có Thẩm Tấn để dựa vào. May sao...

.....

Đạo trước, khi làm nhà, phải cất công tìm khắp các cửa hàng vật liệu xây dựng ở Thượng Hải, mẹ Tần Ương mới tìm ra được loại gạch lát tường màu vàng ngà rất ưng ý kia. Thích nó đến mức từ phòng khách đến phòng ngủ, cả phòng bếp và nhà vệ sinh, đều dùng mỗi mình nó. Bây giờ, đứng nhìn thợ sửa đường nước dờ ra từng viên từng viên một, Tần Ương không khỏi cười khò, thậm chí cảm thấy may mắn là lúc này đây mẹ còn đang ở trong bệnh viện. Nếu không, để bà nhìn thấy cảnh tượng nhà cửa ngổn ngang, tường phòng nham nhở như thế này, e rằng lại thương tâm mà than kẻ mãi đến tận mấy tháng sau.

Sau khi tìm ra nguyên nhân nước rò rỉ, đội thợ Tần Ương mời tới hội ý trong chốc lát, chuyển sang công đoạn xem xét mớ ống nước làm bằng nhựa cao su không thấm nước đang nằm chổng chơ trên mặt đất.

Chẳng biết lấy đâu ra bao thuốc lá, Thẩm Tấn thành thạo đưa ra mời bọn họ, luôn miệng hét “chú này chú kia” bắt chuyện hỏi han về tiến độ thi công. Mẹ Tần Ương đã giao lại cho bà ngoại Tần Ương chăm sóc, thế nên từ bệnh viện cậu ta đi thẳng về đây.

Chăm sóc bệnh nhân cũng chẳng phải việc dễ dàng gì, cả ngày lẫn đêm bung trà rót nước, túc trực bên cạnh. Nhà họ Tần bà con thân quyến lại nhiều, có thể nói là một đại gia tộc, mỗi ngày chỉ cần một hai người bạn đến thăm, vài ba đồng nghiệp ghé hỏi, chỉ việc đón khách tiếp chuyện thôi cũng đã đủ hao tâm tổn trí lắm rồi, thế mà cậu ta cứ từng việc một đảm đương chu toàn.

Phía dưới mi mắt Thẩm Tấn, Tần Ương trông thấy đã hiện lên một quầng thâm vì thiếu ngủ, đầu tóc rối tinh, ve mặt cũng nhuộm chút bơ phờ. Lặng lặng ngẫm lại, từ lúc mẹ Tần Ương nằm viện cho đến nay, cậu ta vẫn ở suốt bên cạnh, thời gian nghỉ ngơi chẳng được là bao.

Mỗi lần ghé qua thăm mẹ, trong gian phòng bệnh giường gối trắng toát nồng nặc mùi thuốc khử trùng khó ngửi đều luôn thoang thoảng một mùi hương thanh tao của hoa mai. Mẹ chỉ vào lọ hoa nhỏ ở đầu giường, cười rạn rở hỏi Tần Ương: “Tấn Tấn hái ở vườn hoa bệnh viện cho mẹ đây, con thấy có thơm không?”

Cặp lòng thức ăn đưa đến cho cậu bao giờ cũng nóng sực; mỗi lần vào phòng bệnh điều đầu tiên nhìn thấy luôn là khuôn mặt tươi cười của cậu con trai ấy; những lúc mệt mỏi rã rời nhất, nơi mình dựa vào vẫn luôn là bờ vai vững chãi của con người nọ.

Thẩm Tấn, không những chăm sóc mẹ cậu, mà bằng một cách không hề ồn ào nào đó, đã lặng lẽ trông coi cả Tần Ương.

Từ lúc nào thì mọi việc bắt đầu như thế? Lúc rảnh rỗi thường ngày thì chơi đùa đủ kiểu, lúc gặp chuyện thì cẳng đáng đảm đương. Người ta có thể không cần một ai đó mà vẫn sống tốt, thế nhưng làm sao tìm được một người như thế? Đêm khuya gió lạnh vẫn một lòng nhớ đến mình, chẳng ngại những điều nhỏ nhặt mà chỉ luôn quan tâm và ân cần thăm hỏi, đã ăn cơm hay chưa, áo mặc có đủ ấm hay không? Lòng mềm ra chỉ vì những điều đơn giản như thế, mũi cay cay, chỉ thờ ra hít vào một ít thôi cũng khó khăn quá. Một hồi lâu sau mới có thể trấn tĩnh, cố mỉm cười, nụ cười méo xệch, hẳn là xấu xí chẳng giống ai.

Tựa hồ cảm giác được Tần Ương đang nhìn mình, Thẩm Tấn quay đầu lại mỉm cười: “Mau chuẩn bị cho tốt đi, xong việc rồi thì mọi người cùng nhau ăn cơm.”

.....

Thoáng cái đã lại gần hết một năm, những người bán hàng rong ở bãi đất trống ven đường từ sớm đều đã thu dọn hàng quán về quê cả rồi. Chỉ còn một cô đẩy xe bán canh thập cẩm đứng một mình lẻ loi bên đường. Món giải khát dùng củ sen nghiền nhỏ ra, cho vào hạt ý dĩ [2], hoa sinh, son tra, nho khô, vị ngọt nhẹ chứ không ngọt nồng như trà sữa thường ngày hay uống.

Giữa đêm tối mênh mang, một lúc nào đó, cả một vùng trời bỗng nhiên rực sáng. Pháo hoa urom mình nơi mặt đất, vuron mình nơi không trung, động lại trong khoảnh khắc, để rồi chỉ sau một tiếng nổ lớn mọi sắc màu từng có sẽ lập tức tràn ra khắp bầu trời. Hết đợt này đến đợt khác, những đóm hoa to lần lượt nở bung giữa trời đêm, ánh sáng rực rỡ, huy hoàng, phồn hoa.

Đang cầm bát đồ uống trong tay, Tần Ương ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc trông thấy một dải sáng ba màu đỏ, cam, xanh kéo một đường dài từ mặt đất lên không trung, sau đó vỡ ra, các sắc màu hòa lẫn trong nhau tạo thành một đám mây sắc sỡ, hòa cùng những dư âm chưa tan của các đợt pháo trước, biến bầu trời đen thẫm thành một đêm tối huy hoàng.

Ở bên cạnh, Thẩm Tấn mãi vẫn chẳng có chút động tĩnh nào, bỗng gọi khẽ một tiếng: “Tần Ương.”

“Ừ?” Tần Ương quay đầu lại, không gian sáng lòa và lấp lánh dư âm hội hè của pháo hoa, Thẩm Tấn đang nhìn về phía cậu, thật không rõ biểu cảm trên gương mặt ấy là gì.

“Tôi thích cậu.”

Tần Ương nhìn Thẩm Tấn trong lúc đó, câu nói vừa dứt, bờ môi khẽ run, đôi mắt đẹp ngày thường vẫn nhìn thấu tâm tư phái nữ giờ đây lại yên lặng nhìn cậu; trong ánh mắt chỉ có mỗi mình cậu, cùng với một sự khẩn trương và rất nhiều chờ mong.

Vì thế, dưới bầu trời hoa khói dâng cao, Tần Ương nở nụ cười, đáp lại cũng khẽ khàng như thế: “Gió lớn quá, tôi nghe không rõ.”

.....

Trước Tết âm lịch, công việc bao giờ cũng bề bộn hơn hẳn ngày thường. Dọn dẹp nhà cửa, quét tước trong ngoài, lại còn vẩy nước khắp mảnh sân phía trước,... Những điều này đều là tập tục xưa nay ông bà, tổ tiên để lại cho con cháu cả, có thể nào đi nữa thì cũng phải nghe theo.

Sau khi tình hình sức khỏe khá hơn một chút, mẹ Tần Ương liền xuất viện về nhà nghỉ ngơi. Giữa phòng khách công việc ngập đầu, bà giờ cao cái chân băng bó thạch cao trắng toát, ung dung chỉ đạo khắp nơi nơi. Lâu lâu sẽ không cảm lòng được mà nhìn về phía phòng ngủ, sau đó cả nhà lại được dịp nghe những lời ca không quên về một thời quá khứ huy hoàng của tường phòng, rằng thì là gạch người ta màu đẹp như thế, xài bền như thế. Trở về nhà sau đợt công tác xa, ba Tần Ương xăng xai dẫn ngay con trai mình và Thẩm Tấn lo việc trong việc ngoài, chạy đầu nọ đầu kia. Ba người đàn ông siêng năng là thế, chăm chỉ là thế, ấy thế mà suốt nửa vẫn bị người phụ nữ trong nhà dọa sẽ ăn tươi nuốt sống.

Lúc sắp xếp lại tủ sách thì tình cờ rơi ra một quyển album cũ. Trong đó có ảnh của ba mẹ Tần Ương chụp lúc còn trẻ, còn có cả nhóc tí Tần Ương ngồi lọt thỏm trong xe kéo, ngây thơ nhìn về phía ống kính, cười khoe hai hàm răng chỉ trông thấy mỗi màu hồng hồng của lợi.

Thẩm Tấn chỉ vào tấm ảnh, ôm bụng cười lăn ra, Tần Ương vừa ngượng vừa tức, quay sang nhìn mẹ: “Sao mẹ còn giữ những tấm ảnh này làm gì?”

Mẹ Tần Ương lơ đãng đáp: “Không phải ảnh chụp rất đẹp sao? Hình của con chụp từ nhỏ đến lớn, mẹ đều giữ lại cả. Nào, hai đứa qua đây mẹ lật cho xem.”

Cầm quyển album nặng trĩu ngại ngái mùi bụi cũ, lật xem những tấm ảnh ghi lại những năm tháng thanh xuân khi xưa, mẹ Tần Ương không khỏi đem lòng hoài niệm: “Nhìn xem, tấm này... Lúc này còn chưa có Tần Tấn, di và ba Tần Tấn chỉ vừa mới bắt đầu qua lại với nhau thôi, ảnh chụp ở trước cửa nhà cũ, phía bên kia kia, nhưng giờ cũng đã dỡ ra mất rồi.”

Thẩm Tấn vừa nhìn qua đã xuýt xoa kêu lên: “Di ơi, nhìn trông giống Lương Triều Vĩ và Trương Mạn Ngọc quá.”[3]

Một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên mặt mẹ Tần Ương, bà phát tay bảo: “Làm sao mà giống được, nhìn quần áo này xem, quê mùa muốn chết. Bây giờ mà đem bỏ ra đường cũng chẳng có ai thèm đến nhặt đầu cháu ạ.”

Lại lật qua một trang, giai đoạn này Tần Ương đã bắt đầu mọc răng, người cũng từ trong thùng xe bé tí tẹo mà chạy sang tựa đầu vào cửa đứng làm duyên... Từ ảnh trắng đen hai màu cũng dần chuyển sang ảnh màu rực rỡ, sau đó là những năm Tần Ương đi nhà trẻ. Sau đó, lật qua hơn mười tờ khác, bỗng hiện ra một vương tử áo trắng cùng cô công chúa bé xúng xính trong chiếc đầm đỏ. Trong ảnh, công chúa và hoàng tử đang đánh nhau, rất hăng hái lẫn xả vào nhau, chẳng khác nào một đôi chuột con đang vật lộn.

Mẹ Tần Ương chỉ tấm hình, nói: “Tấm này là ba Tần Tấn chụp, sau đó nữa thêm cho nhà di một tấm.”

Cơ hội đã đến, Tần Ương bật cười một tiếng rõ to: “Người mặc váy này là ai thế nhỉ? Con chẳng nhớ rõ nữa. Nhìn kỹ thì thấy cũng xinh lắm, không biết sau này lớn lên sẽ như thế nào ha? Mẹ, đưa cho con xem chút đi.”

Thẩm Tấn giận dỗi quay mặt đi, lòng nhủ lòng có đánh chết cũng đừng hòng ta đây xem lại cái ảnh mất mặt ấy.

Mẹ Tần Ương sẵn dịp lên tiếng: “Hai đứa tiểu quý này hồi nhỏ chẳng biết ngoan ngoãn là gì cả, lúc đó thật là hù chết cô giáo của mấy đứa, hại người ta

bỏ công ra dàn dựng cả buổi trời, rốt cuộc lại bị hai đứa phá hư hết cả.”

Tần Ương cười biết lỗi: “Là cậu ấy đánh con trước mà.” Dem hết trách nhiệm đổ qua Thẩm Tấn.

Lúc này Thẩm Tấn mới chịu ngoan ngoãn đầu lại: “Ai kêu cậu hồi đó cứ chạy đi mách tội người ta với cô giáo.”

Ngồi giữa nhìn hai đứa đùn đẩy qua lại, mẹ Tần Ương không khỏi lấy làm buồn cười: “Con nít đúng là con nít, trước đây thấy mặt nhau cứ như chó gặp mèo, hiện giờ không phải rất tốt sao? Nhà trẻ, tiểu học, trung học, đại học, hai đứa đều chung một chỗ cả, coi như là có duyên phận với nhau.”

Thẩm Tấn chậm chậm gật đầu, chậm rãi nhích dần đến bên cạnh Tần Ương: “Con với Tần Tấn đúng là duyên nợ rất sâu.”

Mẹ Tần Ương cũng cười nói: “Thế sau này Tần Tấn nhà di phải làm phiền con chăm sóc nhiều rồi.”

Thẩm Tấn ngay tức khắc gật đầu: “Đó là chuyện đương nhiên rồi ạ.”

Tần Ương chỉ cảm thấy người bên cạnh đột nhiên nắm lấy tay mình. Bàn tay người nọ không hiểu sao nóng quá, khiến cậu có chút sợ hãi. Đặt quyền album xuống bàn, Tần Ương ngược mặt nhìn lên, điều đầu tiên nhìn thấy chính là nửa gương mặt nhìn nghiêng với những đường quen rất thân quen của Thẩm Tấn.

Thẩm Tấn nói: “Dì à, giao Tần Tấn cho con có được không?”

Cùng với câu nói, tay đột nhiên bị siết lấy.

“Ừ thì có cái gì đâu mà...” Khi ánh nhìn từ quyền album rơi xuống trên hai bàn tay nắm chặt của hai cậu con trai, nụ cười vui vẻ trên mặt người phụ nữ cũng dần dần biến mất. Mười ngón lồng vào nhau, thân thiết như thế, gương mặt đầm ấm hướng về phía mình, biểu tình nghiêm túc như thế. Thằng bé này chẳng phải ngày thường vẫn giỏi nhất việc chọc cho người khác cười vui, trên môi không lúc nào không thiếu vắng nụ cười hay sao? Còn cả đứa con trai tính tình vốn đã ôn hòa từ bé của mình, chẳng biết hùa theo ai bày trò nghịch ngợm bao giờ. “Hai đứa...”

Thẩm Tấn nhìn đầm đăm vào gương mặt ngơ ngác của bà, nhẹ giọng nói: “Dì à, giao Tần Tấn cho con có được không?”

Dáng cười đông lại trên gương mặt, dần dần vỡ ra, sau khi rơi xuống liền lộ ra một biểu tình không sao tin được.

Ba Tần Ương còn đang bận rộn lo việc com nước ở dưới bếp, bỗng nhiên nhận ra không khí náo nhiệt nơi phòng khách hồi lâu im lìm không chút động tĩnh, không khỏi ngạc nhiên bước lên xem thử: “Sao thế? Chuyện gì xảy ra thế?”

Tần Ương muốn lên tiếng, nhưng Thẩm Tấn đã nhanh hơn.

Cậu chính tai nghe được người nọ nói rằng: “Dì, con thích Tần Ương, thật thích Tần Ương.”

Đến lúc này, đã không còn có thể lùi bước được nữa rồi.

.....

Tần Ương hỏi Thẩm Tấn: “Sao lại nói với ba mẹ?”

Thẩm Tấn trả lời: “Bởi vì đằng ấy là con trai của họ, việc khó này, vai xấu này, đương nhiên phải do tôi đảm đương rồi.”

“Vi sao phải nói thế với ba mẹ?”

“Vi muốn thế thôi.”

“Cậu suy nghĩ bao lâu rồi?”

“Rất lâu rất lâu rồi.”

Sau một lúc lâu im lặng, mẹ Tần Ương cuối cùng cũng lên tiếng: “Việc này, đề di và chú con suy nghĩ lại đã.”

Tình cảnh hệt như những gì Tần Ương dự đoán từ trước, gian phòng khách chìm trong một bầu không khí im lặng đầy áp lực, xấu hổ đến mức ngay cả ngẩng mặt lên nhìn ba mẹ, cậu cũng không thể. Việc đã đến nước này rồi, tất cả chỉ còn trông vào quyết định cuối cùng từ hai bậc phụ huynh. Hai cậu con trai về phòng, ngồi bên giường Tần Ương, lặng lẽ nói tiếp chuyện của riêng mình.

“Thẩm Tấn, có thể ba mẹ tôi sẽ không bao giờ cho phép hai chúng ta ở bên nhau.”

Thẩm Tấn đáp: “Tôi đây cũng chẳng quan tâm lắm.”

Tần Ương bảo: “Thẩm Tấn, sau khi tốt nghiệp đại học, chưa chắc gì chúng ta sẽ kiếm được việc làm, biết đâu lại là hai kẻ thất nghiệp lang thang khắp nơi.”

Thẩm Tấn đáp: “Nếu phải xuống trạm tàu điện ngầm xin com ngày hai bữa tôi cũng phải kéo đặng ấy theo.”

Tần Ương bảo: “Sinh lão bệnh tử chúng ta cũng không thể nào biết trước được.”

Thẩm Tấn đứng lên, từng bước đi đến gần Tần Ương: “Tần Ương, cho dù xảy ra việc gì đi nữa, tôi cũng không rời khỏi đặng ấy đâu.”

Tần Ương ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra một nét cười mờ nhạt hiện ra trong ánh nhìn của người nọ: “Thẩm Tấn, sao tôi phải đi xin com với cậu chứ?”

Thẩm Tấn đáp lại bằng cách chậm rãi cúi người xuống, khiến cho hai gương mặt gần kề, đôi bên hầu như có thể cảm nhận được hơi thở của nhau: “Tần Ương, cậu thừa nhận đi. Cậu cũng chẳng cách nào rời khỏi tôi được đâu.”

Chống hai tay xuống giường làm điểm tựa, khoe miệng Tần Ương khe khẽ cong lên: “Đặng ấy dựa vào đâu để nói như vậy?”

Thân thể ấm áp gần kề, Thẩm Tấn cứ từng chút một nghiêng người về phía trước tìm kiếm. Câu nói còn chưa dứt, Tần Ương đã ngã xuống khoảng giường sau lưng, gương mặt Thẩm Tấn ở ngay phía trên cậu, đôi mắt giam chặt cậu, hơi thở quán lấy cậu, khoảng cách chỉ còn là một cái gì đó rất tượng trưng mà thôi: “Chỉ bằng để tôi nói cậu biết mặt cậu vì sao lại đồ lên như thế, còn nữa...”

Ngôn ngữ trong phút chốc bị nhốt kín giữa nụ hôn chớm nở, đầu lưỡi nóng ẩm như lửa đỏ, nhiệt độ chân thật và mãnh liệt, chỉ cần chạm vào, toàn thân tan biến. Cách một lớp quần áo vẫn không ngăn được khát khao trong lòng Thẩm Tấn, nụ hôn trượt từ môi xuống cổ, dừng lại ở xương quai xanh, sau cùng đọng lại ở hai điểm hồng tươi trước ngực, lưu luyến không rời.

Khoang miệng ấm áp vây ử hai đầu nhũ tiềm ẩn cảm, ma sát chậm rãi gây ra khoái cảm khôn cùng. Dần dần, một sức nóng âm ỉ sinh ra nơi vùng bụng dưới, lan đi khắp cơ thể, khiến cho hơi thở của Tần Ương cũng trở nên nặng nề hơn: “Thẩm Tấn, cậu dùng phía dưới của mình để nghĩ hay sao?”

“Ha ha...” Thẩm Tấn cười to mấy tiếng, ranh mãnh dùng hạ thân đang dần dần ngạnh cứng của mình dụi nhẹ vào người Tần Ương, “Bởi vì phía dưới tương đối thành thật mà.”

Vật thể rắn rồi mang theo độ nóng kinh người hết lần này đến lần khác đụng chạm nơi hạ thân ẩn cảm, cảm giác đó khiến cho Tần Ương sợ run, chỉ có thể hít thở sâu từng hơi một, cả gương mặt từ lâu đã đỏ ửng không lý do.

Những đợt sóng nhộn nhạo dâng đầy trong đôi mắt phượng, tay Thẩm Tấn cũng theo câu nói mà trượt xuống sâu hơn: “Tần Ương, tôi muốn cậu.”

Bàn tay nắm chặt cổ tay Thẩm Tấn của Tần Ương dần rời ra, lực xoa khẽ kháng xuyên qua lớp vải ngăn cách tác động trực tiếp đến hạ thân của Tần Ương, một luồng nóng dịu dàng dần chậm rãi dâng lên, xúc cảm chân thật khiến người ta vui sướng. Ánh nhìn của Thẩm Tấn cũng dần dần sinh ra sự biến chuyển, cả gương mặt lộ ra sự khao khát và mê say

“Ở đây... có thoải mái không?” Thẩm Tấn hỏi một cách mờ mờ lung, ngón tay không nhanh không chậm ngày càng trượt xuống sâu hơn.

“Đã ngừng lên rồi này.” Chiếc lưỡi ấm nóng lại một lần nữa đảo quanh nơi ngực Tần Ương, có lúc ngừng lại, khẽ day mạnh một cái, hài lòng khi nhìn thấy làn da trần run lên vì khoái cảm, vì cả âm thanh đầy khiêu khích đang vang lên.

Tần Ương nhắm nghiền hai mắt, cảm thấy rõ luồng xung động sinh ra từ vùng ngực truyền thẳng xuống vùng thân dưới của mình: “Học... học... được ở đâu thế?”

Trong lúc đó, Thẩm Tấn cứ cọ mãi vào người Tần Ương, hai cơ thể vùi lẫn trong nhau, bao bọc lẫn nhau, quyến luyến không rời: “Chọn mãi mới được đây, thấy có đáng học không hở?”

“Tránh...” Cả người mềm nhũn vô lực, hạ thân lại liên tục chịu sự khiêu khích từ phía Thẩm Tấn, Tần Ương khổ sở quay đầu đi một cách bất lực. Giữa lúc đôi bên dây dưa, móng tay từ lúc nào đã cắm chặt vào tay Thẩm Tấn nắm đầu sâu hoắm, “Ừm... Cậu... A...”

“Gì thế này?” Thẩm Tấn cúi đầu cười ra tiếng, ánh nhìn sáng lên một cách đầy hưng phấn khi trông thấy dịch thể trắng đục trong tay mình, “Mẩn cảm đến như thế sao?”

“Bớt nói nhảm!” Tần Ương hé miệng thở dốc, ném cho cậu một cái trừng mắt đầy tức tối, “Có qua có lại, đến phiên tôi giúp cậu.”

Làm bộ muốn đứng dậy, lại bị Thẩm Tấn kéo lại, dùng cả người áp lên giữ chặt. Tần Ương cố giãy ra, cậu ta lại càng đè chặt hơn, neho mắt một cách ranh mãnh, cả gương mặt toát ra vẻ hăm hở của một con chuột lợ ngợ đi lạc thì may sao rơi ngay vào hang thóc: “Đến lúc này rồi, đặng ấy còn xấu hổ cái gì chứ? Chúng ta cũng đâu phải chưa từng xem qua những cảnh này?”

Tần Ương đỏ mặt, còn đang chẳng biết nói sao thì eo nhỏ đã bị siết chặt. Thẩm Tấn ở nơi đó, cứ dùng hạ thân ngạnh nóng của mình dụi qua dụi lại, tìm kiếm mãi một lối vào.

“Đau!” Một tiếng kêu tê tâm phé liệt bất thành linh vang lên.

“Ummmm... Tần Tần, thả lỏng người đi, chặt như thế này, tôi cũng đau quá...”

“Cái này... hình như không được rồi. Tần Tần, tôi không nhúc nhích nữa, cậu, cậu gắng chịu một chút...”

“Ừm...A ha... Cậu...” Tần Ương giầy mạnh cả người.

Càng khiến cho Thẩm Tấn vốn đang đau khổ vì phải nhẫn nhịn biết bao càng thêm khản trương: “Làm sao vậy? Ừm...Tần Tần, ngoan đi, yên đi, đừng giầy nữa...”

“Đằng ấy còn chưa ăn cơm hay sao?” Người vừa lên tiếng, cả gương mặt từ lâu đã chín đỏ lên cả rồi.

Kẻ còn lại vẫn cứ thế mà nhìn, cười cười một cách ngu ngơ.

Cửa sổ mở ra một bầu trời xanh thẳm, cánh rèm màu kem nhạt bay phất phơ trong nắng, ở một nơi nào đó bên dưới, phía trong phòng, có ai đó nói rằng: “Thẩm Tấn, một chút kỹ thuật cơ bản nhất đằng ấy cũng chẳng có.”

Đáp lại, kẻ kia chỉ cười sung sướng, lâu linh trả lời: “Kỹ thuật muốn có, thì phải chăm luyện tập.”

Đâu phải vô duyên vô cớ mà Đường Đường có lần bảo rằng: “Bọn con trai ấy, là loại sinh vật chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ thôi. Hôn nữa, bọn hần cũng chỉ biết mỗi việc đó.”

.....

Thị trường cổ phiếu sụt giảm mãi trong thời gian qua, cuối cùng sau cơn mưa trời cũng sáng, bắt đầu chuyển mình lấy lại phong độ như trước, phiên giao dịch sau điểm cao hơn phiên trước, khiến dân tình hoan hỉ không kể sao cho xiết. Ông chủ nhà họ Tần tính tình cẩn thận, làm ăn kỹ lưỡng, qua đợt này mạng được đến hai vạn nhân dân tệ tiền lời về nhà. Ngạc nhiên là ở chỗ người đàn ông phúc hậu thật thà trước nay chưa từng biết “lãng mạn” là gì vào ngày sinh nhật năm đó của bà nhà mình đã đích thân đi mua về một sợi dây chuyền thạch anh làm quà tặng. Hai vợ chồng già ân ái với nhau chẳng khác gì một cặp vợ chồng son trong tuần lễ trăng mật, thậm chí đợi thư thả thêm ít bữa nữa, còn dự tính cùng nhau đi xem cửa hàng lễ phục, tổ chức lễ kỷ niệm ngày cưới.

Trong lúc ba mẹ nói chuyện, Tần Ương chỉ ngồi im bên cạnh, lẳng lặng lắng nghe. Một lúc, mẹ cậu bỗng nhiên quay sang: “Gọi cả Tấn Tấn đến đây luôn đi.”

Trong một lúc, Tần Ương ngớ ngàng đến độ không nói được lời nào.

Mẹ Tần Ương soi gương trong phòng, nhìn sao cũng thấy người phụ nữ trong gương chỉ trạc khoảng ba mươi mấy tuổi mà thôi. Nhờ thường ngày biết cách chăm sóc cho da, đến tuổi này rồi một nếp nhăn cũng nhìn chẳng thấy, ngắm nghía mình trong gương một lúc, cười hài lòng: “Trông vẫn còn được lắm.”

Nhớ lại thời còn trẻ, mình và mẹ Tấn Tấn vốn là đôi bạn thân thiết vô cùng, hai cô thiếu nữ đồng trang lứa tính tình mơ mộng vẫn thường cùng nhau nghĩ đến tương lai sau này của mình, nhất định vào đúng ngày đó tháng đó năm đó, đôi bên sẽ cùng nhau gả vào làm dâu nhà một chàng trai giàu có nào đó.

Kết quả là sau khi lập gia đình sinh con cái, bạn còn chưa đến gần từ xa đã phảng phất ngửi thấy một mùi nước hoa ngào ngạt. Mùi hương này bà vẫn còn nhớ, vì trong hồi ức thuộc về thời con gái, rất nhiều lần đã từng cùng bạn đứng bên ngoài quầy mỹ phẩm luyện tiếu nhìn mãi, cuối cùng vẫn chưa thể tự mua được cho bản thân mình lọ nào.

Ông xã bây giờ tuy rằng không có tài cán gì hơn người, bản thân mình dung mạo cũng bình thường chẳng hơn được ai, con trai sau khi lớn khôn rồi có chuyện gì cũng không chịu nói với mẹ. Cuối cùng, sau hai mươi năm nuôi nấng thành người, nó lại nói cho mình biết, muốn sống cùng một người đồng giới. Cả năm nay, lòng chỉ lo nghĩ đến mỗi việc đó, nỗi lo của một người làm mẹ, lớn đến mức hàng đêm đều chấp chôn không ngủ được, sáng hôm sau thức dậy thì hai mắt đã sưng đỏ cả lên vì khóc.

Ông nhà từng nhiều lần ôm vai bà khuyên giải: “Con nó lớn rồi, có cách nghĩ của riêng mình, chúng ta không quản được nữa đâu.”

Bà cũng biết việc rõ ràng là như thế, thế nhưng vẫn không nén được tâm tình buồn phiền này.

Không phải bà theo không kịp bước tiến của thời đại này mà thế giới thật sự đã thay đổi nhanh quá. Đặng Lệ Quân [4] từ lâu đã hóa bướm và bay đi mất rồi, mình vẫn cứ ngày đêm mê mẩn “Hoàn Châu Cách Cách” bộ phim hài tung từng nổi tiếng của Quỳnh Dao. Ngay cả mối tình đầu thời thiếu nữ của bà, Phí Ngọc Thanh, cũng đã kề vai sát cánh với cái cậu Châu Kiệt Luân gì đó, ca sĩ gì mà nói năng ngọt ngào ngậy chẳng giống ai; hai người họ, trước mặt thế giới, dưới sự ủng hộ của Lý An chẳng phải đã công khai bảo rằng tình thương mến thương với nhau còn gì, sau lại còn đoạt được một tượng vàng Oscar, vô cùng đặc ý...[5]

Ngẫm lại mọi việc, ông xã có thể không phải người giỏi việc kiếm tiền thế nhưng sự dịu dàng săn sóc ấy thì chẳng ai bằng, lại còn luôn bao dung cho những lần cố tình gây sự của bà. Có thể, cuộc hôn nhân này chỉ giống như một bát nước sôi, thế nhưng, nước sôi không hẳn sẽ kém ngọt ngào hơn cái gọi là nước đường. Con trai của bà cũng là một niềm tự hào lớn của người làm mẹ, tính tình nhả nhặn ôn hòa hiểu chuyện, biết kính trên nhường dưới, không kém gì Bùi Dũng Tuấn, tướng mạo lại xuất chúng có nào kém Hoa Trạch Loại.[6]

Trong những cuộc họp mặt với bạn cũ, hỏi han lẫn nhau về chuyện gia đình, bà cảm thấy mình thật ra là một người hạnh phúc nhiều lắm. Trong mắt của chị em cô bác thân quyến hai bên nhà, bà cũng đã là tâm điểm của sự ngưỡng mộ và ganh tỵ hơn hai mươi năm rồi còn gì, giờ cũng đến lúc nhường vị trí ấy lại cho người khác.

Ngoảnh nhìn phía bên kia, sẽ trông thấy ngay hai đứa con trai ăn vận lễ phục vô cùng thanh lịch, thế nhưng tính tình cũng chẳng lớn hơn đám nhóc sáu bảy tuổi đâu là mấy, bất cứ lúc nào cũng có thể cãi cọ qua lại vì mấy chuyện hết sức buồn cười. Tấm gương soi phản chiếu khuôn mặt tươi cười rạng rỡ

của chúng. Có lẽ, có lẽ, có lẽ sẽ có một ngày nào đó, có hai đứa con trai hơn người như thế cùng mình đi bát phở, cũng là chuyện nhiều người ước ao chẳng được.

Thắm Tấn nghiêng đầu nhìn vào trong gương, thấy hiện ra rõ ràng ở nơi đó, một cậu con trai đang im lặng đứng trước mặt mình, gương mặt thanh tú, ánh mắt trong sáng, nụ cười vẫn nhả: “Tần Ương, trước giờ người khác đều là kết hôn trước rồi sau mới yêu nhau.”

Tần Ương đang bận chỉnh lại chiếc nơ nhỏ ở cổ Thắm Tấn, nghe thế thì ngẩng lên, lườm nhẹ cậu ta một cái: “Đúng vậy.”

Thắm Tấn vươn tay ôm ghì lấy thân người Tần Ương, đôi mắt lấp lánh bùng sáng một ánh cười: “Còn chúng ta, trước cùng trường sau lại cùng giường.”

Từ nơi nào đó vẳng đến bài đồng ca trong trẻo.

“Thời gian đã qua không bao giờ trở lại

Chuyện cũ khi xưa hóa dư vị ngọt lành

Hồi ức ấy thấm mơ xanh ngửa gối

Hai trẻ vô tư ngày đêm tương tùy...” [7]

[1] Đoạn Bối Sơn = Brokeback mountain: bộ phim nói về hai anh chàng cao bồi đồng tính.

[2] Hạt ý dĩ: là hạt cườm cườm (miền Bắc) và bobo (miền Nam) bên mình ‘v.

[3] Lương Triều Vỹ, Trương Mạn Ngọc: hai diễn viên nổi tiếng của HongKong.

[4] Đặng Lệ Quân: 邓丽君/Dèng Lǐjūn (29 tháng 1 năm 1953 – 8 tháng 5 năm 1995) là một trong những ca sĩ nổi tiếng nhất Đông Á, đến từ Đài Bắc, Đài Loan. Cô còn có tên tiếng Anh là Teresa Teng.

Cô sinh ở thôn Điền Dương, huyện Vân Lâm, Đài Loan trong một gia đình đại lục quê gốc ở tỉnh Hà Bắc. Tên gọi Lệ Quân là do người cha đặt, dựa theo tên gọi của nhân vật Mạnh Lệ Quân đời nhà Tống trong lịch sử Trung Quốc. Năm 1963 cô tham gia cuộc thi hát Hoàng Mai Hí và được giải, năm 1967 ra đĩa nhạc đầu tiên và ngay lập tức được ưa chuộng tại Đài Loan. Nhưng ở đại lục giọng hát của cô bị coi là ủy mị và bị cấm đoán. Sau cải cách những bài hát trữ tình của cô mới được nhân dân đại lục đón nhận và hâm mộ. Đặng Lệ Quân được nhân dân Trung Quốc gọi là Tiểu Đặng, cùng với nhà lãnh đạo cộng hòa nhân dân Trung Hoa đương thời là Đặng Tiểu Bình trở thành những cái tên được biết đến nhiều nhất. Hồi đó có câu “Ban ngày nghe Lão Đặng, ban đêm nghe Tiểu Đặng”.

Mình chỉ mới nghe được mỗi bài “Mặt Ngọt” khi xem phim Đằm Mập Mập do Đặng Siêu/Tôn Lệ đóng chính *chỉ qua box nhạc*

Rất thích. Một giọng ca đầy nữ tính và tình cảm ^^.

[5] Đạo diễn người Trung Quốc Lý An đã từng đoạt giải Oscar dành cho đạo diễn xuất sắc nhất trong giải Oscar năm 1996 với bộ phim Brokeback Mountain. Mình đã thử tìm hiểu nhưng ngoài việc bác Phí Ngọc Thanh hợp tác với Jay trong bài Thiên Lý Chi Ngoại ra thì chẳng còn thấy có chuyện gì khác khuấy tất giữa họ

Bạn đang đọc truyện *Này Những Phong Hoa Tuyết Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.